

Žena černé magie
Justin Gustainis

Žena černé magie

Paranormální vyšetřovatel Quincey Morris a jeho partnerka, bílá čarodějka Libby Chastainová, jsou povoláni, aby pomohli zoufalé rodině od smrtící kletby, jejíž původ se datuje až do dob salemských honů na čarodějnice. Aby rodinu zbavili nebezpečí, musí nalézt původce kletby – ženu praktikující černou magii, která svou strašlivou záští drží rodinu ve své moci. Pátrání po protivnici, která naprosto nemá v úmyslu se nechat odhalit, je zavede do tajemného podsvětí Bostonu, San Franciska, New Orleansu a New Yorku. Poté, co se jim podaří odvrátit několik hrozivých útoků, při kterých jim jde o život, je to neochvějně táhne do Salemu – a k samotnému srdci temnoty.

Žena černé magie je první kniha ze série vzrušujících detektivních thrillerů s paranormálními vyšetřovateli Quinceym Morrisem a Libby Chastainovou.

ISBN 978-80-7332-152-9

9 788073 321529

Justin Gustainis je univerzitním profesorem a žije v severní části státu New York. Je autorem románu *Projekt Hádés* (2003) a řady povídek. Během svého promrhaného mládí se živil jako myč nádobí, voják, pisatel projevů a profesionální osobní strážce. Pro dosažení karmické rovnováhy sbírá spolu se svou ženou plyšové medvídky.

Justin Gustainis

Žena černé magie

POLARIS

Justin Gustdinis

Žena černé magie
(BLACK MAGIC WOMAN)

Kapitola 1, v lehce odlišné podobě, vyšla původně pod názvem „A Fisful of Fangs“ v knize *The Ghostbusters: Vampire Hunters*, editoval G. W. Thomas. O 2004 by Justin Gustainis

Copyright © 2007 by Justin Gustainis
All rights reserved

Translation © 2010 by Pavlína Šustková
Cover art © 2007 by Chris McGrath

ISBN 978 – 80 – 7332 – 152 – 9

Libby Yokumové,
která oplývala kouzlem,
když jsem ho potřeboval.

„Tato kancelář slojí pevně nohama na zemi
a tam také musí zůstat. Tento svět je pro nás
velký dost. Duchů nám není zapotřebí.“

– *Sherlock Holmes*

„Jediná věc je nezbytná pro triumf zla,
aby dobří lidé nic nedělali.“

– *Edmund Burke*

„Čarodějníci nenecháš naživu.“

– *Exodus 22.18*

Prolog

*Salem
kolonie Massachusetts
červen 1692*

Přestože Bridget Warrenová seděla v místnosti plné lidí, nikdy se necítila víc sama. Byla obklopena přáteli, příbuznými, sousedy, známými, po jejím boku seděl manžel, a přitom to bylo stejné, jako by stála nahá před Božím trůnem. Tak byla vyděšená.

Aby odpoutala mysl od toho, co bude muset za několik minut učinit, nechala svůj zrak bloudit po obecní shromažďovací síni, která o nedělích sloužila také jako kostel, a nyní se z ní stala soudní síň.

Bíle vylíčené stěny, které byly zhmotněním puritánské strohosti a jednoduchosti, členilo jen několik úzkých oken a olejové lampy, rozmístěné ve třímetrových intervalech. Každý, kdo by pohlédl vzhůru pro Boží vedení, by spatřil nenatřené trámy ve vysokém stropě. Rady tvrdých dřevěných lavic záměrně poskytovaly jen minimální pohodlí, aby nikdo nemohl způsobit pohoršení tím, že by usnul uprostřed kázání. Nebylo však příliš pravděpodobné, že by mnoho z těch, kdo se účastnili tohoto procesu, bylo v pokušení usnout.

Bridget z poslední řady viděla, že všechny lavice jsou obsazené. Žádná rodina v Salemu neopomenula vyslat svého zástupce, aby projevila zájem o proces. Žádná by se toho neodvážila.

Konečně se Bridget přiměla pohlédnout do přední části sálu, kde sedělo za stoly umístěnými v řadě vedle sebe sedm soudců. Jejich výraz byl přísný a spravedlivý, tak jak se při zodpovědnosti, která

jim byla svěřena koloniálním guvernérem a nepřímo i samotným Bohem, slušelo. Uprostřed té linie spravedlivých seděl se stoickým výrazem starosta William Stoughton, zástupce guvernéra.

Stoly soudců a první řadu lavic dělilo dvacet stop prázdného prostoru. Obvinění vždy museli stát zde, na půl cesty mezi lidmi a jejich pověřenými ochránci.

Starosta Stoughton hleděl na ženu, která nyní stála před soudem. Jeho odstrašující pohled se zdál být záměrně vypočítán tak, aby z něj každému obviněnému hříšníkovi, který mu byl podroben, tuhla krev v žilách. Bridget už viděla nejednoho z těch nebožáků klesnout pod tím neúprosným pohledem a k obvinění se přiznat, aniž by absolvovali muka procesu. Kolonii tím ušetřili značné množství času, nepříjemností a výdajů.

Bridget Warrenová se modlila, aby tomu tak bylo i tentokrát, i když věděla, že takový výsledek není o nic pravděpodobnější než sníh v červenci.

„Kmotro Carterová,“ pronesl Stoughton obřadně. „Jsi obviněna ze spolčování se s ďáblem a z praktikování čarodějnictví, což jsou ohavné činy odsouzené v Písmu svatém i v zákonech této kolonie. Co povíš na tato obvinění?“

Žena, která stála před soudem, se neshrbila ani neuhnula Stoughtonovu pronikavému pohledu. Když odpovídala, znělo to sebevědomě a klidně: „Nejsem vinna tímto ani žádným jiným zločinem, Vaše lordstvo.“

„O pravdivosti tvého tvrzení bude ještě rozhodnuto,“ řekl starosta stroze. Pak pozvedl hlas a obrátil se na shromážděné. „Kdo vydá svědectví o této ženě?“

Po té otázce následovalo nezvyklé ticho, které těžklo s každou ubíhající vteřinou.

Stoughton hleděl přes celý sál a Bridget Warrenová měla pocit, že cítí jeho ledový pohled i na tu dálku. Pokusila se vstát, ale třesoucí se nohy jí odmítly poslušnost. Nathaniel jí konejšivě podepřel rukou loket, ale nesnažil se jí pomoci vstát. To, zda to udělá nebo zůstane sedět, bylo čistě její rozhodnutí.

Bridget uchopila oběma rukama opěradlo lavice před sebou a pomalu se zvedla. Hlasem silnějším a odhodlanějším, než jaký by od sebe čekala, prohlásila: „*Já.*“

Nathaniel Warren se opatrně odvalil z nahého těla své ženy a uvelebil se v posteli po jejím boku, přičemž ji stále jednou rukou tiskl k sobě. Čekal, až jeho srdce zpomalí na normální rytmus, a v dlani, kterou něžně spočíval na ženině nadru, cítil, že i ona má zrychlený pulz.

Když uběhlo několik minut, řekl: „Dnešní noc tvá vášeň připomíná první měsíce našeho manželství. Souložíš jako posedlá, láska.“

„Mlč, prosím tě,“ řekla jemně. „Taková slova nesmíš říkat. Teď jsou nebezpečná.“

„Cože, souložit? Jaké je v tom nebezpečí?“

Plácla ho přes nohu, ale jen zlehka. „Ne, hlupáčku, mínila jsem *posedlá*, jak velmi dobře víš.“

„Ba, myslím, že vím,“ řekl s úsměvem.

„Přesto chápu, o čem hovoříš. Tentokrát má vášeň skutečně planula žhavěji než jindy. Snad jsem se chtěla ponořit do rozkoše, abych zapomněla na tu dnešní záležitost se soudem.“

„Nejspíše tomu tak opravdu je, avšak já si na výsledek stěžovat nebudu.“ Spokojeně si povzdechl.

Uplynulo několik poklidných minut, než se náhle zeptal: „Takže bude viset?“

„Sarah? Ba, bude, tak jak si zaslouží.“ Všechna lehkovážnost v jejím hlase byla ta tam. „Je to smutné, Nate, ale svůj úděl si na sebe přivolala sama. Neměla jsem pražádnou radost z toho, že ji haním před soudem. Bylo to to nejtěžší, co jsem kdy udělala.“

„Stejně ti soudci uvěřili. Konečně, tak jako každému udavači.“

„Mluvila jsem pravdu. Ty *víš*, že ano.“

„Kéž by pravda stačila ke štěstí,“ řekl suše.

„Ano,“ opáčila pochmurně. „Tolik dobrých, bezúhonných lidí odsouzených kvůli slovům potřeštěných dětí, závistivých sousedů a pověřivých bláznů. Ale Sarah Carterová.“

„*Ve spojení s ďáblem.* Nevěřil bych tomu, kdybych ta slova neslyšel z tvých úst.“

„Sama bych tomu nevěřila, kdybych ji neviděla na vlastní oči. Obětovala kozu, ten den, kdy jsem na ni narazila v lese. Všude kolem sebe měla v hlíně nakreslena ďáblova znamení – pentagram, obrácený kříž a podobné. Poznám černou magii, když ji vidím, Nate, i když sama praktikuji pouze bílou.“

„Ba, to vím.“ Vtom se Nate zamračil. „Nemá Sarah dceru?“

„Ano, má. Rebecca, tak se jmenuje,“ odvětila Bridget. „Má, myslím... osm let, nebo tak nějak.“

„Co s ní bude? Mám dojem, že otec jí před několika lety zemřel.“

„Ba. Kuň ho vyhodil ze sedla a roztříštil mu lebku. Alespoň tak mi to řekla kmotra Closeová.“

„Takže z té dívky bude sirotek, až Sarah skončí na šibenici,“ potřásl Nate smutně hlavou. „Co s ní bude?“ zeptal se znovu.

„Mají příbuzné v Bostonu, alespoň se to povídá. Možná že si to dítě vezmou.“

„Modlím se, aby to udělali. Bylo by nespravedlivé, kdyby hladověla někde na ulici. Dcera by neměla nést vinu za špatnosti své matky.“

„Ba, ba,“ řekla Bridget. „Kola spravedlnosti už semlela příliš mnoho nevinných.“

O třináct dní později byla Sarah Carterová oběšena za čarodějnictví. Zemřela statečně, pokud to, že odmítala škemrat o život, křičet a plakat, jak bylo při těchto příležitostech obvyklé, bylo znakem odvahy.

Když byla vyzvána, aby řekla svá poslední slova, vyřkla je Sarah Carterová chladným, jasným hlasem, který se nesl celým Salemem, jak někteří tvrdí: *„Ať jste všichni prokleti a smažíte se v pekle, a to hodně brzy.“*

Pak pod ní podkopli žebřík.

Bridget Warrenová stála opodál a přinutila se na to dívat. Výraz její tváře připomínal někoho, komu se chce zvracet. A přesně tak se i cítila.

Nate stál vedle ní s rukou kolem jejích ramen. „Toho nám není zapotřebí,“ řekl tiše. „Proč jítřit srdce takovou bolestí.“

„Sama jsem ji způsobila,“ pronesla rozhodně. „Neskryji se před následky, ať už jsou sebeošklivější.“

Nate ji sevřel pevněji. Když se o chvíli později chystali vydat k domovu, Nate zabručel: „Bože, nevěřím, že sem vzali i to dítě.“

Bridget se zahleděla na manžela: „Jaké dítě?“

„Podívej se tam,“ naznačil Nate bradou.

Otočila se, kam ukazoval, a uviděla jednu z malých skupinek lidí, které obklopovaly Šibeniční vrch. Chvilku jí trvalo, než rozeznala bostonské příbuzné Sarah Carterové, které jí ukázali před několika dny. Tiskli se k sobě a ženy tiše plakaly.

Ale dívka, asi osmiletá, která stála s nimi, neplakala.

Hleděla na Bridget Warrenovou.

Bridget se zdálo, že na sebe hleděly velice dlouho. Jejich oční souboj byl přerušen, až když dítě zvedlo levou ruku se dvěma nataženými prsty a ve vzduchu nakreslilo rychlé, ale výmluvné znamení.

Bridget zalapala po dechu a v mžiku zvedla pravou ruku, aby také udělala gesto – obvyklé znamení na ochranu před kletbami černé magie.

Rebecca Carterová dál hleděla bez výrazu na Bridget, dokud ji její teta nepopadla za ruku a neodtáhla ji pryč.

Nate Warren viděl tu krátkou, tichou výměnu pohledů a gest mezi dvěma ženami. I kdyby to neviděl, výraz ženiny tváře by mu prozradil, že se stalo něco skutečně zlého.

„Bridget, co to znamená?“ vydechl.

Jeho ženě ještě chvilku trvalo, než odtrhla zrak od malé dívky, nejmladší čarodějnice, jakou kdy viděla nebo o jaké kdy slyšela.

„Co to znamená?“ řekla konečně. „Myslím, že to znamená jen jediné, Nathanieli.“

Bridget se zarazila, aby se zjiovu podívala na tělo visící bezvládně na šibenici, a pak se ještě naposledy ohlédla za mizejícími zády Rebeky Carterové. Po několika vteřinách dodala hlasem, ze kterého Natovi tuhla krev v žilách:

„Znamená to, že tahle prokletá záležitost ještě zdaleka nekončí.“

Primus

Navštívení

KAPITOLA 1

*Lindell, Texas
3409 obyvatel*

„Řekli, že tu budou *dneska*“ zabručel Hank Dexter. „*Slíbili* to, do prdele.“

Naklonil se s židlí dopředu a vyplivl kapku tabákové močky na zaprášený asfalt Hlavní ulice, kde se se zasyčením začala vypařovat. Pak se plnou vahou zaklonil zpátky do židle a opřel se s ní tak zase o čelní stěnu kavárny U Emmy. Ta židle – laciný krám z hliníku a plastu bez opěrek pro ruce – obvykle zdobila některý ze stolů uvnitř nejlepšího (a jediného) lindellského lokálu. Ale Jerry Jack Taylor, který podnik převzal, když před čtyřmi lety Emma umřela, nic nenamítal proti tomu, že si Hank a jeho kámoš Mitch McConnell vynesou dvě židle ven. Kavárna stejně poslední dobou moc nevynášela – a po setmění vůbec nic.

Mitch významně koukl na hodinky. „Den ještě neskončil, je teprve po třetí, sakra,“ řekl.

„Jo, a hodinu nato bude po čtvrtý, pak po pátý a po šestý, a potom to podělaný slunko zapadne a začne to nanovo.“

Mitch na to neřekl ani slovo. Ale po chvíli se zeptal: „Tak proč se prostě nezdekuješ? Vypadni vodsud, jako už to udělala půlka lidí z města.“

„Protože je tu Jolene, proto. Někde tam je, s *nima*“ Hleděl při tom přes ulici na hotel Goliad a jeho dvě patra a z očí mu číselá čirá nenávisť. Po chvíli se zeptal: „A co ty? Proč ty ještě zůstáváš v tyhle díře?“

„Viděls, co udělali s mým tátou. Byl jsi u toho, když jsme ho našli.“

„Jo,“ řekl ponuře. „Jasně že jsem u toho byl.“

„Lidi říkají, že byl z těch šťastných, protože ho zabili hned. A... nezměnili ho.“ Mitch se zasmál, ale nebyla v tom ani špetka humoru.

„Šťastných, panebože. Takový štěstí si nezaslouží nikdo, zatraceně, a já odsud neodejdu, dokud se těm hajzlům nějak nedostanu na kobylku.“

„To jo, hezkých pár lidí má s těma pijavicema nevyřízený účty. Což je jenom dobře, poněvač bez nich bych nedal do kupy prachy na ty podělaný experty, co už tady, kurva, měli být –“

„Hej, copak je to?“ zvolal náhle Mitch. Díval se nalevo, kde se Hlavní ulice křížila se silnicí číslo 12.

Hank se zadíval stejným směrem, oči přimhouřené proti slunci. Po chvíli vyplivl další chuchvalec tabákové močky. „Ale, to nic není. Slyšel jsem, že ti chlápci jezdí s několika kamionama a džípama a bůhví čím ještě. Je jich hotovej konvoj.“ Kývl hlavou směrem ke křižovatce. „Ten mrak prachu je velkej tak najedno vozidlo. A nejspíš je to jen osobák. Nějaký podělaný turista nejspíš minul vodbočku na dálnici.“

Hank měl pravdu, pokud šlo o to, že se jedná o jediný osobní vůz. Také se to o několik minut později potvrdilo, když před kavárnou U Emmy zastavil tmavomodrý mustang. Ale ve všem ostatním se mýlil.

Z vozu vystoupil vysoký, hubený muž s černými vlasy a vousem tak hustým, že to vypadalo, že se potřebuje holit alespoň dvakrát denně. Na sobě měl tenké šedé kalhoty a bílou košili s rukávy vyhrnutými tak, že odhalovaly silná předloktí. Na očích měl sluneční brýle ve stylu, který proslavil film *Muži v černém*, ale měl dostatek vychování, aby je sundal, než se obrátil na Hanka a Mitche.

„Zdravím,“ kývl hlavou. Neusmíval se, jako to obvykle dělají cizinci, když se potřebují zeptat na cestu.

Hank a Mitch ho na oplátku pozdravili, ale nic víc neřekli. Cizinec však jejich mlčení z míry nevyvedlo. Nepůsobil nepřátelsky ani provokativně, ale měl v sobě jakousi nehybnost, jako by tam mohl stát celý den a ještě půl noci a čekat, až se něco stane. Byl to ten druh trpělivosti, jaký lze vidět u některých lovců. Takových, co vždycky skolí kořist bez ohledu na roční dobu.

Nakonec promluvil Mitch: „Jste se ztratil?“

Cizinec vypadal, jako že se nad otázkou hluboce zamyslel, a pak zavrtěl hlavou: „Ne, pokud je tohle Lindell, tak ne.“ Pak si je prohlédl pozorněji. „A pokud vy dva jste Hank Dexter a Mitch McCon-

nell.“ Jeho přízvuk napovídal, že není místní, ale ani neříkal, že by byl ze severu. Naopak, zněl jako kluk z Texasu, který se odstěhoval někam za lepším vzděláním.

Hank se prudce naklonil dopředu, až třískl předníma nohama židle o zem: „Vy nejste Jack...“

„Ne, nejsem,“ řekl cizinec. „Jack pracuje s celým týmem, jak asi víte. A všichni jsou teď zasekaní v jedné pekelné díře jménem Waco. Jestli tomu dobře rozumím, tak se to, co na první pohled vypadalo jako snadná fuška, ukázalo jako pořádná invaze. A Jack se svým týmem je teď až po koule mezi pijavicemi.“

Cizinec otočil hlavu doleva a dlouze a důkladně si prohlédl hotel Goliad. Pak se otočil zpátky: „Ale Jack vám něco slíbil a on je chlap, který vždycky dodrží slovo. Tak mi brkl a požádal mě, abych sem zaskočil a zjistil, jestli vám můžu s touhle situací nějak pomoci.“

„Jen vy samotnej?“ Hank se ani neobtěžoval skrývat opovržení, které měl v hlase. „A kdo vlastně sakra jste?“

„Jmenuji se Quincey Morris.“ Neznělo to, jako by si myslel, že jim to bude něco říkat. A taky že neříkalo.

„Vy teda pracujete pro Jacka?“ zeptal se Mitch.

„Ne, já pracuji sám za sebe,“ pousmál se Morris. „Ale náhodou dlužím Jackovi nějakou tu laskavost.“ Podíval se na hodinky a pak na nebe. „Ale zatímco tu tlacháme, čas utíká. A je potřeba toho ještě dost udělat, než zapadne slunce. Předpokládám, že pořád máte zájem s tím něco dělat?“

„To se teda vsad', že jo,“ řekl Hank a vyskočil na nohy. „Tak jdeme na to.“

„Co to sakra je?“ Mitch nevěřil svým očím. „Kytky? To budeme proti těm podělaným pijavicím bojovat *kytkama*? Člověče, vy jste vážně *loco*“

Morris otevřel kufr svého mustangu, kde měl několik svazků trnitých větví, na některých ještě byly květy. Vůně, která se z kufru linula, byla vzdálenou, příjemnou připomínkou skleníku, i když se rychle rozplynula v horkém, suchém vzduchu.

„To je divoká růže,“ řekl Morris. „Bylo prokázáno, že mají na upíry – nebo pijavice, jestli chcete – svazující účinek.“

Mitch si prohlížel trnité větve s podezřením. „Co to má být, ten ‚svazující účinek‘?“

„Tak například když větev položíš na upírovu rakev, nemůže z ní ven ani po setmění. Musí zůstat uvnitř.“

„To snad čekáte, že vlezeme tam dovnitř –“ Hank kývl hlavou směrem k hotelu Goliad „– a tohle položíme na ty jejich rakve? Nepřeskočilo vám?“

Než stačil Morris odpovědět, Mitch řekl: „Pane, on tím chce říct, že se pár chlápků už do Goliadu vydalo, když tohle všechno začalo, aby si to s těma pijavicema vyřídili. Za denního světla – nebyli to pitomci. Ale stejně se už nevrátili.“

Morris potřásl hlavou. „Kdepak, na to místo bych nešel ani ve dne, ani v noci. A ani bych to nechtěl po vás. Nejspíš tam mají nej-různější pasti, propadla a kdovíjaké ještě čertoviny. Ale víte, svazující účinek divoké růže se projevuje mnoha způsoby.“

Rozvázal svazek větví a jednu z něj vyndal. „Dejte ji křížem přes dveře a upevněte ji tam a upír jimi neprojde.“ Ukázal přes ulici na přední vchod do hotelu. „Řekněme na tamhlety.“

Hank a Mitch se teď dívali na Morrise s větším zájmem, než jaký projeвили za celou dobu od jeho příjezdu.

„Vezměte další větev,“ pokračoval Morris, „dejte ji křížem přes okno a žádný upír tím oknem neunikne, dokud tam ta větev bude.“

Morris ukázal na obsah kufru svého auta. „Jak vidíte, přivezl jsem spoustu větví divoké růže, dost na to, abychom ten hotel zabezpečili líp než huntsvillské vězení. Alespoň co se upírů týče. Ale potřebuju, abyste mi s tím pomohli. Dovezl jsem taky nějaké stolařské sponkovačky a předpokládám, že víte, kde splášit pár žebříků.“

Mitch hleděl několik okamžiků do kufru a pak se zmateně poškrábal na hlavě. „Takže co se vlastně chystáte podniknout – zašpuntovat ty zatracený pijavice v Goliadu navždycky? Takhle to asi fachtit nebude, pane. Dřív nebo později ty vaše růžový keře začnou hnít a potom...“

Morris zvedl ruku s otevřenou dlaní, jako by řídil dopravu: „Tohle jsem nemyslel, kdepak. Nepředstavuju si, že tam ty upíry uvězníme navždy. Chci je mít pod zámkem jenom tři dny – vlastně tři noci, abych byl úplně přesný.“

„Fajn, v pořádku, tak řekněme, že je tam udržíme tři dny a tři noci,“ opáčil Hank. „A co se stane pak?“

Morris jim to řekl.

O tři dny později

4:48 ráno

Morris otevřel zadní vrata starého zrezivělého dobytčího nákladáku a Hank Dexter mu pomohl upevnit rampu. Čtyři jalovice se odmítaly hnout z místa, ale Mitch McConnell vylezl na korbu a jednu po druhé sehnal po rampě dolů. Každá kráva už měla na krku navolno uvázaný tlustý provaz, za který je Hank a Morris odvedli na předem určená místa a uvázali je.

Jednu z nich přivázali ke sloupu veřejného osvětlení, druhou k parkovacím hodinám. Dvě zbylé byly uvázané k samotnému nákladáku, jedna ke klice u dveří a druhá k přednímu nárazníku. Celá scéna byla situována před kavárnu U Emmy, která stála přímo naproti hotelu Goliad.

Zvířata se plašila, i když byla na lidi zvyklá. Možná to mělo co dělat s tím, že tu pro ně bylo plno nových zrakových a čichových vjemů, ale mnohem spíš to bylo tím vzteklým vytím a ječením, které se bez ustání ozývalo z hotelu. Muže ty zvuky znepokojovaly méně než krávy – koneckonců poslouchali tu šílenou kakofonii už dvě noci.

Mitch zkontroloval všechny uzly a pak odešel k zbylým dvěma mužům, kteří stáli uprostřed ulice. Oba se dívali k hotelu.

„Zní to jak cvokhaus při zemětřesení, že jo?“ řekl Mitch.

„Je to horší než minulou noc,“ poznamenal Hank.

„Jistěže je,“ přisvědčil Morris. „Dnes jsou hladovější. O to nám přece šlo.“ Podíval se v chabém světle pouličního osvětlení na hodinky. „Já mám 5:06. Co vy, chlapi?“

Hank zkontroloval podsvícený ciferník svých timexek: „Řek bych, že na chlup přesně.“

Mitch jen přikývl.

„Tak raději jděte na svá místa,“ řekl Morris. Viděl Hanka, jak vytahuje z pouzdra u pasu obrovský lovecký nůž: „Jsi si jistý, že tuhle část zvládneš, kovboji?“

„Hádám, že jo,“ odpověděl Hank. „Když jsem byl mladší, makal jsem nějaký čas na jatkách. Že bych se tím zrovna bavil, to teda ne, ale zmáknou to.“

„Tak dobře. Jakmile to uděláš, okamžitě se stáhni k Emmě, a ty, Mitchi, ty ho pusťš dovnitř. A pak oba odzátkujete láhev, jasné?“

„Jasná páka“ řekl Mitch. Pak se na Morrise dlouze a pozorně zadíval. „Dávej na sebe majzla, jasný?“

„To mám v úmyslu,“ ujistil ho Morris s upjatým úsměvem a otočil se k odchodu. Jak vyklusal do noci, křikl na ně přes rameno: „Pamatujte na Alamo!“

Mitch McConnell stál u okna v kavárně U Emmy a snažil se nedívat, když Hank Dexter podřezával jednu krávu za druhou. Hank byl tak rychlý, že se kráva, která přišla na řadu naposledy, teprve chystala zabučet hrůzou, když se jí pod krkem zablýskla ostrá čepel loveckého nože.

„Ani mně se tahle část moc nelíbí,“ řekl jim před tím Morris. „Ale potřebujeme tady krev, hodně krve, a musí být čerstvá. Jestli vás to utěší, tak ty ubohé krávy nebudou muset trpět dlouho.“

Když měl Hank řezničinu za sebou, rozběhl se k předním dveřím kavárny. Mitch ho vpustil dovnitř a hned za ním dveře zavřel a zamkl. Na prosklených dveřních křídlech teď byly černou barvou namalované kříže. Stejný posvátný symbol byl pečlivě vyvedený na všech oknech kavárny, na každých dveřích a oknech podél celé Hlavní ulice a stejně tak i na každé budově do vzdálenosti dvou bloků. „To, že upír musí požádat o svolení, než poprvé vstoupí do domu, to je pitomost,“ poučil je Morris. „Ale co jste slyšeli o účinku kříže, to je pravda. Svatá pravda, dalo by se říct.“

„Zmákl jsi to skvěle, kovboji,“ řekl Mitch, když si Hank čistil čepel nože do ubrousku.

„Vsadím se, že ty krávy si to nemyslí,“ odpověděl Hank ještě trochu zadýchaně. „Řekl dvě minuty, že jo?“

„Jo, tak nějak. Radši mrkni na svoje hodinky, tobě ve tmě svítí.“ Všechna světla v kavárně byla zhasnutá. Kříže, nekříže, v následujících minutách na sebe rozhodně nechtěli poutat pozornost.

Mitchovi připadalo, jako by čekali půlku věčnosti, zatímco pandemonium ozývající se z hotelu Goliad sílilo, až se zdálo, že se jeho intenzita zdvojnásobila, a pak se zdvojnásobila ještě jednou. Konečně uslyšel Hanka, jak říká: „Fajn, hádám, že je čas.“

Zašátrali po podlaze a našli věci, které si tam předtím odložili – dvě kovové trubky, které ještě donedávna byly nohami jedné z laciných barových židlí. Ke každé byl uvázán rybářský vlasec testovaný na sedmdesát kilo. Obě černé šňůry se táhly pod dveřmi a přes chodník přímo k předním dveřím hotelu Goliad. Tam byly pevně přivázané k větvi divoké růže přisponkované na dvoukřídlé vstupní dveře hotelu. Jeden vlasec by asi postačil, ale dva byly jistější. „Nemůžeme si dovolit žádnou chybu,“ řekl jim Morris.

„Nejdřív je pomalu napnem,“ řekl Hank nervózně. Začali otáčet trubkami v rukou, čímž vytahovali prověšené vlasce zpod dveří a navíjeli je na trubky. Za několik vteřin byly oba vlasce napjaté a vyvíjely tah na větev divoké růže i spony, které je držely na místě.

„Tak dobře,“ řekl Hank. „Pomalu a rovnoměrně.“

Zapřeli se nohama a zatáhli, pak silněji a ještě silněji. Vlasce se znovu prověsily, což znamenalo, že uspěli.

Větev divoké růže už na dveřích hotelu nevisela.

Dlouho se nic nedělo – dvě, možná tři vteřiny. Pak se dveře Goliadu rozletěly jako pekelná stavidla.

Bylo jich sedmnáct a vrhli se na vyděšené, krvácející krávy jako žraloci na hejno tučných tuleňů. Někteří upíři se okamžitě sklonili k proudům krve prýstícím z jejich hrdel, jiní si tesáky otevřeli vlastní čerstvou ránu. Několik si jich kleklo na všechny čtyři a jali se vyli-zovat kaluže krve, které se tam vytvořily. Žádného ani nenapadlo podívat se směrem ke kavárně. Viděli krev, cítili krev a nemysleli na nic jiného než na krev. Nebyla sice lidská, kterou měli raději, ale byla teplá a čerstvá – a byla to *krev*.

Hank s Mitchem stáli hodně daleko od okna, aby se vyhnuli odhalení, ale i tak mohli vidět to divadlo venku. Po chvíli uslyšel

Mitch, jak Hank mumlá: „A ježiš do prdele kurva drát. Do prkenný vohrady!“

„Co je, kámo? Co se děje?“

Hank několikrát potřásl hlavou. „Jolene je tam s těma pijavicema. Je jedna z nich.“

Mitch nevěděl, co na to říct, tak raději mlčel.

„Pořád jsem si namlouval, že jí třeba ještě nic neudělali, chápeš? Doufal jsem, že ji budou chtít... nevím... ušetřit na potom, aby pro ně sháněla a zařizovala věci za denního světla, nebo co.“ Hank potřásl hlavou jako boxer, který se snaží před dalším kolem otřepat z rány do zubů. „Koho jsem si to kurva, myslel, že oklamu? Leda sám sebe. Jako vždycky, sakra.“

Přítáhl si od nejbližšího stolu židli a ztěžka na ni dosedl. Protože Mitch stále nevěděl, co říct, a bál se, že to ještě zhorší, když plácne něco nevhodného, rozhodl se nechat Hanka chvíli s jeho bolestí a obrátil pozornost zpět k masakru na ulici.

Když teď začal vnímat upíry jako jednotlivce, snadno dokázal rozeznat Hankovu ženu Jolene. A taky holiče Walta, šerifa Torna Jesspersona a tři pubertáky, kteří mívali ve zvyku se celé dny poflakovat kolem kulečnickové herny v době, kdy měli být ve škole. Vlastně každé z těch stvoření, která venku hltalo kravskou krev, byl někdo, koho Mitch znával.

Chvíli mu trvalo, než mu došlo, co to vlastně znamená. „Kde je, sakra, pán?“ řekl Mitch nahlas.

Hank zvedl hlavu z dlaní a podíval se na něj: „Huh? Co jsi říkal?“

„Pán. Ten chlápek, co přišel sem do města a celou tu podělanou záležitost s upíry začal. Jack říkal, že jim tak říkají, vzpomínáš? *Páni*. Ztraceně, znám každýho z těch venku, znám je celý roky stejně jako ty. Tak kdo je ta podělaná pijavice, co to všechno začala? A *kde je?*“

Hank se podíval přes ulici k otevřeným dveřím hotelu. Uvnitř, jen kousek za dveřmi, jako by zahlédl cosi červeného... vlastně dvě cosi. Když napnul zrak, pochopil, co to je. Rudě planoucí oči.

„Do prdele,“ zašeptal Hank. „Ten parchant je ještě uvnitř.“

„Přesně tak, *do prdele*“ řekl Mitch a ukázal nalevo. „Koukni tamdle.“

Po protějším chodníku rychle kráčel Quincey Morris a snažil se držet co nejvíce ve stínu. S čerstvou větví divoké růže v jedné ruce a velikou sponkovačkou v druhé mířil přímo k hotelu Goliad.

Morris byl opatrně optimistický. Vlastně to vypadalo, že jde všechno podle plánu, a věděl, že to se stává málokdy. Robert Bums napsal svůj proslulý verš: „Člověk či myš se často tíží přemoudrým plánem a pak jsou ještě nešťastnější, jestliže se zklamou,“ a Morrisův profesor anglické literatury na Princetonu to jednou interpretoval jako: „Věci se ve většině případů neuvěřitelně podělají.“ Ale stejně – zatím to šlo dobře.

Pokud se ho bude držet štěstí, za takových patnáct minut je po všem. Pak jim možná pomůže ten svinčík uklidit, utrhne si pro sebe nějakou tu hodinku spánku a do večera bude zpátky v Austinu.

Stvoření na protější straně ulice stále hltala kravskou krev a nestarala se o to, co se děje za jejich zády. Jak se Morris plížil kolem nich, v duchu si opakoval každý pohyb, který v příštích vteřinách provede. Zabouchne hotelové dveře, rychle na ně připevní čerstvou větev divoké růže, naskočí do svého mustangu zaparkovaného opodál a zmizí dřív, než upírům dojde, že se něco děje. A pak dá věcem volný průběh.

Už stál u hotelu a držel jedno křídlo dveří, když mu došlo, že ten zatracený Bobby Burns měl zase pravdu, protože upír pán vyskočil a popadl ho za krk.

Setrvačnost nárazu je oba strhla na chodník a upír přistál nahoře. Morris si při dopadu vyrazil dech a příliš mu neprospělo ani to, že hlavou třískl do betonu. Věděl ale, že jestli něco neudělá *okamžitě*, s největší pravděpodobností rozšíří řady nemrtvých, a to nemínil připustit.

Sponkovačku při pádu upustil, ale pořád ještě držel tu druhou věc, kterou měl s sebou, a tak když se mu upír pán chystal rozpárat svými dravčími zuby hrdlo, vrazil mu Morris mezi čelisti růžovou větev a vši silou mu ji nacpal do krku.

Žádný z expertů, kteří psali o povaze upírů, Van Helsing, Blake, Tregarde ani nikdo jiný, nebyl s to přesvědčivě vysvětlit, proč nemrtvé odpuzují některé přírodniny, jako je česnek, oměj šalamounek

nebo větev divoké růže. Možná je to určitý druh alergie, nebo to má nějaký hlubší, spirituální význam. Ale pro pragmatika, jako byl Morris, bylo zabývat se otázkou, *proč* jsou účinné, mnohem méně podstatné než vědět, že zkrátka *jsou*.

Pán upírů se s dávením vzepjal. Vyškubl si růžovou větev z úst, zahodil ji a přitom vztekle vyplivoval kousky na chodník. Zabrало mu to jen pár vteřin a pak se znovu soustředil na svou oběť - a v tu chvíli ho Morrisovy rozevřené dlaně prudce udeřily přímo nad obočí. Náraz byl dost silný, aby protrhl malé, plastové bublinky, každou o velikosti nafouklého čtvrtáku, které měl Morris přilepené na ruku.

Bublinky si už dřív vystříhal z obalové fólie a pak každou z nich opatrně pomocí tenké injekční jehly naplnil asi padesáti kubíky svěcené vody. Většina z ní teď stékala upířímu pánovi do očí.

Účinek podobný tomu, který by mělo na člověka šplíchnutí kyseliny sírové, byl okamžitý a zdrcující. Upír se chytil za vypálené oční důlky a s agonickým skučením se svalil na chodník.

Morris neztrácel čas zíráním. Znovu se chopil větve a po chvilce šátrání našel i upuštěnou sponkovačku. Vyskočil na nohy, spěšně přirazil dveře hotelu a pak přes ně položil růžovou větev a upevnil ji třemi svorkami, pro štěstí.

Když se ale otočil, zjistil, že štěstí je něco, čeho se mu právě zoufale nedostává.

Před hotelem teď stálo sedmnáct upírů a všichni se dívali přímo na něj, tváře zkřivené vztekem... a hladem.

U Hanka a Mitche, kteří vše pozorovali z kavárny U Emmy, se střídalo zděšení s nadšením, když nejdříve upír Morrise napadl a pak ho Morris přemohl. Ale když upíří pán zařval bolestí, viděli, že se upíři konečně přestali krmit a všimli si Morrise. Jeden po druhém se zvedali od krve nyní už mrtvých zvířat a otáčeli se k hotelu Goliad.

„Do prdele,“ řekl Mitch. „Teď je v hajzlu. Některé z těch pijavic stojí mezi ním a jeho autem.“

„Jo,“ souhlasil Hank. Oči měl přimhouřené maximálním soustředěním.

„Možná má ještě zbytek té svěcené vody, co použil na jejich pána. To by mohlo...“

„Sklapni a poslouchej,“ procedil Hank mezi zuby. „Mám nápad.“ Trvalo mu jen několik okamžiků vyložit svůj plán Mitchovi, který poslouchal s vykulenýma očima.

„To nemůžeš myslet vážně, že chceš jít ven, člověče,“ řekl pak. „Ježíši, dyť je tam celá horda těch podělaných pijavic a my...“

„Já jdu,“ zasupěl Hank. „Sám nebo s tebou, abys mi kryl záda, ale jdu. Takže jak to bude?“

Mitch se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Dobře, dobře,“ řekl, ale hlas se mu třásl. „Tak do toho. Dřív než se mi vrátí zdravý rozum a rozmyslím si to.“

Hank přikývl a vytáhl nůž z pouzdra. „Jen od těch noh odříznu vlasce.“

Zatímco upíři byli stále blíž, Morris se pokoušel vymyslet únikový plán. Problém byl, že mu možnosti došly stejně jako svěcená voda.

Rozhodl se, že se pokusí o zoufalý úprk houfem nemrtvých a bude doufat, že mu moment překvapení a setrvačná síla pomohou prorazit skrz ně dřív, než ho některý stačí popadnout. Pak by se mohl schovat v kavárně nebo v kabině dobytčáku. Ať tak či onak, nemusel by tam vydržet moc dlouho.

Věděl, že jeho vyhlídky nejsou valné. Na to, aby jeho šílený plán vyšel, tu bylo upírů příliš mnoho. Ale ať se propadne, jestli se bude jen tak krčit na místě jako ženská hrdinka nějakého mizerného hororu a čekat, až si pro něj přijdou. Jestli chtějí jeho krev, budou se s ním muset porvat. Zrovna sbíral sílu, že vyrazí, když uslyšel Hanka Dextera, jak křičí: „Haló, vy podělaný pijavice! Tady!“

Někteří upíři se při zaslechnutí Hankova hlasu otočili. Morris uviděl Hanka stát na chodníku před kavárnou U Emmy a vypadalo to, že Mitch se zastavil několik kroků za ním.

„Ještě máte hlad, co?“ zařval Hank. „Tak co si dát něco pořádného?“

Natáhl ruce a krátké rukávy jeho košile odhalily dlouhé, chlupaté paže. Pravá ruka svírala lovecký nůž a Hank se jeho čepelí jedním svižným pohybem řízl přes levé zápěstí. Z tepny ihned vytryskla krev. Hank divoce zamával poraněnou rukou, až se krev, která se v pouličním osvětlení zdála černá, obloukem rozstříkla na ulici. Z jeho

hlasu zaznívala téměř hysterie, když zakřičel: „*Pojďte si pro večeri, vy podělaní zkurvysyni.*“

Všichni upíři se teď soustředili pouze na Hanku, a když se k němu rozběhli, Morris provedl svůj manévr. Mezi ním a mustangem pořád ještě zůstal jeden upír a Morris mu dal ránu, za jakou by se nemusel stydět ani Jim Brown. Doufal, že ve splasklé bublině přilepené na jeho dlani zbylo trochu svěcené vody, a upírův řev mu prozradil, že doufal správně. Když mu v tom teď už nic nebránilo, prudce otevřel dveře svého mustangu, skočil za volant, rychle za sebou zavřel a zamkl. Myslel, že když nastartuje, přitáhne pozornost nemrtvých zpátky na sebe. Ty ale momentálně zajímal jen pohled na Hankovu čerstvou, pulzující krev a její pach.

Když Hank uviděl, že svého cíle dosáhl, pevně sevřel krvácející zápěstí a začal couvat k otevřeným dveřím kavárny. Upíři vyrazili za ním a to byla chvíle, kdy přišel na řadu Mitch McConnell.

V každé ruce držel jednu nohu od židle, a když se upíři přiblížili, spojil je před sebou ve tvaru kříže. Kdysi viděl v televizi, jak něco podobného udělal chlápek ve starém filmu o Draculovi. Tam to zabralo a ten výkvět zla byl přinucen nějakou nepřekonatelnou silou k ústupu.

Mitch se modlil k Bohu všemohoucímu i jeho synu Ježíšovi, aby to fungovalo i teď.

Fungovalo to skvěle.

Upíři okamžitě změnili směr a zakrývali si tváře před mocí posvátného symbolu, který Mitch svíral v roztřesených rukou. Jejich zděšení a zmatek poskytly Hanku Dexterovi čas stáhnout se do kavárny, kde si paži ihned stáhl šňůrou, kterou si tu spolu s Mitchem před několika minutami nachystali.

Naproti přes ulici Morris nastartoval mustanga a vyrazil v oblaku prachu po Hlavní ulici. Předním nárazníkem zachytil jednu upírku a srazil ji na kolena. Ale Morris ujel jen padesát nebo šedesát metrů, než zase dupl na brzdy a prudce strhl volant doleva. To spolu s prašným povrchem silnice způsobilo, že zadní část mustanga se smykem otočila o sto osmdesát stupňů a auto zase stálo směrem, odkud právě přijelo. Pak Morris znovu dupl na plyn a rozsvítil dálková světla.

Přes den použil zbytek černé barvy k tomu, aby na oba reflektory auta pečlivě namaloval kříže, takže když byla světla zapnutá, házela stín ve tvaru kříže všude, kam byla nasměrována.

A právě teď mířila na skupinu upírů uprostřed Hlavní ulice.

Pokaždé, když se stín ve tvaru kříže dotkl některého nemrtvého, objevil se kouř následovaný řevem. Morris zamířil s mustangem přímo doprostřed houfu a upíři se rozletěli na všechny strany jako kuželky. Projel mezi nimi a pokračoval ještě několik bloků, než znovu provedl svůj manévra a otočil auto zpět. Nechal silný motor auta běžet naprázdno a z dálky mapoval scénu, kterou za sebou zanechal.

Chodník před kavárnou U Emmy byl prázdný, což znamenalo, že Hank a Mitch jsou v bezpečí uvnitř, chráněni kříži, namalovanými na dveřích a oknech. Upíři se potáceli po ulici zjevně zmatení. A protože reflektory mustanga byly stále zapnuté, Morris věděl, že se k němu žádný z nich nepřiblíží.

Pak vzhlédl a spatřil něco, co už viděl mnohokrát v životě, ale nikdy to nevítal s tak hlubokou úlevou.

Východ slunce.

Upíři si všimli svítání skoro ve stejném okamžiku jako on a ihned začali pobíhat po okolí v zoufalé snaze najít úkryt. Žádný tam ale nebyl. Všechny dveře a okna na sobě měly kříž, který byl stejně účinný jako ocelová mříž.

Necelou minutu nato se upíři vznítili.

První, kdo shořel, byl muž v pošťácké uniformě a Morris slyšel i přes dva bloky jeho ječivý křik, když ho očistné paprsky slunce rozžhavily do běla. Brzy následovali ostatní – nejprve jeden, pak druhý, potom další dva, a nakonec byli všichni v jednom plameni a vzduch drásal řev bolesti a vzteku. Jejich pán, mnohem starší a silnější než ostatní, shořel poslední. Hleděl při tom rozdrásanými očnicemi důlky k obloze, aniž by viděl ten žhnoucí kruh, který z něho udělal hořící pochodeň.

Pak bylo po všem.

Morris dojel pomalu zpátky a zaparkoval u kavárny. Po celé Hlavní ulici lidé váhavě vycházeli ze svých domovů. Objevovali se obezřetně po skupinkách, jako když se městem přezene tornádo.

Když Morris vystoupil z auta, dveře kavárny se otevřely. Nejdříve vyšel Mitch a za ním Hank, který teď měl zápěstí omotané ubruhem.

Všichni tři chvíli stáli na chodníku a zírali na spoušť, která zůstala na ulici – čtyři mrtvé krávy, kaluže krve, na které už sedaly mouchy, a osmnáct hromádek popela, které kdysi byly kolonií nemrtvých.

Pak se Mitch zeptal: „Mělo by se s tím popelem provést něco speciálního?“

Morris se zamyslel. „Máte tu poblíž nějaký pramen nebo řeku? Nebo jiný zdroj přirozeně tekoucí vody?“

Mitch přikývl: „V severní části města teče pořádný potok.“

„Tak tam ten popel nasypete. Asi je to zbytečné, ale opatrnosti není nikdy dost. Taky byste se při tom mohli pomodlit.“

„To bych nejspíš udělal i tak,“ zabručel Hank.

„To od vás bylo statečné, chlapci, že jste vylezli ven,“ řekl Morris. „Rozhodně jste mi tím zachránili kůži.“

Hank se ušklíbl. „Myslím, že chlápek jako vy nemusí moc mluvit o *statečnosti*. Vy máte větší kuráž, pane Morris, než nakrknutej grizzly.“

Mitch si Morrisa dlouze změřil pohledem: „Todle není vaše první rodeo, že ne? Už jste to někdy dělal.“

„Jo,“ odpověděl Morris unaveným hlasem. „Dělal. Dalo by se říct, že to je součást mojí profese.“

„Jak se chlap dostane k tomu, že si tímhle vydělává na živobytí?“ zeptal se Mitch.

„Je to něco jako rodinná tradice,“ odpověděl Quincey Morris. Sáh do kapsy svého saka, nahmatal sluneční brýle a nasadil si je. „Teď tady budeme muset trochu uklidit – ale ještě předtím, Hanku, zajdeme k místnímu felčarovi. Hádám, že budete potřebovat pár stehů, kovboji.“

KAPITOLA 2

Květen je v Texasu parný měsíc a Walter LaRue se zdál být vděčný za klimatizaci, kterou měl Quincey Morris v kanceláři. „Něco by mě zajímalo,“ řekl, když naskládal své masivní tělo do křesla na protější straně Morrisova starožitného dubového psacího stolu. „Když podáváte daňové přiznání, co píšete do kolonky *zaměstnání*?“

„Vlastně mám člověka, který se mi o tyhle věci stará,“ odpověděl Morris. Jihozápadní přízvuk v jeho hlase byl slabý, ale rozeznatelný, alespoň pro LaRuea, který žil celých dvaadvaceticet let svého života pěkný kus severně od Mason-Dixonovy linie. „Mívám spoustu odpovídatelných položek – hlavně kvůli cestování – a bolí mě hlava, když se snažím si to pamatovat. K čertu, sotva si dokážu pohlídat, komu poslat účet. Ale abych odpověděl na vaši otázku – na radu toho člověka, co mi dělá daň, tam píšu *detektiv*.“

„A ‚soukromý vyšetřovatel‘?“

Morris zavrtěl hlavou: „To je právní termín, pane LaRue, a z právního hlediska má hodně specifický význam. Stát Texas, jako většina států Unie, má ohledně udělování licencí pro soukromé vyšetřovatele dost zkostnatělé požadavky. Musíte doložit kvanta hodin zkušeností s prosazováním zákona a spoustu dalších věcí. Nemám zkrátka pro udělení licence dostatečnou kvalifikaci, ale nemyslím, že by mi někdy chyběla.“

„Dokonce ani neinzerujete ve Zlatých stránkách.“ Znělo to skoro jako obvinění.

Morris se pousmál, aniž by při tom ukázal zuby. „No to opravdu ne,“ řekl. „Pochybují, že v telefonním seznamu existuje kategorie, která by se pro mě hodila. Na světě je ale spousta lidí, kteří vědí, co dělám. Mí klienti se o mně většinou doslechnou z ústního podání, tak jako vy. Alespoň předpokládám.“

Walter LaRue souhlasně zabručel. Byl z těch velkých chlapů, co vždycky vypadají neupraveně. Jeho drahý šedý oblek nějakou dobu nepocítil žehličku, na bílé propínací košili šité na zakázku chyběl v

jednom cípu límečku knoflík a na kravatě od Hermes měl skvrnu, která zcela určitě byla od hořčice. Místy prošedivělé hnědé vlasy měl učesané velice nedbale a pěšinka vedla nakřivo.

Naproti tomu štíhlý třicátník usazený za obrovským stolem byl pečlivě upravený a elegantně oblečený. Quincey Morris měl vlasy sčesané dozadu z vysokého čela a jeho lehký tmavomodrý oblek byl kombinací kvalitní tkaniny a krejčovského umu. I když na oblékání příliš nedbal, čtyři roky na Princetonu mu daly vytříbený konzervativní vkus. Kromě toho každého druhého ledna strávil hodinu na internetu, prohlédl si katalogy Brooks Brothers a Joseph A. Banks a objednal si všechno, co si myslel, že by v nadcházejícím roce mohl potřebovat.

Quincey Morris byl pravděpodobně jediný dospělý Texasan, který nikdy nevlastnil bolo kravatu.

Po chvíli rozpačitého ticha řekl LaRue: „Je to... jaksí bizarní. Chci říct, kdybyste se mě před šesti měsíci zeptal, co budu dnes dělat, asi bych odpověděl, že budu sedět u svého stolu v Madisonu ve Wisconsinu a řídit svou softwarovou firmu. To, že budu v Austinu a mluvit s parapsychologem, by mi připadalo hodně nepravděpodobné.“

„Tohle já také nejsem, pane LaRue,“ upřesnil Morris trpělivě. „Parapsycholog – myslím skutečný, ne některý z těch cvoků a podvodníků – je vědec, který studuje paranormální jevy systematickým, řízeným způsobem. Já se sice snažím držet krok se seriózními publikacemi, což není nic těžkého, když je jich tak málo, ale za žádného vědce se nepovažuji.“

„A co potom *jste*?“ zeptal se LaRue zamračeně.

„Můžete říkat intervent, když už tomu potřebujete dát jméno. Řekněme, že mám klienta a ten má nesnáze, které přičítá nějaké nadpřirozené bytosti.“ Morris pokrčil rameny. „To je typ případů, u jakých občas umím pomoci.“

„Jen občas?“

„Ano, bohužel je to tak. Všechno záleží na povaze problému a jaké řešení klient očekává. Jednou mne například požádali, abych vzkřísil mrtvého.“

„To myslíte *vážně*?“

Další pokrčení ramen. „Ti, co mě o to žádali, to mysleli zatraceně vážně. Ale já se nekromancíí nezabývám – a myslím tím *nikdy*. Podobné věci spadají pod hlavičku černá magie. Černou magii neprovozuji a ani se nebratříčkuji s těmi, co to dělají.“

„A co tedy zbývá?“ zeptal se LaRue. „Bílá magie? Tu děláte, ať už to znamená cokoliv?“

„V té oblasti mám jisté dost omezené schopnosti, pane LaRue. Ale mám pár kolegů, jejichž kvalifikace v tom oboru je mnohem větší nežli moje. Občas se na ně obracím.“

„Možná byste na své daňové přiznání měl psát ‚čaroděj‘,“ navrhl LaRue a pousmál se.

„To by taky nebylo správně,“ řekl Morris. „Ale raději bychom měli definovat váš problém, pane LaRue. Předpokládám, že vám jde o nějaký druh... intervence.“

„Přesně tak,“ řekl LaRue a pomalu kývl hlavou. „Myslím, že to je to, co potřebuju, správně. Pokud je ‚intervence‘ eufemismus pro ‚pomoc a pořádnou a okamžitě‘, potom by to mohlo být přesně to, co potřebuju.“

Morris lehce kývl hlavou. „Pokračujte.“

„Mojí rodině se poslední tři měsíce dějí zvláštní... *příhody*, podivné věci. Moje žena a děti jsou vyděšené, a kdybych nebyl kus chlapa, co se nenechá rozházet ledasčím, byl bych nejspíš taky.“ Na LaRueově přepadlé tváři se na vteřinu objevilo něco, co by mohl být vzdálený příbuzný úsměvu. „A jde o to, že je to čím dál horší. Nejdřív to bylo podivné, pak otravné, ale teď si myslím, že nám to chce ublížit.“

Morris mlčel, ale přikývl, že rozumí.

„Na začátku to byly maličkosti,“ pokračoval LaRue. „Předměty padající na zem, když nikdo nebyl nablízku, dveře zavírající se samy od sebe a podobně. Nejdřív si říkáte, že to jsou vibrace od projíždějících nákladňáků nebo vítr, který fouká dovnitř prasklinami v základech. Ze začátku je snadné si to takhle zdůvodnit.“

„Ale teď už se to nesnažíte zdůvodňovat,“ řekl Morris tiše.

„Ne, v posledních týdnech už ne. Protože teď už jsem si zatraceně jistý, že ať je to cokoliv, chce nás to zabít.“

„Vysvětlete mi, co tím myslíte, prosím. Buďte co nejkonkrétnější.“

„Tedy, minulý týden jsme jednou večer se ženou chystali večeři, když náš velký nůž na porcování masa vyskočil z držáku a zabodl se špičkou do prkýnka, které jsem měl před sebou. Kdybych neuhnul, přišpendlilo by mi to zápěstí jako brouka v nějakém dětském školním projektu.“

„To je jistě vážné,“ přikývl Morris. „A děsivé. Ale ne životu nebezpečné.“

„Že to není životu *nebezpečné*?“ V LaRueově hlase se ozval vztek. „A co minulou sobotu večer? Naše osmiletá Sarah se koupala, zatímco moje žena stála jen asi metr od ní před zrcadlem a fénovala se. Přísahá, že jí fén prostě *vyletěl* z ruky, proplul vzduchem a šplouchl do vany, v níž se – a to zdůrazňuji – v tu chvíli nacházela malá holčička obklopená spoustou vody.“ Jeho hlas zněl jako zavrčení: „Je to pro vás dostatečně životu *nebezpečné*?“

Morris ho zarazil nataženou dlaní: „Prosím, pane LaRue, nechtěl jsem bagatelizovat vaše obavy o bezpečí rodiny.“ Mluvil klidně, ko nejšivě. „Mám ve zvyku klasifikovat paranormální jevy a občas myslím nahlas. Nechtěl jsem vás urazit.“

LaRue se několikrát zhluboka nadechl. „Ne, omlouvám se, to není vámi. V posledních dnech mám nervy nadranc. To není vaše chyba.“

„A vaše dcera byla –“

„Ne, dceru to neusmažilo. Ten fén má krátkou přívodní šňůru. Možná je tak krátké dělají schválně. Takže těsně před tím, než spadl do vany, se vyškubla zástrčka ze zdi. Do háje, Sarah to ani nerozhodilo, byla jen překvapená. Ale jen do té doby, než její matka propadla hysterii, což jí asi nemůžu mít za zlé.“

Morris se poškrábal na bradě. „Nějaké jiné příhody od té s fénem?“

„Ne, alespoň nebyly, když jsem naposledy volal domů, a to bylo –“ LaRue pohlédl na hodinky „– před pětáctýřiceti minutami.“ Několik vteřin pečlivě zkoumal nehet svého pravého ukazováčku, jako by to byla ta nejúchvatnější věc na světě. Pak si povzdechl a ten zvuk jako by vycházel z nejhlubšího zákoutí jeho duše. „Ale jsem pře-

svědčen, že je jen otázka času, kdy se to stane znovu, a tentokrát to moji dceru zabije. Nebo syna, kterému je pět. Nebo mou ženu. Anebo mě.“

LaRueova tvář se zkřivila a Morris byl přesvědčen, že se rozpláče – s ohledem na situaci by to byla pochopitelná reakce. Statný muž se ale rychle ovládl. Nějakou dobu hleděl na vzor na koberci, než se sklopenýma očima řekl: „Pomozte nám.“ Jeho hlas zněl téměř jako pouhé zašeptání: „Prosím.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Morris. „Samozřejmě že vám pomůžu. Domů letíte dnes?“

„Jo, chci být zpátky, jak nejdřív to půjde. Letadlo mi odlétá večer v 18:40.“

„Dobrá.“ Morris vstal a obešel stůl. „Já ještě musím podniknout nějaké přípravy, ale odletím zítra dopoledne. Čekám, že podle spojení budu v Madisonu někdy odpoledne. Chci strávit nějakou dobu u vás doma s vaší rodinou. Asi vás budu obtěžovat spoustou otázek a budu chtít vidět místnosti, ve kterých k těm událostem došlo. Pak se rozhodneme, co je třeba udělat.“

Položil ruku na LaRueovo masité rameno a krátce je stiskl. „A pak uděláme, co bude třeba.“

Když ho Morris vyprovázel ke dveřím, Walter LaRue řekl: „Je tu ještě jedna věc, na kterou bych se chtěl zeptat. Nic vážného, jenom taková maličkost, která mě napadla, když jsem se snažil nemyslet na to, co se možná děje doma.“

„Copak je to, kovboji?“ zeptal se Morris nepřítomně, jako by se jeho mysl někde toulala.

„Moje specializace na fakultě byla výpočetní technika – to je převrácení, co? – musíte ale získat určitý počet kreditů z humanitních věd jako součást toho stupidního všeobecného vzdělávání. Atak jsem se přihlásil na seminář o gotickém románu. Připadalo mi to zajímavější než všechny ostatní možnosti.“

„Aha.“ Morris už věděl, co teď přijde. To se mu občas stávalo.

„Jedna z knih, kterou jsme museli číst, byl *Dracula*. Nakonec se mi líbila víc, než bych čekal. Jde o to, že je tam postava – jeden z těch chlápků, co pomůžou chytit a zabít Dracula. Mám pocit, že ten

chlap měl být z Texasu,“ LaRue se na něj teď upřeně díval. „A... víte... jsem si dost jistý, že se jmenoval Quincey Morris.“

Morris se lehce ironicky pousmál: „Jo, to je pravda. Tak se jmenoval.“

„Takže co to má znamenat? Nejsem žádný profesor angličtiny, ale poznám rozdíl mezi fikcí a realitou. Ten chlap z knížky byl smyšlená postava, tak jako Dracula, Van Helsing nebo všichni ostatní, že jo?“

„Hodně lidí by ho tak nepochybně nazvalo,“ odpověděl Morris. Jeho tvář i hlas byly téměř bez výrazu.

„Ale co vy? Jak byste ho nazval vy?“

„Já? Já bych ho nazval svým pradědečkem,“ řekl Morris. „Takže šťastnou cestu domů a uvidíme se zítra v Madisonu.“ Pak LaRuea zdvořile, ale odhodlaně vyprovodil z kanceláře a zavřel dveře.

V 8:30 následujícího rána byl už Quincey Morris skoro připraven na svou cestu na sever. Rezervoval si místo v letadle, zařídil si, že bude postaráno o jeho poštu a trávník, a odnesl klec se svým jediným domácím zvířetem, křečkem jménem Carnacki, ke klukovi ze sousedství, který ho bude dobře opatrovat. Pak si sbalil kufr s oblečením, několika knihami a tlustou složkou označenou ‚Poltergeist‘. Teď už zbývalo udělat jediné.

Z horní zásuvky psacího stolu vytáhl ohnivzdornou kovovou krabičku jen o něco málo větší než krabička cigaret. Odemkl ji a opatrně vytáhl dvě obálky zažloutlé věkem. Z každé vyjmul několikastránkový dopis, rozložil opatrně křehký papír a položil oba dokumenty před sebe na postel.

Už ho víckrát napadlo okopírovat si ty stránky a umístit originály do sejfu, ale vždy ten nápad zavrhl. Bylo důležité, aby měl v rukou *ten* dopis, aby si znovu přečetl *ta* slova, nežli vyrazí pátrat. Obzvlášť když se zdálo, že to bude těžké nebo nebezpečné. Pomáhalo mu to uvědomit si, kdo je a odkud pochází.

Pomalů si oba dopisy přečetl. Jeden byl podepsán ‚MUDr. John W. Seward‘. Na druhém, psaném roztřesenou stařeckou rukou, byl podpis ‚MUDr., PhDr., Dr. lit. Abraham Van Helsing‘.

Byly to právě tyto dva dokumenty spolu se Stokerovým vyprávěním, co rodině umožnilo poskládat osud prvního Quinceyho Morrise, který bojoval a zemřel daleko od domova.

Karpaty, Transylvánie
6. listopadu 1887

Slunce už bylo nízko nad obzorem, což nutilo pronásledovatele i jejich kořist k ještě většímu spěchu. Obě strany pobízely své koně do krajnosti, protože všichni věděli, že až krvavý kotouč zmizí za vrcholy hor, bude zbytečné ve štvanci pokračovat.

V čele pronásledovatelů byl Američan. Jel skvěle a svého koně nešetřil. Byl sehnutý až k jeho šíji, aby co nejvíce zmenšil odpor vzduchu a ulevil rozostřenému zraku od větru, šlehajícího do nechránných očí.

Na rozdíl od svých společníků Američan věděl, co znamená vést koně do boje, i když pestře oblečení cikáni v dálce před nimi měli pramálo společného s Apači, s nimiž bojoval jako mladík téměř před dvaceti lety v Texasu. Cikánský povoz zpomaloval, až zastavil úplně před puškami Miny a profesora, kteří číhali v úkrytu za balvany poblíž vchodu do hradu. Ačkoli jim zhatili plány, nevypadalo to, že by cikáni byli ochotní se vzdát. Sesedli z koní, vytáhli zpod šatů nože a vytvořili ochranný kordon okolo povozu a bedny, kterou na něm vezli. Slunce dál klesalo.

Američan dojel k té scéně blíž a seskočil z koně ještě dřív, než stačil zastavit. Rozběhl se k cikánskému povozu a při tom vytáhl z pouzdra u opasku velký lovecký nůž. Viděl, jak se Harker žene z opačné strany a mává svou dlouhou dýkou jako kosou.

Oba bez váhání zaútočili. Nebyl čas s cikány vyjednávat, ani kdyby snad našli společnou řeč. Zbývalo maximálně pár minut denního světla a pak nadejde *jeho čas*.

Američan bojoval surově a instinktivně, což byl jediný způsob, jak jít do potyčky s nějakou šancí na přežití. Seknout, odrazit ránu, bodnout, odrazit ránu, seknout, uskočit, seknout, bodnout, odrazit ránu, velká čepel loveckého nože se nezastaví, bodnout, odrazit ránu,

uskočit, seknout. Levá ruka nezahálela, bila, drásala, tloukla, dloubala, jak postupoval vpřed a vpřed a stále vpřed. Nevěděl, co je strach, bolest ani slitování. Teprve když se na zemi svíjeli tři cikáni, dali se ostatní před tím šilencem na ústup, chvíli poté, co jejich příbuzní na opačné straně podlehli podobně zuřivému útoku Harkera.

Oba muži se prodrali k povozu a vrhli se na přibité víko bedny. Skrývalo se tam stvoření, za kterým jeli tolik mil, aby ho zabili.

Použili nožů jako páčidel na uvolnění hřebíků, vyškubli víko a odhodili ho, právě když poslední paprsky slunce zmizely ze západní oblohy. Byl uvnitř, jak předpokládali, na první pohled jen mrtvé tělo, ale jakmile se denní světlo ztratilo za obzorem, otevřely se jeho prastaré oči a ústa zkroucená ve vítězoslavném úsměšku odhalily ostré špičáky. Úsměv však rychle zmizel, když se lovecký nůž ponořil monstrem do srdce a Harkerův zabiják se zabořil do jeho hrdla.

Náhlá vlna energie z bedny odhodila oba muže, až se svalili na záda. Upuštěné nože zařinčely o surové dřevo povozu. Vzduch kolem nich naplnil strašlivý zvuk – příšerný řev, který byl směsicí bolesti a strachu a nejvíce ze všeho se podobal vzteklému zvířecímu zavýtí. Trvalo to jen několik vteřin, ale když se muži znovu zvedli na nohy a nahlédli do bedny, z níž se rázem stala rakev, nezbylo tam už nic než prach, pár cárů látky a půl tuctu zlatých knoflíků, z nichž každý byl vyzdoben stylizovaným písmenem D.

Přeživší cikáni sledovali smrt svého pána. Pak vůdce jejich klanu vykřikl povel, muži se vyšvihli na koně a uprchli. Své mrtvé nechali ležet. Když dusot kopyt utichl v dálce, nad improvizovaným bojištěm se rozhostilo nadpozemské ticho – ticho, které přerušoval jen vítr a vzdálené vytí vlků.

Teprve potom si někdo všiml, že Američan krvácí.

Seward i Van Helsing byli lékaři, ale už nemohli mnoho dělat. Čepel jednoho z cikánů zasáhla některou důležitou tepnu a ani rychle přiložené obinadlo nezastavilo řinoucí se proud jasně rudé krve.

Mina Harkerová si klekla vedle Američana a uchopila jeho ruku. Tiše plakala a on k ní otočil hlavu, nejspíš aby řekl něco mužného a konejšivého. Jeho oči se náhle rozšířily. Namáhavě zvedl zesláblou ruku a ukázal Mině na čelo. „Pohleďte,“ řekl přerývaným hlasem. „Jizva... zmizela!“

Podívali se všichni – Harker s rukama rudýma krví hraběte, Jack Seward, jemuž se knírek chvěl rozrušením, lord Godalming, jehož urozená silueta se ztrácela v šeru, a Van Helsing, jejich vůdce, v jehož staré, moudré tváři se střídalo vyčerpání s euforií během jediného nádechu.

Čelo Miny Harkerové, které bylo před několika týdny zjizveno posvěcenou hostií, bylo nyní naprosto hladké. „Poděkujme Bohu!“ zvolal Van Helsing s úctou. „Sníh není čistší než její čelo. Kletba pominula, jakmile zemřel d'ábel, který ji na ni uvalil.“

Jeden po druhém padli muži na kolena v úctě k zázraku, kterého se stali svědky.

Někdy v té chvíli Quincey Morris z Lareda v Texasu, nyní tak daleko na východě, ulehl, zavřel oči a tiše zemřel.

O chvíli později naložili Morrisovo tělo na povoz, který tam nechali cikáni. „Máme ho uložit do té rakve, profesore?“ zeptal se Godalming.

Van Helsing rozhodně zavrtěl hlavou. „Neměli bychom pozůstatky našeho přítele znesvětit tím, že ho uložíme na tak nečisté místo. Zaslouží si od nás, myslím, víc.“

Nakonec vzali kabáty a pláště zemřelých cikánů a složili z nich cosi jako rubáš. Samotné cikány pohřbili ve společném hrobě. Zatímco na tom manželé Harkerovi a lord Godalming pracovali, Seward a Van Helsing stáli stranou a tiše hovořili. „Měli bychom zařídit, aby bylo Quinceyho tělo dopraveno do Texasu a pohřben tam,“ řekl Seward. „On by si to tak přál.“

Starý muž přikývl: „Sám mi to před několika lety řekl.“

„Také bychom měli zatelegrafovat jeho rodině. Nebylo by dobré, aby tam rakev dorazila bez předchozí zprávy.“

Van Helsing si povzdechl: „Máte pravdu. Odešlu telegram z Bystřice. Jeho rodina se tu zprávu musí dozvědět, ať už je sebetragičtější. Měli bychom také každý z nás popsat zevrubně hrdinský skon toho, kterého mají uložit do země.“

„Myslím, že oba jeho rodiče ještě žijí.“

„A také jedno jeho dítě.“

„Dítě! Chcete říct, že Quincey byl ženat?“ Seward nedokázal v hlase skrýt pobouření. „Ale... vždyť usiloval o Lucyinu ruku stejně jako Godalming a já.“

Starý Holanďan vlídně položil ruku na Sewardovu paži. „Nebud'te rozrušen, příteli Johne. Quincey byl, pravda, jednou ženat. Avšak jeho žena zemřela při porodu. Je tomu už –“ Van Helsing se krátce zamyslel „– čtyři roky. Takže žádný strach. Náš přítel Američan byl gentleman. Mohl se klidně se slečnou Lucy oženit, kdyby ho chtěla. Ale s tím, jak se situace vyvinula.“

„Tak, tak.“ Osud Lucy Westenraové byl ranou na jeho duši, která se bude dlouho hojit. Možná celý život. „Ale říkáte, že to dítě přežilo?“

„Ano, přežilo a nyní je v péči Quinceyho rodičů na jejich ranči, alespoň tak mi to řekl před několika měsíci.“

Van Helsing viděl, že ostatní už jsou s Morrisovým tělem hotovi a chystají se k odchodu. Když oba muži kráčeli ke svým koním, zeptal se Seward: „Je Quinceyho dítě chlapec, nebo děvče? To jste neřekl.“

„Chlapec, silný a zdravý, podle všech informací.“ Van Helsing se vyšvihl do sedla. „Měli bychom se modlit, aby ze syna byl stejně udatný a vytrvalý muž jako jeho otec.“

„Ano, to bychom měli,“ přisvědčil Seward. „Svět potřebuje takové muže.“

Otočili koně a připojili se k ostatním na cestě, která je dovede do Bystřice. A za nějaký čas zpět do Anglie. Za sebou nechali jen zříceninu hradu, několik zlatých knoflíků a pár cárů látky, které poletovaly v chladném karpatském větru.

Morris dočetl dopisy, pečlivě je složil a vložil je zpátky do obálek. Obě obálky dal do ohnivzdorné krabice a zamkl ji. Poté vrátil krabici do zásuvky psacího stolu.

Vysoký Texasan, který zemřel ve stínu Draculova hradu, byl první z Morrisovy rodiny, kdo se postavil temným silám, jež vždycky sužovaly svět.

A rozhodně nebyl poslední.

Quincey Morris zavřel kufřík, zvedl ho z postele a vyrazil, aby stihl letadlo.

KAPITOLA 3

Dům LaRueových rozhodně nevypadal děsivě. *Jenže to nevypadají nikdy*, pomyslel si Morris. Ten příjemný bílý koloniální dům se zelesně zdobenou fasádou by určitě hollywoodskému asistentovi, který hledá lokace pro natáčení nového filmu Wese Cravena, nestál za povšimnutí. Za ta léta už Morris navštívil několik domů, ve kterých prokazatelně strašilo, a žádný z nich nebyl ani v nejmenším podobný hradu hraběte Draculy – a o něm toho Morris také věděl dost.

Tak například malý dům s bílým obložením ve West Pittstonu v Pensylvánii. Nic zvláštního na pohled, avšak čiré zlo uvnitř – svým způsobem stejně zlé jako na podobně tuctovém místě v Amittyville na Long Islandu. Morris taky kdysi strávil hodinu v jednom městském domku ve washingtonském Georgetownu. Při procházce elegantním interiérem by nikdo neřekl, že tu při provádění exorcismu na záchranu malé dívky zemřeli dva jezuitští kněží.

Morris už věděl, že zlo si nedělá reklamu. Nemusí.

Asi čtyřicetiletá blondýnka, která mu po zaklepání přišla otevřít, byla nejspíš ještě před několika měsíci docela atraktivní, než se na ní podepsaly strach, obavy a bezesné noci.

„Paní LaRueová?“

„Ano, co chcete?“ zeptala se nevraživě. Zjevně byla odhodlaná odehnat každého vetřelce, ať už to bude podomní obchodník, svědek Jehovův nebo kandidát do městské rady.

„Jsem Quincey Morris, madam. Myslím, že mě očekáváte.“

Okamžik na něj nepřítomně hleděla, než jí to došlo. „Aha, vy jste ten... chci říct, ano, ovšem, manžel mě upozornil. Pojdte, prosím, dál.“

Vedla Morrise krátkou chodbou do obývacího pokoje, kde na pohovce vedle sebe seděli její manžel a asi pětiletý tmavovlasý chlapec.

Dívali se na film, který byl Morrisovi povědomý. Byl vyrobený klasickou animací a vyprávěl o příhodách praštěného britského vynálezce a jeho nekonečně trpělivého psa.

Když Morris vešel, LaRue vstal a vyrazil mu naproti, aby si s ním potřásl rukou. „To je dobře, že jste přijel. Rád vás vidím. Vidím, že s mou ženou Marciou jste se už seznámil.“

Morris přikývl. Podíval se na chlapce a řekl: „A kdo je ten pohledný mladý muž?“

„To je můj syn Tim. Pozdrav pana Morrise, Timmy.“

Chlapec otočil svou bledou tvář k Morrisovi, jen aby řekl: „Ahoj,“ a otočil se zpátky k obrazovce. „Díváme se na Wallace a Gromita. Chcete se dívat s náma?“

„Možná později, Timmy, díky,“ odpověděl Morris. „Musím si nejdříve promluvit s rodiči, ano?“

„Dobře.“ Chlapec neodtrhl oči od obrazovky.

Morris pooděšel a chystal se na něco zeptat LaRuea, když se za ním ozval chlapcův hlas: „Vy chytíte toho ducha?“

Morris se znovu podíval na Timmyho, který nepřestal sledovat televizi. „Myslíš, že je tu duch, Timmy?“

Pokrčil drobnými rameny. „Nejspíš. Máma s tátou říkají, že je.“ Timův hlas byl naprosto bez výrazu.

Morris přikročil k pohovce. „Viděl jsi ducha?“ zeptal se opatrně.

„Kdepak. Ti jsou nevydělitelní.“

„Myslíš neviditelní?“

Další pokrčení rameny. „Asi jo.“

„Jak pak tedy víš, že tu je?“

„Dělá různé věci – špatné věci. Děsí mámu a tátu a taky Sarah. To je moje sestra. Vždycky se rozberejí a tak.“ Hlas Timmyho LaRuea zněl stále tak neemocionálně, jako by se matně rozpomínal na komiks, který četl někdy před rokem.

Morris se jakoby bezděčně přesunul tak, aby viděl chlapci přímo do očí. „A co ty, Timmy? Taky tě to děsí?“

„Hm-mm.“ Dvě monotónně vyřčené slabiky. Morris už si byl jistý.

Nervový otřes. To dítě má neurózu, nebo jak tomu teď říkají – posttraumatickou stresovou poruchu. Byl tak vyděšený, že překonal

strach a ocitl se na druhé straně. Jestli to bude trvat příliš dlouho, bude z něj blázen, možná i na celý život.

Morris znovu pohlédl do chlapcovy nebezpečně klidné tváře. *Pokud už není.*

„Jestli je tady duch, tak ho chytím, Timmy. Slibuju.“

„Dobře,“ řekl bez pohnutí tichým hlasem.

Morris popošel k rodičům, kteří sledovali rozhovor se směsicí smutku a odevzdanosti. „Byl bych rád, kdybyste mě provedli po domě, pokud vám to nevadí,“ řekl. „Nejen po pokojích, kde došlo k útokům, ale všude. Bylo by to možné?“

„Dobře, rád se toho zhostím,“ řekl LaRue. Pak se podíval na svou ženu a dodal: „Můžeš...?“ a sotva znatelně kývl hlavou směrem k jejich synovi.

„Jistě, zůstanu tu s Timmym,“ odpověděla s letmým náznakem úsměvu. „Podíváme se ještě na kousek Wallace a Gromita.“

Když muži odcházeli z obývacího pokoje, Morris se potichu zeptal: „A kde je vaše malá, ve škole?“

„Přesně tak,“ přisvědčil LaRue. „Vrátí se za pár hodin.“

„Jak se s tím vyrovnává ona? Stejně jako Timmy?“

„Ne, je z toho... vyplašená. Pořád je nervózní a třikrát až čtyřikrát za týden křičí ze spaní, protože má noční můry.“ LaRue potřásl hlavou. „Nevím, co je horší – dívat se, jak se postupně hroutí, nebo vidět, jak se z Timmyho stává zombie, zatraceně.“ LaRueův hlas se při posledních slovech zlomil, rychle se ale zase ovládl. Morris se napadlo, kolik úsilí asi musí toho statného muže stát, aby udržel emoce takhle na uzdě. A jak dlouho ještě může trvat, než ta uzda povolí.

Začali s prohlídkou domu.

„Co je to tady?“ zeptal se Morris. Zastavili se na chodbě v prvním patře před velkou dubovou knihovnou. Vršek knihovny byl v úrovni Morrisových očí a právě tam, mezi obvyklými rodinnými cetskami, cosi upoutalo jeho pozornost.

LaRue se podíval na malý předmět v Morrisově ruce. „Aha, tyhle věcičky vyráběla moje tchyně. Říkávala, že to jsou talismany pro štěstí nebo tak něco. Pořád je nacházíme po domě.“

Morris zatočil talismanem v prstech. Spodek tvořil sedm centimetrů dlouhý drát smotaný do osmičky – což je, po otočení o devadesát stupňů, symbol pro nekonečno. Kolem jejího středu byl omotán kousek zelené nitě a skrz něj bylo provlečeno několik větviček jakési rostliny, už dlouhou dobu uschlé.

Morris promnul kousek rostliny mezi prsty a pak olízl ukazováček. *Oměj šalamounek neboli vlčí mor. Tak to bychom měli.*

„Velice rád bych s vaší tchyní mluvil,“ řekl LaRueovi. „Žije tedy?“

LaRue zavrtěl hlavou: „Žila s námi, ale před čtyřmi měsíci zemřela.“

„To je mi líto.“ Morris se na chvíli zamyslel. „A kdy vlastně začaly ty útoky?“

„Asi před třemi měsíci,“ odpověděl LaRue s povzdechem. Rukou si projel své neupravené vlasy. „Chápu, kam míříte. Víte, taky mě to napadlo. Jen jsem zatím neměl kuráž to říct nahlas.“

„Co přesně?“

LaRue máchl netrpělivě rukou. „Že je za to svinstvo, co se tu děje, zodpovědný Gretin... duch, přízrak nebo jak se to dá nazvat.“

„Tohle si myslíte?“

„Kristepane, hlavně vy si to myslíte, nebo ne?“ Morris pokrčil rameny a nekomentoval to.

„Chci říct,“ pokračoval LaRue, „vyjdeme-li z předpokladu, že to všechno dělá nějaký duch... a když vezmeme v úvahu načasování a tak...“

Morris stále ještě kroutil talismanem mezi prsty a sledoval, jak se otáčí. „Měla vaše tchyně s vaší rodinou dobré vztahy?“ zeptal se, aniž zvedl oči.

„Ano, to určitě. Tedy, slyšel jsem spoustu vtipů, co lidé vyprávějí o tchyních v televizi. Ale Greta byla v pohodě, víte? Všichni jsme spolu vycházeli výborně.“

„I děti?“

„Určitě. Naše děti milovala. A ony ji. To, že umřela, je hodně zásáhlo – a do toho začalo to svinstvo...“

„Předpokládám, že měla vlastní pokoj?“

„Jistě, je na konci chodby. Nechcete nejdříve dokončit celou prohlídku?“

Morris nechal malý talisman sklouznout do kapsy. „Ne, už jsem viděl všechno, co jsem potřeboval.“

„Všechno je víceméně tak, jak to zanechala,“ řekl LaRue. „Nikdo z nás ještě neměl to srdce začít balit Gretiny věci a stejně ten pokoj k ničemu nepotřebujeme. Navíc poté co začaly ty... události, máme jiné starosti.“

„To je dobré vědět,“ řekl Morris, když se rozhlížel po prostorné ložnici. Různé trešky a suvenýry byly všude po psacím stole, nočním stolku a policích, ale nic z toho neupoutalo jeho pozornost na déle, než několik vteřin. „Poslyšte, musím ten pokoj důkladně prohledat. Budu s jejími věcmi zacházet opatrně a s úctou a vrátím vše přesně tam, kde to najdu. Ale budu to muset udělat. Nebude vám to vadit?“

LaRue pokrčil rameny: „Nejspíš ne. Ale co hledáte?“

„Až to najdu, dám vám vědět.“

O osm minut později to našel.

Morris stál nad komodou a hleděl do její spodní zásuvky. Přemítal nad tím, co objevil, když odsunul několik dek a flanelový župan. Byla to stará kniha v obalu z bílé kůže, stříbrný zvoneček a ručně vyrobené svíčky různých tvarů a barev. Bylo tam i několik dalších předmětů, které také poznával.

Z kapsy saka vytáhl malý talisman, který předtím našel. Zatímco jím otáčel mezi prsty, řekl LaRueovi: „Vypadá to, že pro vás mám dobrou a špatnou zprávu.“

LaRue váhavě přikývl a čekal.

„Za prvé, jsem si téměř jistý, že vaše problémy nepůsobí poltergeist ani se vám tu neusadil žádný jiný duch.“

LaRue znovu přikývl. „A co je ta špatná zpráva?“

Morris se na něj na několik vteřin zahleděl, než tiše řekl: „Je mi líto, Waltere – *tohle* byla ta špatná zpráva.“

KAPITOLA 4

Cecelia Mbwato seděla natažená na židli v pokoji laciného motelu, špinavým oknem sledovala nebe a netrpělivě čekala, až nastane noc. Nebyla jedním z těch tvorů, kterým hloupí Američané říkají ‚upíři‘. Byla víceméně člověk a dokázala existovat v denním světle stejně dobře jako kdokoliv jiný. Ale už dlouho cítila jakousi spřízněnost s temnotou, zvláště když se z ní ve čtrnácti letech stala *umthakhati*, což byla událost, o které vždy přemýšlela jako o chvíli, kdy se dostala do objetí Velké temnoty.

Kromě toho, některé činy nezbytné pro její řemeslo se nejlépe vykonávaly pod rouškou noci.

Slunce právě dospělo k horizontu a začalo se ztrácet pod ním. Kolem něj bylo dostatek mraků, aby se od nich odrazilo pohasínající světlo zalévající nebe růžovou září, kterou by někdo mohl nazvat krásnou. Ale Cecelia Mbwato nedbala na krásu, pouze čekala, až krajinu zahálí černá noc.

Když už byla venku úplná tma, zvedla telefon a vytukala dvě čísla.

Hlas ve sluchátku řekl: „Jo.“

„Je čas,“ prohlásila, aniž by v hlase dala znát svou dychtivost. „Vezmi auto.“

Nečekala na odpověď a zavěsila.

Snake Perkins zkušeně vedl velký, otlučený Lincoln Continental ztichlými předměstskými ulicemi a prsty jedné ruky poklepal na volant do rytmu hudby, kterou slyšel jen on.

Jeho spolucestující neměla ráda rádio, ale to nevadilo. Snake měl v hlavě repertoár písní, který si mohl přehrát, kdykoli se mu zachtělo. Nebylo to takové, jako je poslouchat z vnějšího zdroje, jako třeba ze sterea, ale nebylo to ani špatné. Snake Perkins nosil v hlavě víc písníček, než by člověk našel v iPodu průměrného teenagera.

Zrovna teď poslouchal ‚Sweet Home Alabama‘ od Lynyrd Skynyrd, píseň, kterou měl Snake vždycky rád, i když sám byl z Mississippi. Zrovna se dostal k části, kde Skynyrd nadávají na Neila Younga, když Cecelia Mbwato řekla: „Tady nahoru, k parku. Zastavte pod tím velký stromem.“

Snake udělal, co mu přikázala. Jedné jeho části, která byla ploidem devíti generací nuzných, neotesaných, vidláckých přívrženců Ku-Klux-Klanu, bylo proti srsti přijímat povely od ženy, která byla tím nejčernějším negrem, jakého Snake kdy viděl, a kromě toho převandrovalec. Tahle jeho část by tu panovačnou negerskou mrchu nejraději praštila pětkrát nebo šestkrát do obličeje, vystoupila, obešla auto a vyhodila ji ven. Pak by jí provazem svázal kotníky, druhý konec uvázal k zadnímu nárazníku a dal si pořádně dlouhou jízdu stotřicetikilometrovou rychlostí.

Ale paní, které sloužil, se vyjádřila zcela jasně. Má udělat vše, o co si ta negerka řekne, odvézt ji, kamkoliv bude chtít, a pomoci jí, jak jen bude moci. A Snake Perkins měl z hněvu své paní větší hrůzu než míval ze své matky.

Zaparkoval, kde mu bylo řečeno, zhasl světla a vypnul motor. Když viděl, že žena nevysedá, zeptal se: „A co teď?“

„Počkáme. Myslím, že brzy půjde okolo někdo vhodný.“

„Jak to můžete vědět?“ Snake si dával pozor, aby jeho hlas zněl tak, jako by byl jen zvědavý, a ne že na ni chce nějak tlačit.

Kývla bradou k parku. „Tamhle je místo pro děti.“

„Jo, hřiště. No a? Je tma, všechny děcka jsou doma.“

„Prozatím ano. Ale děti se tady cítí v bezpečí. Dítě, které doma není v bezpečí, jehož rodiče se spolu hádají nebo má zlého staršího bratra, se sem může vrátit, aby se na chvíli zase cítilo v bezpečí. Počkáme.“

„Tak fajn.“

Snake se vrátil k jukeboxu ve své hlavě. Právě si vychutnal ‚Elviru‘ v podání Oak Ridge Boys, když se Cecelia Mbwato zeptala: „Proč se ti říká Snake? Protože jsi dlouhý a hubený jako had? Nebo protože jsi smrtelně nebezpečný jako mamba?“

Snake se domníval, že mamba je nějaký tanec, co tančí uzenáči, ale řekl: „To není přezdívka, to je moje pravé jméno. Dostal jsem ho, když jsem se narodil.“

„Divné jméno pro dítě.“

„Rodiče viděli film *Útěk z New Yorku*. Je tam jedna postava, chlápek jménem Snake Plisskin. Nejspíš si mysleli, že je to fakt drsný jméno.“

„To se ti museli v dětství dost posmívat.“ V hlase Cecelie Mbwa-to nebyla ani špetka soucitu.

„Jo, hádám, že to tak vypadá.“

„Kdyby mi rodiče udělali něco takového, asi bych v dospělosti měla chuť je zabít.“

Snake Perkins měl hlase něco, co skoro vyděsilo i Cecelii Mbwa-to, když tiše řekl: „A jak víte, že jsem to neudělal?“

Dexter Galvin to hřiště zbožňoval. Dokonce i v noci, když už tam nebyly žádné děti, se kterými by trávil čas. Vlastně v noci to bylo lepší, protože bylo тихо. Dexter rád v noci sedával na jedné z houpaček, ale nehoupal se na ní, jenom se kýval dopředu a dozadu a přemýšlel si.

To, o čem v posledních dnech přemýšlel, se obvykle týkalo mámy a Terryho, jejího nejnovějšího přítele. Před několika měsíci donutil mámu vyzkoušet to pečko, nebo jak tomu říkají. Kouřili to spolu a pak se začali chovat divně, mluvili páté před deváté, smáli se, brečeli a celé dny nespali. Potom pečko odeznělo a oni byli najednou smutní a vzteklí, dokud si nedali další. A pak to všechno začalo zase nanovo.

Dnes se Terry snažil přimět Dexe, aby si potáhl z dýmky, kterou on a jeho máma používali. Máma ho uslyšela a začala křičet věci jako „Prokrista, Terry, je mu teprve devět let, zatraceně!“ A Terry se rozlítil a vlepil mámě facku. Chvilí poté se Dex vykradl z domu a vydal se na hřiště.

U vchodu do parku stálo velké, otlučené auto. Dex viděl siluety dvou lidí na předním sedadle a vypadalo to, že jeden z nich je možná žena. Dexe napadlo, že si to spolu možná rozdávali, a když viděli, že přichází, tak přestali. Mohli si to klidně rozdávat dál, Dexovi to stejně bylo ukradené.

Zrovna prošel kolem auta, když uslyšel, jak se otevírají dveře. Otočil se a uviděl, že z vozu vystupuje vysoký a hodně hubený chlápek. Muž se podíval směrem k němu a zavolal: „Hele, hochu, počkej minutku. Na něco se tě chci zeptat.“

Jo, to zrovna. Dex toho už viděl v televizi dost, aby dokázal poznat nebezpečí, když ho měl před očima. Otočil se a pelášil, seč mu nohy stačily, k parku.

Doběhl skoro až ke vstupní bráně.

Snake Perkins zabouchl kufr auta a znovu se posadil za volant.

„Mrtvý mi není k ničemu,“ řekla Cecelia Mbwato.

„Nezabil jsem ho,“ namítl Snake Perkins. „Jen jsem ho omráčil uspávacím chvatem, abych ho mohl svázat izolační páskou.“

„Co je to ten uspávací chvat?“

Snake natáhl ruku, prsty ohnuté tak, jako by chtěl uchopit velkou sklenici. „Chytil jsem ho pod krkem a stlačil krkavice. Zastaví to tok krve do mozku a člověk okamžitě ztratí vědomí. Žádné trvalé následky.“

V tu chvíli zaslechli první tlumený výkřik z kufru auta. „Vidíte?“ řekl Snake. „Říkal jsem to.“

Snake si s tím hlukem hlavu nelámал. Člověk by musel být uvnitř auta nebo stát těsně vedle něho, aby něco slyšel. A za chvíli to stejně bude jedno.

Cecelia Mbwato přikývla. „Dobrá. Teď nás zavez na místo, které jsem vybrala. Až se tam dostaneme a já budu hotová s přípravami, pomůžeš mi to provést.“ Zarazila se. „Řekli mi, že jsi typ člověka, který si z krve a bolesti druhých hlavu nedělá.“

„Když není moje, je mi to fuk.“

Znovu přikývla. „Výborně. Tak teď jed’.“

Snake nastartoval auto a zamířil na osamělé místo u jezera, které spolu den předtím objevili.

Jen uvažoval nad tím, kolik krve a bolesti uvidí, až tam dojede.

KAPITOLA 5

Když se ozval zvonek, vysoká, hnědovlasá žena položila naběračku, kterou držela v ruce, a šla otevřít dveře.

Na chodbě stála středně vysoká, poněkud podsaditá žena. Tvář, skrytou za leteckými slunečními brýlemi, lemovaly husté černé vlasy. Její seriózní výraz skvěle ladil s šedým kostýmek na míru a tenkou aktovkou.

„Přišla jsem trochu dříve,“ řekla návštěvnice. „Doufám, že to nevadí.“

„Nic se neděje,“ řekla Libby Chastainová a otevřela dveře doširoka. „Jen vypnu sporák.“

Vešly do prostorné kuchyně bytu a Libby zhasila modrý plynový plamen, který hořel pod velkým černým hrncem.

„A, kotlík,“ zvolala návštěvnice, která se jmenovala Susan Mackeyová. „A co je v něm – čolčí ocas, oko z mloka, něco takového?“

Libby se pousmála. „Spíš něco jako rajčatový protlak s lístky bazalky,“ odpověděla. „Chystám omáčku na špagety. Ale zatím hrnec přesunu. Neuděláme totéž?“

Uprostřed hustého obočí Susan Mackeyové se objevila hluboká vráska. „Prosím?“

„Přesuneme se do obývacího pokoje, ať se můžeme posadit.“

Obývací pokoj byl vymalován zemitými barvami a nábytek byl pohodlnější verzí skandinávské moderny.

Když se obě usadily, naklonila se Susan dopředu a řekla: „Jak jsem naznačila po telefonu, mám další prácičku, která vyžaduje vaše... hm... schopnosti. Máte zájem?“

„To jako vždycky záleží na tom, o co jde. Dábel se skrývá v detailech – nebo bych měla říct Bohyně? A je ta práce podobná té minulé?“

„Jistým způsobem ano. Ale ve větším měřítku.“

Libby se na chvíli zamyslela. „Jak se jmenovala ta podvodnice v Clevelandu? Sestra Meredith nebo tak nějak?“ zeptala se pobaveně.

„Matka Josephine,“ odpověděla Susan. „Vy si ji možná moc dobře nepamatujete, ale vsadím se, že ona vás určitě ano – a zcela jistě si pamatuje tu seanci, které jsme se účastnily.“

„Člověk by řekl, že někdo, kdo o sobě tvrdí, že umí vyvolat duše mrtvých, by mohl být připravený na to, že se může nějaký duch skutečně objevit.“

„Patrně nebyla, soudě podle toho, jak ječela, když utíkala z místnosti.“

Libby si chvíli zkoumavě druhou ženu prohlížela. „Víte, Susan, někdy si říkám, co by asi ostatní ve Společnosti na podporu racionálního myšlení řekli, kdyby věděli, že si na odhalování spiritualistických podvodů občas najmete skutečnou čarodějnici.“

Susan pokrčila rameny. „V záznamech jste vedená jako konzultantka. Dokud mám výsledky, nikdo se na skutečnou povahu těch konzultací vyptávat nebude.“ Chvíli si hrála se zámky své aktovky. „Navíc, my v zásadě nemáme nic proti spiritualitě, nebo dokonce proti víře v nadpřirozeno. Jen jsme proti těm, kteří využívají víru v tyhle věci, aby okrádali druhé.“

„A o to se bude jednat? O dalšího podvodníka?“

„Tenhle člověk je mezi podvodníky tím, čím byl Houdini mezi kouzelníky – *crème de la crème*, nejlepší z nejlepších. Nebo bych možná měla říct raději *crème de la creep* – nejvšivější z všivých.“

„Takže jakou má taktiku?“

„To byste myslím měla vidět osobně,“ odpověděla Susan.

Spousta malých, nezávislých kin byla vytlačena multiplexy v obchodních centrech, kabelovkou a DVD přehrávači. Některé z těchto bývalých paláců snů byly strženy, zatímco další byly přestavěny pro jiné účely. Stejně jako jeden v newyorské East Fifties, kde nápis na světelné tabuli hlásal ‚Kněžstvo Tommyho Timberlakea‘ a malým písmem ‚Uzdravení, svědectví, proroctví‘.

Když vcházely, prošly Libby a Susan kolem stolu, na kterém stála krabice s nápisem ‚Dary‘. Sřezil ji mohutný muž, který vypadal spíše jako vyhazovač než diákon. Protože se zdálo, že všichni, kdo se řadili před nimi, dávali do krabice ‚dobrovolné‘ dary, obě ženy tam také vhodily pár dolarů. Nechtěly na sebe upoutat pozornost.

Interiér kina nejspíš od svého otevření ve čtyřicátých letech nikdy nevypadal lépe než teď. Byl zcela přestavěný s důrazem spíše na luxus než na vkus. Ovšem ani veliké plakáty s biblickými citáty, ani obrovský kříž, který se tyčil na jevišti, nebyly součástí původní dekorace. Strohost jednoduchého, černého kříže vyvažovaly květináče s velkými rostlinami rozestavěné kolem něj.

Místo se rychle plnilo lidmi, ale oběma ženám se podařilo najít si místa vedle sebe zhruba někde uprostřed. Židle byly měkce čalouněné a neuvěřitelně pohodlné. Ze zvukové aparatury kina se jemně ozývalo „Blíž k tobě, Bože můj“.

Blondýna s přehnanou trvalou ve střídme elegantních modrých šatech si právě získávala obecnost. Razila si cestu kolem sedících, mávala na všechny strany a hýřila úsměvy. Každou chvíli se u něko ho zastavila, aby s ním prohodila pár vět, než zase popojde dál.

„Kdo to je?“ zeptala se Libby.

„Winona Timberlakeová, žena reverenda Tommyho,“ informovala ji tiše Susan. „Takové zahřívací kolo královny slavností. Tyhle vítací orgie předvádí před každou mší.“

„Vypadá to, že míří k nám.“

Winona Timberlakeová se pomalu blížila uličkou a zastavila se dvě řady před nimi.

„Dobrý den, drahá, a vítejte v naší církvi,“ řekla ženě středního věku, která seděla na sedadle nejbližší k uličce. „Jsem Winona Timberlakeová.“

„Ach, já vím, kdo jste,“ zvolala žena radostně. „Viděla jsem vás v televizi už ani nevím kolikrát! Jsem Madge Collierová a tohle je moje sestra Rosie.“

„Jste na naší bohoslužbě poprvé?“

„Ano, to ano. Jsem z Pattersonu v New Jersey. Každý týden se dívám na váš pořad, ale říkala jsem si, že přijít osobně by mi mohlo pomoci najít milosrdenství, které potřebuji, abych se přenesla přes... zkrátka přes některé věci.“

„Je něco konkrétního, co vás trápí, drahá?“ Hlas Winony Timberlakeové přímo vibroval soucitem a zájmem.

„Jde o to, že doktor tvrdí, že mám rakovinu – víte, těch ženských věcí. A chce, abych šla na operaci. Aleje tak drahá a já mám mizerné pojištění a zkrátka...“

Libby si všimla, že Rosie se natáhla a uchopila sestřinu ruku opřenou o opěradlo.

„Zkrátka,“ pokračovala Madge Collierová, „doufala jsem, že když se tu setkám s reverendem, možná mě Duch svatý inspiruje, abych pochopila, co bych měla udělat.“

„Jistě vás inspiruje, drahá,“ řekla Winona Timberlakeová s oslnivým úsměvem. „Nemám ani nejmenších pochyb o tom, že se vše v dobré obrátí. Důležité je, že důvěřujete Pánu Ježíši.“

„Ach, to ano, vždy jsem důvěřovala –“ ujišťovala ji horlivě Madge, ale žena už poodešla, aby se pozdravila s dalšími příchozími.

Po několika dalších minutách družení se s věřícími vystoupila Winona Timberlakeová po schodech, které vedly na pódium. Nějaký poskok jí podal mikrofon, a než došla doprostřed jeviště, už ji zalévala záře reflektoru. Reprodukovaná hudba utichla a pak i hučení davu.

V nastalém tichu se Winona Timberlakeová zadívala do publika. Dlouze si je prohlédla a řekla: „Přátelé, ráda bych vás dnes večer přivítala na naší bohoslužbě. Je přece tak příjemné setkat se s jinými křesťany, věřícími v Bibli a ve společenství s Duchem svatým, nemám pravdu? A nyní je to důležitější než kdy jindy, protože všichni žijeme v těžké době.“

Najeden úder srdce se odmlčela. „V těžké době, kdy je naše duše napadána, naše rodiny jsou ohrožovány, naše školy plné zkaženosti a ulice našich měst nejsou pro slušného člověka bezpečné.“ Z davu se ozývalo souhlasné mručení.

„Ale pro ty z nás, kdož věří v Pána Ježíše, je tu vždy naděje v srdci. A dnes večer je zde s poselstvím naděje, s poselstvím, vizí, požehnanými schopnostmi uzdravovat a proroctvím muž, kterého mám tu čest zvát svým manželem a svou inspirací – reverend Tommy Timberlake!“

Za aplaus, který se ozval, by se nemusela stydět ani rocková hvězda. Reflektor, který mířil na Winonu Timberlakeovou, zhasl a okamžitě byl nahrazen jiným, který svítil na muže stojícího na levé straně pódia. Byl střední postavy, ale díky chytře vloženým vycpáv-

kám ramen ho jeho ručně šitý oblek dělal mohutnějším. Světlo shora ozařovalo jeho vlnité černé vlasy. Jak kráčel do středu jeviště, který předtím jeho žena tiše vyklidila, doslova sálal stěží ovládanou energií. Už při chůzi začal reverend Tommy Timberlake hovořit: „Dnes večer cítím v této budově ducha našeho Pána, přátelé.“ Při jeho prvních slovech potlesk utichl. Jeho hlas zněl tlumeně a důvěrně, ale mikrofon, který držel v ruce, zprostředkoval každé jeho slovo i do těch nejvzdálenějších koutů velkého sálu.

„A proč by neměl být mezi námi, kteří jsme přišli, abychom Jej chválili?“

Z obecenstva se ozvalo několik výkřiků „Amen“ a „Chvalme Jeho jméno.“

„Neřekl snad ‚Přijďte ke mně všichni, kdo jste unaveni a obtíženi‘? Nepravil toto snad náš Pán, Hospodin zástupů?“

„Ano, tak pravil,“

„Ano, chvalme Jej,“ a „To je pravda,“ se ozývalo ze všech stran.

„Pak musíme věřit,“ pokračoval reverend Tommy Timberlake. „Musíme Bohu důvěřovat. Musíme mít víru, že Pán vidí naši bolest, zná naše obavy, rozumí našemu soužení a že nás toho všeho zbaví, jen když Jej o to požádáme.“

Reverend Tommy pevně zavřel oči jako někdo, koho právě přepadla náhlá migréna. Zhluboka se nadechl a ten nádech byl jasně slyšet přes mikrofon. „Je zde mezi námi žena jménem Beatrice? Beatrice, jejíž matka je vážně nemocná?“

Žena nalevo vyjekla: „Ano, to jsem já! To jsem já!“

Reverend Tommy popošel jejím směrem. Oči už měl otevřené a v nich pronikavý pohled. „Beatrice, vaše matka má... je to zánět tlustého střeva?“

„Ano, ano, reverende! Můj Bože, ano!“

„Doneslo se mi, že vaše matka bude uzdravena, budete-li mít dostatek víry. Máte víru, Beatrice? Milujete Pána Ježíše?“

„Ach ano, reverende Tommy! Chválím Jeho jméno!“

„Pak je-li vaše víra silná, pokud skutečně věříte, vaše drahá matka bude osvobozena od svých útrap.“

Reverend Tommy se opět hlasitě nadechl. „Je zde muž jménem Jimmy? Ne... Jerry, ze středozápadu, z Iowy?“

Tak to pokračovalo dalších zhruba deset minut a pak reverend Tommy řekl: „Je zde žena jménem Madge z New Jersey, mám pocit, že možná z Pattersonu?“

Žena, která předtím mluvila s Winonou Timberlakeovou, vyskočila a začala horečně mávat rukou. „To jsem já, reverende, tady!“

„Madge, náš Pán mi odhalil, že trpíte nemocí, rakovinou. Je to pravda?“

„Ano, reverende, ano! Pochváleno buď Jeho jméno!“

„A věříte, že Pán má schopnost vás z rakoviny uzdravit, Madge?“

„Ano, to ano, reverende Tommy.“

„A cítíte Jeho léčivý dotyk už nyní?“

„Ano, můj Pane, už ho cítím!“

„A cítíte, jak se rakovinné buňky zmenšují, umírají a mizí z vašeho těla posvátnou mocí našeho Pána? Já se ptám, CÍTÍTE TO?“

„Ano, ano, reverende, ANO!“ Poslední slova už byla spíš výkřikem.

Reverend Tommy upřel k nebesům štěněcí pohled naplněný zbožným vděkem. „Díky, Ježíši, za uzdravení této nebohé ženy. Díky, Pane, díky.“ Další hlasitý nádech. „Je tu s námi někdo, jehož syn je ve vězení? Žena jménem... Nancy?“

„A všimla jste si,“ zeptala se Susan, „že na závěr dali kolovat tu misku na milodary, nebo jak tomu říkají, i když se na nás vytasili s žádostí o příspěvek už při příchodu?“

Libby Chastainová nepřítomně přikývla. Seděly v kavárně několik bloků od svatostánku Tommyho Timberlakea.

„A můžete vsadit poslední groš, že výtěžek by zdaleka nebyl tak velký nebýt toho cirkusáckého výstupu, který reverend Tommy každé předvádí,“ pokračovala Susan. „Mohl by si rovnou začít říkat Úžasný Crisco a rýžovat někde v Las Vegas, až na to, že se nejspíš dá vydělat mnohem víc peněz, když tvrdíte, že vaše jasnozřivé výroky jsou dílem Boha všemohoucího – a mimochodem, vnímala jste aspoň jediné mé slovo od chvíle, co jsme sem přišly?“

Libby zvedla oči od hrnku kávy a řekla: „Já vím, jak to dělá.“

O týden později byly obě ženy opět v přebudovaném kině a sledovaly Winonu Timberlakeovou na její obchůzce mezi diváky před bohoslužbou.

„Klíčem je samozřejmě Winona,“ řekla tiše Libby. „Je zdrojem informací, které reverend Tommy využívá pro svá věštecká vnučutí.“

„Ale ti dva mezi jejím klábosením s publikem a začátkem bohoslužby vůbec nepřijdou do kontaktu,“ zašeptala Susan. „Chci říct, že ona vůbec neopustí jeviště, dokud Tommy nepřijde se svým výstupem.“

„Ano, jsem si jistá, že to je záměrné. Jinak by i tihle lidé, kteří tak zoufale touží věřit, zvětřili podfuk. Ale dnes je spousta způsobů komunikace, a ne všechny zahrnují poselství od Všemohoucího.“ Sáhla do kabelky a vytáhla malý předmět zabalený v látce a ovázaný dvěma stužkami, jednou zelenou a druhou modrou.

„Co to, pro všechno na světě, je?“ zeptala se Susan.

„To jsem si připravila dnes večer. Je očarovaný, aby odhaloval skryté. To zaklínadlo se obvykle používá například k hledání pokladů, ale myslím, že se to bude výborně hodit i k tomu, co mám teď na mysli.“

„Nějak jsem doufala, že mávnete hůlkou a proměníte reverenda Tommyho v ropuchu nebo něco takového.“

„Kdybych to udělala – za předpokladu, že bych něco takového dokázala – dosáhla bych jen toho, že s ním jeho věřící budou mít soucit. Winona by nejspíš ty nebožáky přiměla, aby mu každý týden nosili mouchy.“ Jemně poklepala na balíček, který jí ležel v klíně. „Tohle je lepší, věřte mi.“

„Když myslíte... vy jste odborník.“

„Podařilo se vám sem dostat někoho z médií?“

Susan přikývla. „Někde tu je redaktor pro náboženské záležitosti z New York Times a podařilo se mi zaujmout chlápka z Post. Sedí asi v šesté řadě za námi. A jedna žena, kterou znám z kanálu WPIX, si nebyla jistá, jestli to stihne, ale slíbila, že se pokusí.“

„Výborně, to je dobře. Spolu s lidmi, kteří jsou už tady v publiku, by to mělo... á, podívejte se, Winona se chystá začít.“

Scénář bohoslužby byl stejný jako minule. Winona Timberlakeová pronesla několik zbožných poznámek, představila přítomným reverenda Tommyho a potom nenápadně zmizela ze scény. Reverend

Tommy chvíli častoval publikum ořepanými frázemi a pak k němu znovu začala přicházet božská inspirace ohledně zúčastněných a jejich rozličných potíží.

Mluvil už dobrých pět minut, když se Libby naklonila k Susan a tiše řekla: „Myslím že můžeme. Lepší chvíle stejně nepříjde.“ Opatrně rozvázala obě stužky ovázané okolo předmětu, který měla v klíně, a přitom si něco mumlala v jazyce, který Susan nic neříkal. Látkový obal se rozhrnul a odhalil snopek větviček. Byly asi patnáct centimetrů dlouhé a zdálo se, že jsou potažené nějakým bleděmodrým práškem.

Libby uchopila svazek větviček do obou rukou, zase něco řekla v onom cizím jazyce a dvakrát to zopakovala. Pak rychlým pohybem zápěstí přelomila větvičky napůl.

Mikrofon reverenda Tommyho byl rázem bez proudu, ale reproduktory v kině neutichly. Místo toho se v nich ozval jiný hlas, který velice připomínal hlas Winony Timberlakeové.

„Popojdi kousek doprava,“ řekl. „Tam je jeden starý paprika z New Hampshiru, jehož dceři diagnostikovali AIDS, couře jedné. Jo, a jeho křestní jméno je Martin...“

Několik vteřin se zdálo, že si reverend Tommy není vědom toho, že publikum už neslyší hlas jeho, ale jeho ženy. Pak vytřeštil oči a spadla mu čelist. Už nevypadal jako někdo, kdo trpí migrénou, ale spíš najednou připomínal člověka se silným infarktem. Začal horečně klepat do mikrofonu, pak se podíval mimo jeviště a na někoho zavrčel: „Zapněte tu zatracenou věc!“ Ale mikrofon byl stále hluchý a reverendův nezesílený hlas byl přehlušen šepotem z publika, které postupně přerostlo v křik, pískání a hučení.

A Winona Timberlakeová mluvila dál a dál: „Teď tam máš ženskou jménem Catherine, taková tlustá kráva z Wisconsinu, která má už dlouho problémy s vysokým tlakem – jakpak by ne! Zkus, jestli bys z ní neodmodlil aspoň dvacet kilo...“

Na zadním sedadle taxíku se Susan Mackeyová stále ještě vesele šklebila. „Víte, měla jste pravdu, to bylo vážně lepší než ho proměnit v ropuchu. Myslím, že příští týden nebude mít reverend Tommy na bohoslužbě příliš mnoho věrných. Ani v těch příštích.“

„Ne, nejspíš bude mít štěstí, když lidmi naplní aspoň kumbál na smetáky. Kdyby se choval slušněji, nestalo by se mu to.“

„Ale jak jste přišla na to, že on a Winona používají vysílačku? Nějaké mystické vnuknutí?“

Libby si odfrkla. „Spíš selský rozum, zlato,“ řekla. „Musel ty informace získávat od Winony – která nemá jen nevymáchanou pusou, ale i neuvěřitelnou paměť. A jelikož s ním evidentně nemluvila, než vystoupil na jeviště, musela ho těmi informacemi krmit, když byl nahoře. Dnes dělají vysílačky velikosti knoflíku u košile a on měl určitě takovou v uchu. Neviděla jsem ji, ale to jsem ani nemusela – ehm, pane řidiči, tady na rohu už jsem doma.“

O pět minut později Libby Chastainová odemykala dveře svého bytu. Jak postupně rozsvěcela světla v bytě, tiše si broukala melodii, ve které by reverend Tommy rozpoznal píseň ‚Skálou chci se stát‘.

Pak se rozezněl telefon.

Quincey Morris seděl na okraji postele v hotelu Holiday Inn a úkosem hleděl na plastovou cedulku s instrukcemi, jak volat mimo hotel. Po chvíli sáhl do saka a vytáhl tenký adresář. Vyhledal si číslo a začal ho vytáčet.

Na druhém konci se telefon zvedl po čtvrtém zazvonění. „Věděla jsem, že zavoláš.“ Byl to ženský, trochu zastřený alt.

„Vsadím se, že tohle říkáš všem chlapům, Libby.“

Žena se uchichtla. „To máš pravdu, Quincey, a taky všem ženám. Pomáhá to vytvořit auru tajemná, víš?“

„Pro mě jsi vždycky byla neobyčejně tajemná,“ řekl Quincey. „Jak jdou obchody?“

„Vlastně jsem se právě vrátila ze zajímavého vystoupení, na které jeden kazatel a jeho žena jen tak nezapomenou. Ale jinak nic moc.“

„Možná potřebuješ vlastní hodinku.“

„Jasně, to je ono. Něco jako 1-900-JA-CARODEJNICE. A mohla bych mít svůj teleshopping.“

„To má budoucnost,“ řekl. Pak jeho hlas zvážněl. „Poslouchej, pracuji na případu v Madisonu ve Wisconsinu a potřebuju tě.“

„Dobře, kdy?“ Její hlas také ztratil na lehkovážnosti.

„Tak rychle, jak se sem budeš schopná dostat.“

Na chvíli se zamyslela. „Jestli teď večer něco letí, budu v tom le-tadle sedět. Když ne, poletím prvním hned zítra.“

„Výborně, to bude stačit.“

„Takže co je to za práci? Potřebuji vědět, jaká si mám zabalit fídlátka.“

„Chci toho udělat víc. Za prvé bych rád oživil a možná i trochu posílil síť ochranných talismanů v domě.“

„Jak účinné chceš, aby byly?“

„Nejsilnější, jaké máš. Rodina je poslední tři měsíce pod stále se stupňujícími magickými útoky. A vypadá to, že se záměrem zabít.“

„Dobře, to je celkem jasné. Co dál?“

„Najít toho, kdo je za útoky zodpovědný, a zastavit to.“

„Zastavit útoky – nebo zastavit tu osobu?“

Morris si představil LaRueovy a znovu viděl strach, vyčerpání a zoufalství rysující se v jejich tvářích jako v měděné rytině leptané kyselinou.

„Co bude třeba, Libby,“ řekl tiše. „Co bude třeba.“

Morris vytočil další číslo, tentokrát hovor z pokoje do pokoje. Když Walter LaRue zvedl sluchátko, zeptal se Morris: „Tak už jste si vy-balili?“

„Víceméně. Rozhodli jsme se, že necháme dveře mezi pokoji otevřené. Marcia je vedle se Sarah a Timmym a já se utábořím tady. Ale pořád nechápu, proč si myslíte, že tady to pro nás bude bezpeč-nější než doma. Chci říct, jestliže se tu jedná o něco... no... chápe-te.“

„Nadpřirozeného?“

„Ano. Vždyť co tomu brání, aby nás to pronásledovalo až sem, ať je to, co je to?“

„Útoky jsou mířeny na váš existenční prostor,“ vysvětlil mu Morris. „Hlásila vám dcera nějaké incidenty, ke kterým by došlo, když byla třeba ve škole?“

„Ne, nehlásila, máte pravdu. Počkejte, a co tehdy v autě, když jsem měl tak zatraceně blízko k čelní srážce s kamionem?“

„Auto je součást vašeho existenčního prostoru. Hádám, že jste v něm každý den a v předvídatelnou dobu. Když třeba dojíždíte do práce.“

„A myslíte, že v tom je nějaký rozdíl?“

„Jsem si jistý, že ano. O tom si povíme víc zítra. Vy s rodinou se pořádně vyspěte a zítra se do toho dáme. Uděláme z vašeho domu zase bezpečné místo.“

„Uděláte?“

„Já a moje poradkyně, kterou jsem zavolał. Dorazí pozdě v noci nebo brzy ráno.“

„Poradkyně? Jak se jmenuje – Van Helsingová?“

„Jmenuje se Elizabeth Chastainová a v tom, co dělá, je nejlepší v zemi.“

„Chcete říct, že je něco jako... krotitelka duchů?“

„Ne, chci říct, že je něco jako čarodějnice.“

KAPITOLA 6

Lovec dorazil do New Yorku se společností British Airways z Londýna, ačkoliv jeho cesta začala o den dřív, v horkém a prašném Johannesburgu v Jižní Africe. Po hodinách snahy vmáčknot se se svými sto dvaadevadesáti centimetry do sedadla v nejlacinější části letadla, které bylo zjevně navrhnuťo pro někoho menšího, ho bolelo celé jeho hubené tělo.

Když vstoupil do hlavní budovy terminálu, zběžně si prohlédl kostrbatý půlkruh lidí, z nichž každý čekal na nějakého pasažéra. Někteří drželi malé cedulky se jménem. Svě jméno neviděl, ale to ho neznepokojilo. Oni vědí, že tam je, a najdou si ho.

Jeho hubený obličej měl ošlehaný vzhled člověka, který tráví hodně času venku, aniž by si dopřával luxus opalovacího krému. Oči měly bleděmodrou barvu, jakou je někdy vidět nájemném drážďanském porcelánu. Byly stále v pohybu, téměř nemrkaly a nic jim neu-

šlo. Lehoučkový šedý oblek, ani laciný, ani příliš drahý, byl zmačkaný, už když jeho majitel nasedal do letadla v Johannesburgu. Teď už i jeho puky měly puky.

Když si vzal z pásu svůj velký, otlučený kufr, přesunul se k celní kontrole. Nestál ve frontě ještě ani minutu, když k němu přistoupil vkusně oblečený černoš, asi třicátník, s kufříkem v ruce.

„Pan Van Dreenan?“ Neznělo to ani v nejmenším rozpačitě.

„Detektiv seržant Van Dreenan, *ja*.“

Druhý muž možná malinko zúžil oči, když slyšel, jak Van Dreenan pronáší svůj titul, ale pokud tomu tak bylo, ten výraz okamžitě zase zmizel. Pozvedl malé kožené pouzdro, ve kterém byl odznak a laminovaný průkaz. „Zvláštní agent Dale Fenton, FBI.“

Fenton vrátil kožené pouzdro do kapsy a napřáhl ruku. „Vítejte v Americe.“ Jeho stisk ruky byl svižný a věcný.

Když si potřásli rukama, ustoupil Fenton dozadu a řekl: „Šel byste, prosím, se mnou?“

Vedl Van Dreenana do nedaleké místnosti s nápisem nepovoleným vstup zakázán. Půvabná Číňanka, která tu pracovala u počítače, vzhledla.

„Zdravím, agente Fentone,“ řekla mile. „To je ten pán, o kterém jsme mluvili?“

Fenton přikývl. Van Dreenan položil kufřík a přistoupil k ženě. „Garth Van Dreenan,“ řekl. Potřásl jí rukou opatrně, jako by dobře věděl, jak snadné je takové kosti zlámat.

„Veronica Chen,“ řekla. „Vítejte ve Spojených státech. Můžete mi, prosím, dát svůj pas a vízum?“

Pomaloučku projela jeho pas skenerem, který se podobal těm, jaké používají u pokladen v supermarketech, a byla odměněna několika elektronickým pípnutím a zeleným světýlkem. Když si prohlédla pas, napsala něco do počítače, zarazila se a pak zase něco napsala. Na polici za ní oživila tiskárna a začala pomalu chrlit dokument.

Veronica Chen otevřela zásuvku a vyndala dvě samovlhčící razítka. Orazítkovala jimi pas i vízum a vrátila je Van Dreenanovi. Z tiskárny vytáhla list papíru a položila jej před Fentona. „Podpis a číslo odznaku, prosím,“ řekla agentovi. „A dnešní datum.“

Fenton informace rychle doplnil a vrátil ženě dokument. „Mockrát díky za pomoc, Veroniko.“ Obrátil se zase k Van Dreenanovi: „Právě jste prošel celní kontrolou. Pojďme.“

Když procházeli dlouhou chodbou, zeptal se Van Dreenan: „Co to bylo za formulář, který jste tam podepisoval?“

„Jen jsem ušetřil hostujícího kolegu ponížení při prohledávání jeho zavazadel tím, že jsem potvrdil, že do země nepřívezl nic nelegálního,“ odpověděl Fenton. Oči mu sklouzly na Van Dreenanův kufr. „Doufám, že ze mě neuděláte lháře a nevytáhnete z něj samopal.“ Nevypadalo to, že by jen vtipkoval.

Van Dreenan se jedním koutkem usmál. „Ne. Kdepak, žádné... samopaly.“ Ta pomlka se podobala té, kterou používal Bela Lugosi, když ve filmu říkal: „Zásadně nepiji... víno.“

Newyorská pobočka FBI sídlí ve dvou patrech na Federal Plaza na rohu Deváté Avenue a Třicáté čtvrté ulice. I když tu není prostoru nazbyt, několik malých kanceláří zůstává prázdných pro dočasně přidělené agenty a jiné zástupce federálních policejních složek, kteří do města přijedou služebně.

Fenton usedl v místnosti, která mu byla přidělena, za poškrábaný, otlučený plechový stůl a ukázal Van Dreenanovi na podobně lacinou židli, která stála naproti. Z kufríku vytáhl tři tlusté složky a hodil je na stůl.

„Tři oběti,“ řekl Fenton. „A všechno děti.“

„Ja, vím, že tři,“ řekl Van Dreenan. „Prozatím.“

Fenton po něm šlehl pohledem a pokračoval. „Dvě v Pensylvánii a třetí v Západní Virginii. A to v pouhých dvou týdnech. Ve všech případech stejný MO. Ehm, to je zkratka pro –“

„Pojem *modus operandi* je mi znám, agente Fentone,“ řekl Van Dreenan mírně. „Pokračujte, prosím.“

„FBI se do toho vložila až po třetí oběti. Vražda sama o sobě není v této zemi federální zločin, ale když se ukázalo, že vrah nebo vrahové překročili hranice státu, stal se z toho náš případ.“

„Tím náš myslíte Útvar behaviorálních věd?!“

Fenton přikývl. „Jednotlivé místní úřady provádějí největší část vyšetřování, které spadá pod FBI. Ale sériové vraždy překračují pravomoci. A my s nimi.“

„Vaše oddělení je v oblasti prosazování práva proslulé. Dokonce i v takové díře, jako je Jižní Afrika.“ Při posledních slovech se ve Van Dreenanově hlase ozval náznak ironie. „Zasloužené renomé.“

„Jen si nemyslete, že je to jako v kině nebo v televizi. To jsou většinou pitomosti.“

„Do kina nechodím,“ odpověděl Van Dreenan. „A na televizi se dívám zřídka.“

Fenton si chvilku nervózně hrál se složkami. „Chápu, že jste sem byl přizván jako ‚konzultant‘, protože se vaše skupina těší značné reputaci. Já jsem ale o ní jaktěživ neslyšel.“

Van Dreenan škubl rozložitými rameny, zřejmě v náznaku pokrčení. „To mě ani nepřekvapuje. Snažíme se vyhnout přílišné publicitě.“

„Útvar pro okultní zločiny.“ Fenton potřásl hlavou. „Zní mi to skoro jako *Akta X*.“

„Jaká akta? O těch nic nevím.“

„Promiňte, zapomněl jsem, že se na televizi nedíváte. Nevadí. Něco jsem si o vašem útvaru přečetl, když jsem dostal rozkaz s vámi spolupracovat, zatímco budete tady. Vy chlapi děláte do nadpřirozených sraček. Někteří z lidí tady by to nemuseli brát vážně.“

Van Dreenan na něj chvíli tiše zíral a pak se k němu nahnul. Jak mluvil, jeho modré oči pronikaly do Fentonových, ale hlas nezvýšil.

„Pane Fentone, loni bylo v Jižní Africe zaznamenáno sto padesát osm zločinů spojených s čarodějnictvím. Mnohem více jich bezpochyby oznámeno nebylo. Z toho sedmdesát osm procent byly zločiny na lidech, kteří byli z čarodějnictví obviňováni. V odlehlých vesnicích, městečkách, a někdy dokonce i ve velkých městech, bývají muži i ženy obviňováni z čarodějnictví, a to je vážná věc. Má to neblahé důsledky.“

Fenton se nadechl, aby něco řekl, ale Van Dreenan pokračoval stejně ledovým, tichým hlasem.

„Někdy náčelník vesnice vymáhá pokutu, která připadne oběti. Ale když je to vážnější, obviněnému čarodějovi nasadí ‚náhrdelník‘.

Víte, co to znamená, pane Fentone, nasadit někomu náhrdelník? Ujišťuji vás, že to rozhodně nemá co dělat se šperky.“

Fenton opět nedostal možnost odpovědět.

„Toho dotyčného spoutáte, hezky pevně, *ja*? Někdy ho přivážete ke stromu, někdy ne. Pak vezmete starou pneumatiku a polijete ji benzinem. A potom tu pneumatiku nasadíte na krk osobě, kterou jste svázal. Chápete, jako když dáváte ženě náhrdelník. A pak ji zapálíte. Je to svinsky ošklivý způsob, jak umřít, pane Fentone.“

„Slyšel jsem o tom,“ řekl Fenton, když se konečně Van Dreenan zarazil.

„*Ach*, tak vy o mé zemi něco víte. To je dobře. A víte, proč se používá právě tato metoda?“

Fenton pokrčil rameny. „Jako příklad pro odstrašení ostatních? Je to pomalé, velice bolestivé a výsledek vypadá příšerně.“

„Takový účinek to jistě má, ale to není hlavní důvod.“

„Tak co tedy?“

„Domorodci věří, že jediný způsob, jak s jistotou zabít čaroděje, je ohněm. Říká se, že jinak se mohou vrátit, aby se pomstili.“

Fenton se zašklebil. „Zatraceně barbarské.“

„Bezpochyby,“ přisvědčil Van Dreenan. „Ale takové barbarství, jestli to tak chcete nazývat, se vždycky neomezovalo pouze na Afriku, pane Fentone. Na začátku patnáctého století dělali totéž i v Evropě. A vždycky používali oheň. *Malleus Maleficarum* mluví jasně –“

„Cože?“

„Překládá se jako *Kladivo na čarodějnice*. Byla to kniha, která sloužila v podstatě jako Bible pro lovce čarodějnic. I když má své vady, naprosto jasně říká, že čarodějnice musí být usmrcena ohněm. To způsobilo v průběhu dvou století mnoho utrpení mnoha nevinných lidí.“

„Podívejte se, Van Dreenane, zdá se mi, že mrháme časem. Má tahle lekce z historie nějakou pointu?“

„To tedy má, pane Fentone. Říkal jste, že neberete mou práci vážně –“

„Poslyšte, neřekl jsem –“

„– a tak jsem vám chtěl vysvětlit, co dělám. Samozřejmě, zločiny, které jsem právě vyličil, jsou jen částí práce, co můj útvar dělá. Zbytek pokrývá aktivity čarodějů samotných.“

„Čekal jsem, kdy se k tomu dostaneme.“

„Důvod, proč jsem sem přijel, *ja*. Když mluvím o čarodějnicích, nemluvím pochopitelně o *sangomách*, tradičních léčitelkách. Ty praktikují něco, co by se dalo nazvat lidovou medicínou. Většina toho, co dělají, jsou poměrně rozumné věci, no a zbytek většinou neškodí. Ale čarodějnictví –“ Van Dreenan několikrát potřásl hlavou „– to je něco jiného. Týká se to černé magie. Myslím, že tady používáte stejný pojem, že? Černá magie?“

Fenton pokrčil rameny. „Jistě, v pohádkách ano.“

„No, to, čemu se v našem útvaru věnujeme, nejsou pohádky, pane Fentone. Čarodějnice jsou ženy, které provozují černou magii, a černá magie má jediný účel – škodit lidem.“

„Chcete říct, že *věří*, že lidem škodí.“

Van Dreenan si ho jen mlčky přeměřil.

„Ty čarodějnice, o kterých mluvíte,“ pokračoval Fenton, „páchají zločin v mylném přesvědčení, že když tak činí, dává jim to nadpřirozenou sílu. Je to tak?“

Van Dreenan stále mlčel.

„Nebo mluvíte o nějakém psychosomatickém jevu? Jako u voodoo? O tom jsem si taky něco přečetl. Člověk zjistí, že byl prokletý *hounganem*, a protože on i *houngan* jsou součástí stejného náboženského systému, mozek toho člověka sám vytvoří symptomy, které odpovídají kletbě. To je to, o čem mluvíte?“

Van Dreenan se lehce pousmál. „Samozřejmě, agente Fentone, co jiného bych mohl mít na mysli? Nějaký druh autentické nadpřirozené síly? Schopnost ovládnout a usměrňovat takzvané ‚temné síly‘? Kdybych řekl tohle, měl byste mě za blázna nebo hlupáka, *ja*? Rozhodně ne za zkušeného, profesionálního policistu, kterým ve skutečnosti jsem.“

Fenton zvolna přikývl. „Jo,“ odpověděl a zkoumavě hleděl Van Dreenanovi do tváře. „To asi máte pravdu.“

Secundus

Vyšetřování

KAPITOLA 7

Walter LaRue spal skoro do půl desáté, což dokazovalo, jak strašně byl vyčerpaný. Chvilí po desáté, čerstvě osprchovaný a oholený, se zrovna chystal zvednout hotelový telefon, aby zavolal Morrisovi, když uslyšel zaklepání na dveře. Krátce se podíval kukátkem a pak otevřel Morrisovi aženě, která přišla s ním.

„To je Elizabeth Chastainová, o které jsem se vám včera večer zmínil,“ řekl Morris. „Libby, to je pan Walter LaRue.“

Ruku, kterou mu žena podala, nezdobily ani šperky, ani lak na nehty, a její stisk byl překvapivě silný. „Dobrý den, pane LaRue,“ řekla žena příjemným kontraaltem. „Velmi ráda vás poznávám, i když je mi líto, že je to za takových okolností.“ Byla vysoká, štíhlá, s vlasy po ramena. Z tváře, která už viděla svou třicítku, hleděly bystré, šedé oči. Žena nebyla možná přímo to, co by většina mužů označila za krasavici, ale LaRue byl přesvědčen, že má tu nejlaskavější tvář, jakou kdy viděl.

„Děkuji, velice si toho cením, paní Chastainová – nebo by slečno bylo vhodnější...?“

„Asi bude nejlepší, když mi budete říkat prostě Libby,“ odpověděla.

„Výborně, to budu. Děkuji. Pojd'te prosím dál a posad'te se.“

Když se všichni usadili, řekl LaRue: „Odpusťte mi, že na vás tak zírám, Libby, ale to jen, že zrovna neodpovídáte mé představě o čarodějnicích.“

Libby Chastainová se jemně zasmála. „To je v pořádku, pane LaRue. Jak říká Sigourney Weaverová v jednom z dílů *Vetřelce*: ‚To slýchám často.‘“

„Nechtěl jsem vás urazit.“

„Nic se nestalo,“ odpověděla. „Vím, jak má vypadat správná image, věřte mi: špičatý klobouk, létací koště, bradavice, maniakální pochechtávání a tak dále.“ Podívala se na Morrise a s kamennou tváří řekla: „Mimochodem, na tom pochechtávání pracuji, Quincey. Už

zní docela dábelsky. Připomeň mi, že ti ho mám předvést, než pojedou domů.“

LaRue se usmál a pak se obrátil na Morrise: „Včera večer jste říkal, že mi vysvětlíte, proč potřebujeme služby... ehm...“

„Čarodějnice,“ řekla Libby obřadně.

„Ano, tak, čarodějnice. Pochopte, nechci se přít nebo zpochybňovat váš úsudek.“ Podíval se z Morrise na Libby Chastainovou a znovu na Morrise. „Jen chci vědět, o co k sakru, jde.“

„Vůbec se vám nedivím, kovboji,“ řekl Morris. Několik vteřin si přebíral myšlenky a pak řekl: „Nejdříve musíte pochopit tohle: až dnes vezmu Libby do vašeho domu, nebude první čarodějnici, která kdy překročila jeho práh.“

„Mluvíte o tom, kdo nám to všechno dělá? Chcete říct, že se nám někdo vetřel do domu...“

„Kdepak, pane LaRue,“ řekl Morris. „Mluvím o vaší zesnulé tchyni.“

LaRue přimhouřil oči. Když si oba po chvíli přestal přeměřovat, řekl chladně: „Předpokládám, že ta poznámka neměla být vtipná, protože mně to zábavné ani trochu nepříjde. Měl jsem Gretu opravdu rád a děti ji přímo zbožňovaly. A to nemluvím o manželce, která určitě nestojí o to slyšet vás mluvit o své *matce* jako o *čarodějnici*.“

„Neměla to být žádná urážka její památky,“ řekl Morris a zdůraznil to rázným kývnutím hlavy.

„Myslím, že bychom to měli vysvětlit,“ řekla trpělivě Libby. „Morris nepoužil pojem *čarodějnice* v tom všeobecně známém slova smyslu, který – jak jste sám řekl – obsahuje spoustu záporného. To slovo má specifický význam, který nemá nic společného s tímto stereotypním pohledem. Když mě Quincey představil jako čarodějnici, nesnažil se být vtipný ani roztomilý. Prostě jen konstatoval fakt, stejně jako když ten pojem použil k označení vaší zesnulé tchyně – pokoj její duši.“

„Podívejte se, jsou dva základní typy čarodějnictví,“ pokračoval Morris. „Každý z nich má mnoho názvů, přijde na to, s kým mluvíte. Ale o jejich základním rozlišení jste už pravděpodobně slyšel – bílé a černé.“

„Bílá magie a černá magie,“ řekl LaRue. Už nevypadal rozzlobeně, spíš byl vidět jeho zájem. „Jaký je mezi nimi tedy rozdíl?“

„Bílá magie čerpá svou moc z přírody,“ řekla mu Libby. „Ze čtyř základních živlů – země, vzduchu, ohně a vody – a také ze slunce a měsíce.“

„Nemá to být vzletný způsob, jak říct ,od Boha‘?“ zeptal se LaRue.

Libby se na chvíli zamyslela. „I to je možné, i když někteří z nás by použili jiné termíny, mezi nimi třeba ,Bohyně‘.“

„A jestliže budeme předpokládat, že Bůh je zdrojem bílé magie,“ navázal Morris, „pak není těžké si představit, odkud se bere ta druhá polovina.“

„To asi ne,“ řekl LaRue. Podíval se na Libby Chastainovou. „Aktéra z nich je mocnější?“

„Na tuhle otázku neexistuje odpověď,“ řekla. „Ale v jejich praktikování existují některé jasné rozdíly. Například, pomocí bílé magie nemůžete ubližovat lidem.“

„Proč ne?“

Libby pokrčila rameny. „Zkrátka to není možné. Nejsou v ní žádné rituály, kterými by bylo možné druhým uškodit. Bílé čarodějnice například neproklínají.“

„Jestliže je to tak, trochu mě překvapuje, že vás ti zlí už dávno nevyhladili. Předpokládám, že v černé magii kletby povoleny jsou.“

„To ano, ta jich má stovky,“ přisvědčila Libby. „Ovšem nemyslete si, že je bílá magie bezbranná. Sebeobrana je povolena, stejně jako ochrana druhých. A je spousta způsobů, jak jí dosáhnout.“

„Jeden z nich jste už viděl,“ řekl Morris LaRueovi.

1 když to všechno byla pro Waltera LaRuea velká neznámá, nebyl hloupý. „Myslíte ty talismany. Ty, co dělala Greta.“

„Přesně tak,“ přikývla Libby. „Jsou to ochranné talismany. Říká se jim tak, protože ochraňují před kouzly, včetně prokletí.“

„A právě tohle jsem měl na mysli, když jsem vaši zesnulou tchyni označil jako čarodějnici,“ řekl Morris. „Nechtěl jsem ji tím urazit, i když jsem se asi mohl vyjádřit lépe. Z toho, co po sobě Greta zanechala, je jasné, že byla bílou čarodějkou. A ten pojem rozhodně *není* urážka.“

„Také byla vaší ochránkyní,“ dodala Libby. „Ty talismany měly rodinu chránit před útoky černé magie. Potíž je v tom, že mnohá kouzla si podrží svou moc jen dotud, dokud je naživu osoba, která je vytvořila.“

LaRue se na ni několik vteřin mlčky díval a potom přikývl. „Takže když byla Greta zabita, talismany přestaly fungovat. A pak na nás někdo, kdo praktikuje černou magii, udeřil.“

„Bud’, anebo už váš dům prokletý byl,“ řekl Morris. „Představte si to jako letadlo ve vyčkávací pozici. A když vaše tchyně zemřela...“

„Letadlo zaútočilo,“ řekl LaRue. „Přímo na nás.“

„Jo, něco takového,“ řekl Morris. „Což nás vede k otázce, kdo za tím stojí. Máte nepřítel, pane LaRue? Nebo někdo z vaší rodiny? Mále představu, kdo by to mohl být?“

„Nepřítel, který ovládá černou magii? Tak tady vám nepomůžu,“ prohlásil LaRue. „Až do dneška jsem ani netušil, že něco takového existuje.“

„Váš nepřítel nemusí být čarodějnice,“ řekla Libby. „Stačí někdo, kdo má informace, jak ji vyhledat. Bílou i černou čarodějnici si můžete najmout, když víte, kde hledat. Pár jich praktikuje.“

„Co nějaký obchodní rivalové?“ zeptal se Morris. „Třeba někdo, komu jste vyfoukl tučný kontrakt na počítačový software? Anebo co třeba nějaký bývalý zaměstnanec, který se nesmířil se svým propuštěním?“

LaRue dobrou minutu seděl a tiše hleděl do země. „Ne, omlouvám se, ale nenapadá mě jediná přijatelná možnost. Samozřejmě že mám konkurenty, ale není to nic na ostří nože. A už roky jsem nikoho nepropustil. Jistěže, lidé odcházejí z různých důvodů. Ale nevím o ničem, co by způsobilo zlou krev.“

Později, když kráčeli k místu, kde parkovali, zeptal se Morris Libby: „Myslíš, že mluví pravdu?“

„Myslím, že ano. Nevyzařoval žádné vibrace, které obvykle provázejí lež,“ odpověděla Libby.

„Zatraceně. To nám situaci ještě ztěžuje.“

„Možná, ale nesmíme opomenout to, co je zjevné.“

„Copak?“

„Ochraniitelka byla matka jeho ženy, že?“

„No a?“

„Myslím, že až skončíme s prací v domě, měli bychom si promluvit s jeho ženou.“

Quincey Morris odemkl přední dveře domu vypůjčeným klíčem. „Pojď dál,“ řekl Libby Chastainové. „Vítej v Chez LaRue.“

Když za sebou zavřeli dveře, Libby se o ně opřela zády. Stáli tam tiše v chodbě téměř celou minutu. Vypadalo to, jako by něčemu naslouchali, ale sami nevěděli čemu.

„Nikdo není doma,“ řekl konečně Morris. „Ale to jsme už věděli. Jdeme.“

„Počkej,“ řekla Libby a chytila ho za předloktí. „Mám pocit, že bychom se měli mít na pozoru, když budeme uvnitř. Alespoň než budou ochranné talismany zpátky na svém místě.“

„Proč? Co se děje?“

Libby si lehce povzdechla. „Quincey, ukryl jsi LaRueovy v Holiday Inn. A řekl jsi, že to je kvůli jejich bezpečí, vid’?“

„Jistě.“

„A z jakého důvodu jsi to udělal?“

„Protože to vypadá, že ty magické útoky míří na místa, kde LaRuovi – aha.“

„– tráví hodně času,“ dokončila Libby větu. „Přesně. Takže kletba, která působí všechny ty nepříjemnosti, je namířena na místa, a ne lidi. Což znamená, že ta prokletá věc – a to myslím doslovně – nemusí být schopna rozlišit mezi těmi, kdo tu bydlí, a pouhými návštěvníky.“

„Jako jsme třeba my. To jsi chtěla říct?!“

„Trefa, Sherlocku. Takže zůstaneme spolu, budeme si vzájemně krýt záda a budeme se mít na pozoru. Souhlas?“

„Proti tomu nic nenamítám.“

Na tváři jí probleskl úsměv. „Tak to bude *poprvé*. A ještě jedna věc.“

„Ano, mami.“

„Jestli během toho, co budeme uvnitř, uslyšíš, jak říkám *ven* – a pokud to řeknu, nejspíš to řeknu hodně hlasitě – vypadneš odsud, jak

nejrychleji to půjde. Dveřmi, oknem, co bude po ruce. Neptej se, neváhej a o mě se nestarej. Jsi na běžecké trati a to slovo bude startovní výstřel. Uslyšíš ho a běžíš. Rozumíme si?“

Morris pohlédl do jejích jemných, šedých očí, které byly jen o několik centimetrů níž než ty jeho. „Libby, pracujeme spolu už pokolikáté? Popáté, pošesté?“

„Pošesté, když počítáš dnešek,“ odpověděla.

„Nikdy jsem tě takhle neviděl. Vždycky jsme byli opatrní, to dá přece rozum. Ale tenhle tvůj proslov – co má *tohle* k čertu znamenat?“

Podívala se mu do očí a pokrčila rameny. „Jen pocit. Někdy je mívám.“ Ušklíbla se. „Takové čarodějnické tušení.“

Ale Morris se nesmál. Měl k intuici více úcty než k čemukoli jinému. „A ten tvůj pocit – jaký je?“

„Je tu obrovská moc, cítím ji.“ Natáhla pravou ruku s dlaní obrácenou dolů. Ruka se jí mírně třásla. Morris si uvědomil, že to bylo poprvé, kdy viděl Libbyinu ruku jinak než pevnou jako skála. „A je zlá, Quincey.“

„Máš strach?“

Přikývnutí. „Hm-m.“

„Chceš se vrátit domů?“

„To si piš,“ řekla Libby.

„Jo, to já taky.“

„Tak na co čekáme?“

Otočili se a bok po boku pomalu kráčeli do obývacího pokoje LaRueových.

KAPITOLA 8

Nejdříve šlo všechno dobře – tak dobře, až je to ukolébalo.

Libby Chastainová měla v plánu rozmístit na devět různých míst v domě – devět je tři na třetí a tedy velice silné číslo v bílé rnagii – malé předměty ze slámy, dřeva a stříbrných drátků. Byly velice podobné tomu, který Quincey Morris našel v domě předchozího dne.

Nad každým z talismanů pronesla krátké zaklínadlo v jazyce, který Morris nedokázal rozeznat. Po druhém zaklínadle se jí na to zeptal.

„Stará aramejšтина,“ odpověděla.

„Kdy jsi ji začala používat? Dříve sis při zaklínání vystačila s latinou nebo řečtinou, nemám pravdu?“ Oba jazyky Morris studoval na Princetonu, byť nepříliš nadšeně.

Přikývla. „Aramejštinu jsem začala používat v posledních pár letech. Někdy to jde ztuha, ale stojí to za to. Je v ní obrovská moc, větší než u většiny mrtvých jazyků.“

„Proč to?“

„Hlavně proto, že jí kdysi dávno mluvil jeden slavný kazatel. Nějaký Ješua ben Josef.“

Morris se zamračil, až se mu svažilo čelo. „Je to někdo, o kom jsem měl slyšet?“

Libby Chastainová se malinko usmála. „Předpokládám, že ano. Je opravdu dost známý, ovšem z nějakého důvodu spíš pod svým řeckým jménem.“

„A to je...“

„Ježíš. Ježíš Nazaretský.“

„Aha. Ten.“

Libby umístila osmý talisman na horní polici prádelníku, tak vysoko, jak jen dosáhla. Když zavírala dveře, řekla Quinceymu: „Tak ještě jeden.“

„Kam myslíš?“

Chvíli uvažovala. „Kuchyně. Tam jsme ještě žádný nedali, a navíc to dobře vyváží rozložení sil mezi jednotlivými talismany.“

Zatímco kráčeli chodbou ke schodišti, v kuchyni se začaly dít věci. Pomalu se otevíraly zásuvky, jakoby ze své vlastní vůle. Jelikož byl teď dům prázdný, kletba černé magie celý den dřímala a za tu dobu nabyla na síle.

Rozhodně jí měla dost na to, aby otevírala zásuvky. Ovšem ne všechny zásuvky v kuchyni, to samozřejmě ne. Jen ty, ve kterých byly nože.

* * *

Byli už dva nebo tři kroky od kuchyňských dveří, když se Libby náhle zastavila.

Morris udělal ještě jeden krok navíc, než ho Libbyina reakce také zarazila. Chvilku si svou partnerku pátravě prohlížel, než se tiše zeptal: „Co se děje?“

Soustředěně přimhouřila oči a pomalu zavrtěla hlavou ze strany na stranu. „Nevím,“ řekla a Morris v jejím hlase cítil napětí. „Je tu něco... rušivého, co tu předtím nebylo, nebo to alespoň nebylo vzhůru.“

„Je tu ještě někdo?“

„Ne, člověk to není. Ani to není živé, ne doopravdy.“

„Ne doopravdy nám moc nepomůže, Libby.“

„Já vím, omlouvám se. To jen, že ten pocit není zrovna jasný.“

„Už je čas vzít nohy na ramena?“

Několik vteřin mlčela, než dala průchod dlouhému povzdechu. „Ne, už jsme skoro hotoví. Když bude poslední ochranný talisman na místě, možná se problém vyřeší sám. A i kdyby ne, budeme mít víc síly se s ním vypořádat.“ Pohlédla Morrisovi do očí, a ať už tam viděla cokoli, trochu ji to uklidnilo. „No tak, jdeme na to,“ řekla.

Došla ke kuchyňským dveřím, počkala na Morrisa a pak je otevřela.

Quincey Morris, který měl ruce dost rychlé, aby dokázal chytit mouchu v letu, se svými fenomenálními reflexy nikdy neholedbal. Připadalo mu to stejné jako chlubit se tím, jak je vysoký. Ani na jednom z toho nenesl žádnou zásluhu. Byla to součást výbavy, se kterou se narodil.

Ale ani *on* by nebyl dost rychlý nebýt neblahé předtuchy Libby Chastainové, která ho vybičovala k nejvyšší ostrážitosti.

První věc, které si všiml, když vstoupili do kuchyně, byly čtyři nebo pět zásuvek na protější straně.

Otevřeně.

Další věc, co upoutala jeho pozornost, byly tlumené zvuky, které ze zásuvek vycházely.

Náčiní šramotí, hýbe se, tře se o sebe. Co tam můžou LaRueovi schovávat? Špachtle. Vidličky. Metličky. Lžíce. Nože.

Díky těm zvláštním zvukům se Morris díval přímo na otevřené zásuvky, když z jedné z nich něco vystřelilo a letělo směrem k nim šílenou, oslepující rychlostí.

Nože!

Spíš vycítil než viděl trajektorii letícího předmětu a spíše instinktivně než vědomě vytyčil jeho cíl. Tak tak stačil mávnout otevřenou pravou dlaní do strany a zarazit ho v cestě.

Díky tomu se nůž na čištění zeleniny, ostrý jako břitva, nezaryl do Libbyina hrdla, což byl zjevně jeho původní záměr.

Místo toho projela jeho deseticentimetrová čepel Quinceyho pravou rukou a zastavil se, až když se plastová rukojeť zarazila o jeho dlaň.

V tu chvíli zvuk tření kovu o kov v kuchyni zesílil.

Libby Chastainová možná neměla Quinceyho bleskové reflexy, to však neznamenalo, že byla pomalá nebo snad hloupá. Místo aby stála a zírala na nůž, který teď trčel z Quinceyho krvácející ruky, popadla ho za nadloktí a vytáhla ho s sebou z místnosti.

Jak tak spěšně couvali, zapletly se jim nohy a svalili se v chodbě před kuchyní na podlahu. Přesně to ale měla Libby v plánu a důvod pro to se objasnil v temže okamžiku, kdy dopadli na koberec. Dva další nože proletěly vzduchem v místech, kde před pouhou vteřinou stáli, a zabodly se do zdi za nimi.

Libby chodidlem zachytila kuchyňské dveře a kopnutím je zabouchla. Potom se posadila a otočila se kolem své osy, až se o ně zády opřela. Pak se podívala na Morrise, jehož ruka zakrvácela celý koberec. „Můžeš... můžeš se posadit?“

„Asi jo,“ procedil skrz sevřené zuby. Za chvílku už seděl vedle ní, zády opřený o kuchyňské dveře. Oba slyšeli a cítili nárazy dalších nožů z nitra kuchyně, jako by to byla hladová zvířata, která chtějí na svobodu.

„Podívám se,“ řekla a opatrně uchopila oběma rukama tu jeho probodnutou. Kratčeji prohlédla. „Krvácení nezastavíme, pokud tu ruku neobvážeme. A neobvážeme ji, dokud v ní bude ten nůž.“ Podívala se na něj a tiše řekla: „Musí jít ven, Quincey.“

Morris, jehož tvář nabyla barvy sraženého mléka, pomalu přikývl. „Tak to udělej.“

„Dobrá,“ přikývla. „Ale nech mě, abych ti to trochu usnadnila.“

Stále držíc jeho zraněnou ruku, začala něco tiše přeříkávat v jazyce, který předtím označila za starou aramejštinu. Trvalo to asi půl minuty. Poté se podívala na Morrisovu ruku, těsně nad ní udělala ve vzduchu tajemné znamení a pronesla dvouslovnou frázi. Uchopila rukojeť nože a rychlým, plynulým pohybem ho vytáhla.

Morris se na ni podíval. „Čekal jsem, že to bude bolet jako čert, ale vůbec jsem to necítil.“ Užasle hleděl na svou poraněnou ruku. „Vlastně pořád nic necítím. Vůbec to teď nebolí.“

Libby přikývla. „Načas jsem zablokovala tvoje nervy, aby nevyšlaly signály bolesti. Dlouho to ale nevydrží, takže bychom tě měli rychle –“

Otrásly jimi nárazy zezadu a o zlomek vteřiny později uslyšeli řinčivé a skřípavé zvuky. Podívali se na sebe, oba se stejně šokovaným výrazem ve tváři, a vtom to ucítili a uslyšeli znovu.

Něco zevnitř bušilo na kuchyňské dveře, něco zatraceně většího než řeznický nůž.

Libby Chastainová zalovila v objemných kapsách svého kabátu, který si po vstupu do domu nechala na sobě. Když se ne zrovna rychle probírala předměty, které v nich měla, přikázala Morrisovi: „Drž, jak nejlíp umíš! Zaraz paty do koberce, jestli to pomůže. *Ty dveře musíme udržet!*“ Ještě to ani nedořekla a z kuchyně se ozvala další rána.

Morris se zapřel zády proti dveřím, jak nejpevněji mohl, a snažil se nemyslet na to, kolik krve mu už vyteklo z poraněné pravé ruky. Libbyino improvizované kouzlo sice odstranilo bolest, ale s krvácením neudělalo nic. „Nechci se hádat,“ řekl Morris, „ale proč odsud prostě nevypadneme?“

„Daleko bychom se nedostali,“ odpověděla a vytáhla z kapsy dvě lahvičky. „Pohneme se, dveře se rozletí a z nás budou v ten moment jehelníčky. Věř mi.“

„Věřím,“ řekl Morris, právě když další silná rána otrásla nejen dveřmi, ale i celou zdí. V zárubni se objevily trhliny. „Ale jestli ty

dveře spadnou na nás, budou z nás nejen jehelníčky, ale i placky, nemyslíš?“

„Už na tom pracuju!“ odsekla. „Mlč a nech mě!“

Obě lahvičky obsahovaly jemný prášek, jedna šedý a druhá zelený. Nasypala si trošku šedého do pravé dlaně a stejné množství zeleného do levé. Pak ruce promnula, aby prášek promísila. Další rána do dveří málem způsobila, že ho rozsypala, ale zareagovala včas. Po devíti takových pokusech nechala zhruba promíchaný prášek pomalu se sypat ze sevřené pěsti na koberec v chodbě.

Tenkým pramínkem prášku vytvořila na koberci kruh s obráceným trojúhelníkem uprostřed. Zbytek prášku nechala vysypat do prostřed trojúhelníku, kde vytvořil kupičku dva tři centimetry vysokou.

Útok na kuchyňské dveře neustával. Morris měl pocit, že rány stále sílí, a ve dveřích se objevily praskliny. Navzdory vědomí, že nemá rušit čarodějnici při práci, se neubránil a procedil mezi zuby: „Libýýýý...“

„Já vím, já vím,“ odsekla nevrle. Z levé kapsy kabátu vytáhla jednorázový zapalovač, podržela ho nad kupkou prášku a škrtl.

Prášek se okamžitě vzňal, ale hořel pomalu tmavomodrým plamenem. Libby držela ruce dlaněmi dolů několik centimetrů nad plamenem. „*Benedic Domine creaturam istam ignis*“ zpívala. „*Clarifica in me hodierno die, licet igno filio tuo...*“

Morris uměl latinsky dost na to, aby chápal to, co říkala, ale jeho pozornost rozptylovaly úderý obří pěsti do dveří za jeho zády. S každou ránou létaly třísky a snášel se na ně prach z omítky a Morris nevěřil, že dveře udrží déle než minutu.

Napadlo ho, jestli mu zbývá dost energie, aby zalehl Libby, až se dveře rozsypou. Nejspíš by se pak stal tím, co Libby nazvala ‚jehelníčkem‘, prošpikovaný všemi ostrými předměty, které v kuchyni LaRueových byly. Ale Libby by přežila, postarala by se, aby byl dům zase bezpečný, a potom by našla toho, kdo je zodpovědný za zlo pronásledující LaRueovy.

A až tě tahle jinak laskavá a ušlechtilá žena dostane do rukou, pomáhej ti Bůh, ať už jsi kdokoliv, pomyslel si Morris. *Protože ve svém spravedlivém hněvu nebude znát slitování.*

Morris si v hlavě propočítával manévr, jak nejrychleji přimáčk-nout Libby k zemi a celou ji zakrýt svým tělem, když ta náhle vykřikla: „Finis!“

Morris si všiml, že zvláště zbarvený plamen jakoby sám od sebe zhasl. To náhlé ticho bylo jako balzám na jeho uši i nervy. Z kuchyně už se neozývalo nic, žádné údery do toho, co ještě zbylo ze dveří. Nic, pouze blažené ticho, přerušované pouze Libbyiným namáhavým oddechováním.

Quincey Morris si několik vteřin vychutnával sladké vědomí, že nakonec přece jen nezemře. Pak náhle řekl: „Latina!“ Libby se na něho podívala.

„Zaklínala jsi latinsky,“ řekl Morris. „Co se stalo s tou tvouj aramejštinou, jazykem Ježíšovým?“

Pokrčila rameny. „Ve stresu se člověk drží toho, co zná nejlíp. S latinou pracuji už dlouho a je minimální pravděpodobnost, že v ní udělám chybu.“

„Stres?“ ušklíbl se Morris. „Ty jsi byla něčím stresovaná?“

Libby začala vracet magické přísady do kapes.

„S chutí bych tě plácla, kdybys nekrvácel,“ řekla se zvláštním úsměvem na tváři. „Pojď, dáme poslední ochranný talisman na místo, ať se LaRueovi můžou vrátit domů. Ale nejdřív ti obvážu tu ruku.“

KAPITOLA 9

Van Dreenan prolistoval poslední složku a odhodil ji na Fentonův vypůjčený psací stůl. Ve skutečnosti už jejich obsah znal, protože kompletní informace i s fotografiemi z místa činu byly před týdnem odeslány Jihoafrickému útvaru pro okultní zločiny.

Vždycky je ale dobré osvěžit si detaily jednotlivých případů. Někdy může záležet na každé maličkosti. Navíc se zdálo, že Fenton očekával, že si složky projde, ještě než si spolu promluví, a Van Dreenan ho chtěl v rozumné míře udržet v pohodě. Fentona bude ještě potřebovat.

„Dobrá, takže to bychom měli,“ řekl Van Dreenan. „Co si o našem případu myslíte, agente Fentone?“

„Není to ‚náš případ‘, detektive. Je můj. Vy jste tady pouze ve funkci poradce.“

„Jistě, samozřejmě. Řekl jsem to pouze ze zvyku. Ale stejně, co si o něm myslíte?“

„U takového typu zločinu... je to neobvyklé,“ zamračil se Fenton. „Chci říct, UBV se rituálními vraždami zabývalo už dříve. Nejsou tak běžné, jak si spousta lidí myslí, ale dochází k nim. Ale tohle –“ Fenton ukázal na složky, pohozené na stole „– se vymyká všem schémátům, na která jsme zvyklí.“

„Ani není divu,“ řekl Van Dreenan. „Protože to, co tu máme, není rituální vražda.“

„Ale no tak! Tři děti, všechny rozřezané stejným způsobem. Tělesné orgány byly vyjmuty a odneseny za bůhvíjakým účelem. Hladina volného histaminu v krvi obětí naznačuje, že ještě byly naživu, když je někdo kuchal jako zvířata na jatkách! Jestli vám to nepřipadá jako rituální vražda, člověče, tak se znovu podívejte na –“

Van Dreenan zvedl ruku, aby zastavil Fentonovu tirádu.

„Prosím, agente Fentone, nechťel jsem urazit vaši inteligenci. Jde jen o sémantický rozdíl, i když velice důležitý.“

Van Dreenan se naklonil dopředu. „Když budete tak hodný, definujte pojem rituál.“

Fenton se stále mračil. „Podívejte, nemíním tady hrát –“

Znovu zvednutá ruka. Nebylo to panovačné gesto, jaké dělají dopravního policisté, ale spíš prosba o smír.

„Neplýtvám tady vaším časem kvůli planým řečem, jak brzy uvidíte. Zatím mi, prosím, vyhovte. Co je rituál?“

Fenton se rozvážně nadechl a pomalu vydechl. Několik vteřin si Van Dreenana mlčky měřil a pak řekl: „Rituál je předem definovaný čin, který má symbolickou hodnotu a je vykonán jako součást ceremoniálu k dosažení kýženého cíle. Stačí vám to?“

„Na výbornou, agente Fentone. To je dobrá definice, naprosto s ní souhlasím. Mohl byste mi teď ještě trochu vyhovět? S jakým rituálem byly ty vraždy spojeny?“

„To je to, co ještě nevíme! Myslel jsem, že od toho jste tu vy!“

„Ano, nejspíš ano,“ přisvědčil Van Dreenan. „Ale přemýšlejte. Jestliže nevíte, o jaký druh rituálu šlo, proč si myslíte, že na nějaký vůbec došlo?“

Fenton na něj jen zíral. Pak kopečně řekl: „Profil oběti byl ve všech případech shodný – děti. Modus operandi byl shodný – odlehlé místo, dítě svlečené, přikolíkované k zemi, ještě zaživa rozřezané a zbavené vnitřností. To je přímo učebnicový příklad rituálu.“

Van Dreenan přikývl. „V psychologickém smyslu slova ano. Každé repetitivní chování je možné považovat za rituální. Ovšem pokud jde o náboženský význam, je situace poněkud jiná.“

„Nejsem si jistý, jestli chápu ten rozdíl.“ Fenton už nezněl rozčileně, ale spíš zainteresovaně.

Van Dreenan kývl hlavou k psacímu stolu. „Oba jsme ty složky pročetli, *ja*? A viděli jsme fotografie. Tak mi řekněte, našly se na místech činu nebo v jejich okolí okultní nebo esoterické symboly?“

Fenton se ani nepotřeboval dívat do složek. „Ne.“

„Nějaké známky po svíčkách, pochodních nebo pálení vonných tyčinek?“

„Ne, žádné.“

„A víme, kolik osob bylo přítomno, když k těm strašným činům došlo?“

„To se nedá s jistotou říct. Ii, kdo místa činu objevili, je obvykle stačili úplně rozšlapal dřív, než dorazila policie. Podle našeho nejlepšího odhadu dvě.“

„Takže nemáme žádný symbolismus, nic se tam nepálilo a účastnil se toho nejmenší možný počet osob potřebných k takovému činu. Podivný rituál, nemyslíte?“

Fenton rozmrzele zatřásl hlavou. „Tak jestli to nebyl rituál, co to, k sakru, bylo?“

Poprvé, co Van Dreenan začal mluvit, to vypadalo, že váhá.

„Agente Fentone, slyšel jste někdy o *muti* vraždě?“

„Chtěl jste říct ‚multivražda‘?“ zeptal se Fenton. „Mnohonásobná vražda?“

„Ne, to ne,“ namítl Van Dreenan. „I když je pravda, že jedna někdy vede k druhé.“

„Jestli vám jde o to mě totálně poplést, tak se vám to právě povedlo,“ zabručel Fenton.

„Omlouvám se, to jsem neměl v úmyslu.“

Van Dreenan na okamžik zavřel oči, jako by se snažil uspořádat si myšlenky. „*Muti* je odvozeno ze zulského slova, které označuje magický lektvar. Proto se tomu také někdy říká medicínální vražda. Musíte si uvědomit, že v mnoha částech Afriky jsou magie a medicína jedno a totéž.“

„Takže tlupa zaostalých negrů s nosem prošpikovaným kostí, že?“

Van Dreenan přimhouřil oči, ale jeho hlas zůstal klidný. „To neměla být žádná urážka, agente Fentone. Ani vás, ani vašich... předků. Kultury se různí, víra se různí. I lidé jsou odlišní. Když popisují víru kmenových náboženství Jižní Afriky, neznamena to, že se jí vysmívám. Znamená to, že ji znám, a znám ji proto, že se s ní každý den střetávám.“

„Ovšem, dobrá. Omlouvám se, že jsem na vás vyjel. To jen, že... jsem zamlada čítal v novinách o apartheidu. V televizi člověk někdy vidí věci, které...“ Fenton nechal svůj hlas vyznít do ztracena.

„Asi vás chápu,“ Van Dreenan si povzdechl, jako by byl starý a unavený. „Apartheid byl, co byl. Historii nikdo z nás nezmění. Ale už je pryč a ani jeden z nás za ním truchlit nebude.“

„Dobrá, zapomeňme na to, ano? Mluvil jste o magii a náboženství.“

„Takže, *muti* vražda je tady už dlouho, možná celá staletí. Jedná se o zabití člověka kvůli získání tělesných orgánů a ty jsou pak použity při magických rituálech. To jsem měl na mysli, když jsem říkal, že ty vraždy nejsou samy o sobě rituální. Rituál se koná později a tělesné orgány jsou jeho zásadní součástí.“

„Takže oběť vůbec není použita k obětování,“ Fenton mluvil tiše, jako by hovořil sám k sobě.

„Přesně tak. Dalo by se říct, že smrt je jen vedlejší účinek. Cílem je vyjmutí orgánů.“

„Takže se přece jen jedná o rituál, jen ne takový, jak jsme mysleli.“

„Ta vražda má několik rituálních prvků. Někdy se používá speciální nůž, při vyjímání orgánů se pronášejí zaříkadla, ale to se liší oblast od oblasti a nejspíš to nemá velkou váhu. Tedy kromě dvou věcí, které jsou všeobecně považovány za klíčové.“

Když Van Dreenan nepokračoval, Fenton řekl: „Chcete asi, abych se zeptal, že? Dobrá, pane experte, jaké jsou ty dva rituální prvky?“

„Oba jste je viděl, i když jste je asi nerozpoznal. Jedno tělo se našlo na břehu řeky, *ja*? Další nedaleko potoka a třetí u rybníka. To není shoda náhod. U tradice *muti* platí, že tělo musí být ponecháno venku, poblíž vody.“

„To nám příliš nepomůže,“ řekl Fenton. „V téhle oblasti je zatraceně moc řek, potoků a rybníků. A co ta druhá věc?“

„Bohužel pro oběť, tradice *muti* vyžaduje, aby orgány byly vyjmuty ještě zaživa.“

Fenton potřásl hlavou. „Nebohé děti,“ zašeptal.

„To ano, nebohé děti,“ řekl Van Dreenan. V jeho hlase bylo cosi podivného, co Fentona přimělo se na něj pozorně podívat. Než ale stačil něco říct, Van Dreenan pokračoval: „Kdysi platilo, že *muti* vražda se omezovala na odlehlé vesnice. Ale zhruba v posledních deseti letech byly hlášeny i případy v městských oblastech.“

„Všechno děti?“

„Ne vždy. Ale někteří *umthakhati* věří, že vnitřnosti mladých přinášejí více síly.“

„Um-co?“

„*Umthakhati*“ řekl Van Dreenan. „To je zulsky čaroděj. V jazyce Sotho je to *baloyi*.“

„Vy umíte zulsky?“

Van Dreenan pokrčil rameny. „Plynule ne, ale domluvím se.“

„A co ten druhý jazyk?“

„Sotho? Jen pár slov a frází, víc neumím.“

Fenton přikývl, jako by to bylo naprosto logické. „A omezuje se tahle *muti* vražda na Jižní Afriku?“

„Kdepak, jsou známy případy z Lesotha a Svazijska. A nepotvrzené případy jsou hlášeny z dalších oblastí, například z Nigérie. Ale zdá se, že v mé zemi se praktikuje nejčastěji.“

„Takže vrahové jsou vždy černí Afričané. A co oběti? Ty také?“

„Ne vždy. Někdy jsou bílé. Zvlášť v posledních letech.“

Fenton opět zaslechl změnu intonace v jeho hlase. Pak Van Dreenan dostal záchvat kašle, který trval několik vteřin. Fenton se nabídl, že mu donese sklenici vody.

„Ne, jsem v pořádku, díky,“ řekl Van Dreenan a několikrát si odkašlal. „Chtěl jsem říct, že několik případů *muti* vražd bylo hlášeno ze zahraničí. Před několika lety se jeden stal v Anglii.“

„Stejný *modus operandi* jako u nás?“ zeptal se Fenton.

„Jen v hrubých obrysech. Tělo dítěte – černý, přibližně sedmiletý chlapec – bylo vytaženo z Temže. Chyběly mu nohy, ruce a hlava.“

„Místní dítě?“

„Zřejmě ne, i když tělo nikdy nebylo identifikováno. Vyšetřovatelé mu říkali Adam, aby se tomu nebožákovi dostalo alespoň trochu důstojnosti.“

„Došlo k nějakému zatčení?“

„Nakonec ne. Scotland Yard se zajímal o jednu jorubskou ženu z Nigérie, ale fyzických důkazů bylo minimum a žena odmítala připustit jakoukoliv spoluúčast. Oficiálně je případ stále otevřený. Ale přineslo to i něco dobrého. Scotland Yard to přimělo zahájit projekt Violet, který má vyšetřovat čarodějnické zločiny v Británii. A slyšel jsem, že mají plné ruce práce.“

„Asi vám je jasné, že behaviorální útvar prohledal všechny existující databáze orgánů činných v trestním řízení a neexistuje záznam o podobném druhu zločinu nikde v Severní Americe. Tyhle tři případy jsou první, které tu máme.“

Van Dreenan se upřeně podíval na Fentona a řekl: „Kéž bych vás mohl ujistit, že jsou také poslední.“

KAPITOLA 10

Quincey Morris a Libby Chastainová procházeli spolu s Walterem LaRuem troskami kuchyně. Rozbité sklo a střepy nádobí jim křupaly pod nohama, kamkoliv se hnuli.

„Dobrý Bože všemohoucí,“ řekl tiše statný muž.

„Kdepak, pane LaRue,“ opáčila Libby. „Myslím, že můžu s jistotou prohlásit, že za nic z toho On zodpovědný není.“

LaRue pomalu vstřebával to, co viděl – nože a další ostré předměty rozházené všude kolem, kromě těch, které trčely z kuchyňských dveří a protějšší zdi; hrnce a pánve po celé podlaze, spadlé nebo stržené z háků, na kterých dřív visely; jídelní stůl, který posloužil jako beranidlo na rozbití kuchyňských dveří a podle toho taky dopadl; samotné dveře byly rozštípané, popraskané a rozdrásané a na pokraji úplného rozpadnutí.

Masivní poškození dveří bylo pro Morrise jasným svědectvím, o jaký kousíček on a Libby unikli. *Ještě pár úderů stolem a bylo by to, pomyslel si. Pak by se dveře rozletěly a měl bych skvělou možnost zjistit, jak se asi cítil Davy Crockett, když k němu dorazili mexičtí vojáci s nasazenými bajonety.*

Všechno LaRueovi vysvětlili už cestou z Holiday Inn. Bylo by kruté nechat ho prostě vejít do domu a spatřit tu spoušť.

Když si Walter LaRue důkladně prohlédl škody, zhluboka se nadechl, vydechl a řekl mírně: „No, mohlo to být horší.“

Morris pouze přikývl. Na Libby se ani nepodíval, i když oba čekali výbuch, vzhledem k tomu, pod jakým tlakem LaRue v poslední době byl.

„A pokud je tohle –“ LaRue jedním gestem obsáhl celou kuchyň „– cena za to, že je z mého domu zase bezpečné místo, tak se to zatraceně vyplatilo!“

„O tom vás mohu ujistit,“ řekla Libby. „Kletba, která byla příčinou útoku na vaši rodinu, už vás sužovat nebude.“

„Ale máme za sebou jen polovinu práce,“ opáčil Morris. „Musíme najít zdroj té kletby, dříve než ten, kdo ji uvrhl, zjistí, že jsme podnikli opatření, a začne vytvářet novou.“

Na LaRueově tváři se objevilo zděšení. „Chcete říct, že to, co jste vytvořili, je ochrana pouze proti jedné konkrétní kletbě?“

„Ne, dalo by se to nazvat širokospektrálním systémem,“ odpověděla Libby. „Něco, jako byly Gretiny ochrany, ovšem, pokud si mohu lichotit, mnohem silnější. Ale žádný systém není úplně spolehlivý.“

„Jak já tyhle věci chápu, je to něco jako závody ve zbrojení za studené války,“ řekl Morris. „Sověti přišli s novou řízenou střelou a my jsme vyvinuli jinou, která ji dokáže zneškodnit. Všechno je v pohodě, dokud nevynaleznou ještě *lepší* střelu.“

LaRue si prohrábl rukou rozčuchané vlasy. „Kristepane, zrovna když jste mě přesvědčili, že je tu bezpečno...“

„Kromě toho,“ pokračoval Morris, „neexistuje žádné pravidlo, které by vašemu nepříteli prikazovalo držet se magie. Co když ten dotyčný nebo dotyčná neprolomí Libbyinu ochranu, a proto se rozhodne vás řekněme ve tři v noci navštívit a vyhodit to tu do vzduchu?“

LaRue mluvil klidně, ale na čele měl krůpěje potu. „Podívejte, chci, abyste to vyřešili jednou provždy. Chci, abych zas mohl v noci spát. Chci, aby se mé děti zase cítily jako děti, a ne jako štvaná zvěř.“ Přejel pohledem z Morrisa na Libby a zase zpět. „Takže kolik mě ještě bude stát, aby to bylo definitivně vyřízené?“

Morris se odstrčil od kuchyňského pultu, o který se opíral. „Ani desetník,“ odpověděl. „Na ceně jsme se dohodli v Austinu a zaplatil jste. Všechno, co ještě uděláme, je součástí té zakázky.“

Odmlčel se a pomalu se rozhlížel po troskách kolem sebe. „I když, víte co? Když uvážím okolnosti, asi bych to udělal i zadarmo,“ dodal a odešel z kuchyně.

Libby Chastainová chvíli hleděla na LaRuea a pak řekla: „Já taky.“ A odebrala se za Morrisem.

Když Morris startoval auto, Libby se zeptala: „Chce tady asi ještě zůstat a trochu uklidit, že?“

„Aspoň to říkal. Takže předpokládám, že naše další zastávka je Holiday Inn.“

„Jo, Holiday Inn... a paní LaRueová.“

„Můžeme si popovídat tady venku,“ řekla Marcia LaRueová a otevřela posuvné dveře, které vedly na malý balkon motelového pokoje. „Děti se vedle dívají na kreslené seriály a takhle nás nebudou rušit a myje také ne.“

Quincey Morris a Libby Chastainová ji následovali a Morris za nimi dveře zase zasunul. „Navíc venku můžu kouřit,“ dodala Marcia LaRueová. Jako by chtěla svou poznámku potvrdit, vylovila krabičku winstonek, vyklepala jednu ven a zapálila si.

„Vlastně už jsem s tímhle hnusem před osmi měsíci přestala,“ řekla zahořkle. „Ale události poslední doby mi pořádně pocuchaly nervy.“

. „To si dovedu představit,“ řekla Libby a chápavě přikývla. „Ale teď už by to mělo být lepší.“

„Ano, slyšela jsem. Walter mi zavolal před chvílí z domu.“ Oklepala cigaretu o zábradlí a na parkoviště pod nimi se z ní snesl chomáček popela. „Říkal, že kuchyně bude potřebovat důkladnou přestavbu. Ale prý to za to stálo, protože podle vás už je teď všechno zase v pořádku. Je to pravda?“

Morris a Chastainová se na sebe krátce podívali, pak Morris pokrčil rameny. „Víceméně.“

Marcia na něho pohlédla přimhouřenýma očima. „To není přesně to, co jsem čekala, že uslyším. Měla jsem dojem, že už je tahle šílená záležitost za námi. Říkáte snad, že není?“

„Ne, madam, to není,“ odpověděl Morris. „Vy byste to měla vědět nejlépe.“

Marcia LaRueová dlouze potáhla z cigarety, oči stále upřené na Morrisovu tvář. „Nemám ponětí, o čem mluvíte.“

„Myslím že máte,“ řekla tiše Libby Chastainová.

„Ach bože, a madam Olga teď přihazuje dva centy,“ odsekla Marcia. „Co vy, k sakru, vlastně víte?“

„Vím, jaké hrozné břímě vám leží na duši,“ řekla Libby. „Vidím, jak vás to drtí.“

„Vážená, vy byste mě pobavila, vážně.“ Hlas Marcie LaRueové přetékal opovržením. „Co přijde teď, vyložíte mi osud za dva dolary a pětadevadesát centů za minutu? Neviděla jsem vás někdy pozdě v noci v televizi, hned po té Jamajčance s tarotovými kartami?“

Libby nezvýšila hlas. „Mám praxi ve čtení aury. Nefunguje to vždycky, ale ta vaše září velice jasně, Marcio. Od chvíle, kdy jsem se s vámi setkala poprvé, dominují vaší auře dvě barvy – zelená pro

strach a fialová pro pocit viny. A i když je strach hodně silný, vina je ještě silnější.“

„Kolik vám bylo?“ zeptal se náhle Morris.

Mama LaRueová k němu obrátila zrak. „Kolik mi bylo *kdy*?“

„Když jste zjistila, že vaše matka je čarodějnice.“

Marcia na něj chvíli hleděla, pak se pomalu odvrátila a položila ruce na tepané zábradlí, které malý balkon lemovalo. Dlouho zírala na téměř prázdné parkoviště, než jí po tváři začaly stékat slzy. Aniž by se podívala na Morrisa, řekla tiše: „Mizero. Ztracený mizero. Ta žena je mrtvá. Byla to moje matka a já ji milovala a teď je mrtvá. Nemůžete ji nechat na pokoji?“

„Mrtví už svůj klid mají,“ řekla jí Libby. „Nás zajímají živí. Takoví jako vy, váš manžel, vaše děti.“

„Ale Walter říkal, že se o to postaráte.“ Hlas jí začal selhávat. „Přijel z Texasu a říkal, že prý to dokážete zastavit.“ Ramena se jí začala otřásat vzlyky, které s ní lomcovaly.

Libby k ní přistoupila, objala ji a přitiskla k sobě. „To je v pořádku, dejte tomu volný průchod.“ Její hlas byl jen o něco silnější než šepot. „Nechte to všechno vytrysknout ven, to je v pořádku. Zbavte se toho.“

Jak Marcia dál plakala, Libby zachytila Morrisův pohled a nenápadně trhla hlavou k zavřeným balkónovým dveřím. Morris se tam podíval a uviděl děti LaRueových, jak stojí v pokoji a tiše pozorují svou matku.

Znovu se podíval na Libby a tajemným pohybem hlavy kývla směrem k pokoji. Morris přikývl, šel ke dveřím a pootevřel je jen tak, aby se jimi protáhl. Tiše za sebou zavřel a klekl si najedno koleno, aby byl ve stejné výšce jako děti.

„To je v pořádku, děti,“ řekl jim. „Maminka je jenom rozčilená kvůli všem těm zlým věcem u vás doma, víte?“

Obě děti se smrtelně vážným výrazem přikývly.

„Moje kamarádka Libby je hodná paní, pomůže mamince, aby jí bylo líp. Co kdybychom teď šli zpátky do vedlejšího pokoje a podívali se na nějaké kreslené seriály? Maminka přijde, až bude moct. Jen si ještě chvilku potřebuje popovídat s mojí kamarádkou. Souhlasíte?“

„Jo,“ odpověděly děti zároveň. Jak se všichni tři společně přesu-
novali do vedlejšího pokoje, holčička se zeptala: „Budeme už moct
jít brzo domů?“

„Ano,“ řekl Morris. „Myslím že ano.“

Rána v Morrisově ruce bolestivě pulzovala, proto Libby Chastainová
souhlasila, že bude jeho pronajaté auto, kterým teď odváželi LaRue-
ovu rodinu domů, řídit ona. I když tam byla jen dvakrát, nemusela ji
Marcia LaRueová skoro vůbec navigovat.

Když Libby zastavila ve vjezdu, rozepnul si Morris bezpečnostní
pás a otočil se dozadu, kde seděla Marcia LaRueová s dětmi. „Libby
vám jistě vysvětlila, že dům je teď bezpečný,“ řekl.

„Ano, to ano,“ přikývla Marcia. „Jsem vám oběma moc vděčná.
Všichni jsme vám vděční.“ I když měla oči ještě rudé od pláče, byly
už klidnější.

„A co se týče té druhé záležitosti,“ dodala Libby, „Quincey a já
se do toho hned pustíme. Dáme vám vědět, až to vyřídíme.“

Morris po ní střelil pohledem, ale neřekl nic. Evidentně se snažila
být diskrétní, aby ještě víc nevyděsila LaRueovy děti.

Když Marcia a děti vystupovaly z auta, otevřely se přední dveře
domu. Stál v nich Walter LaRue a usmíval se tak zešíroka, až hrozi-
lo, že mu to roztrhne obličej. Děti se k němu rozběhly, ale Marcia se
po několika krocích zastavila a otočila se zpátky k autu. Chvíli se s
Libby na sebe dívaly přes přední sklo. Morris si nedokázal vyložit
výraz ve tváři ani jedné z nich, ale viděl, jak Marcia LaRueová něko-
likrát kývla hlavou, než se otočila a zamířila k domu, ke své rodině a
k normálnímu životu.

Seděli v autě a dívali se, jak LaRueovi vešli dovnitř a zavřeli za
sebou dveře. Pak Libby řekla: „Máš hlad? V tom zmatku jsme se
úplně zapomněli naobědvat.“

„Neměli jsme štěstí na kuchyň,“ poznamenal Morris s úsměvem.
„Samozřejmě že bych si něco k jídlu dal.“

„Co takhle brzkou večeří?“ Libby nastartovala a začala se na pří-
jezdové cestě otáčet.

„To zní dobře. A při jídle mi můžeš povědět, co ses dozvěděla od
Marcie.“

„Ovšem. Svým ponurým způsobem je to fascinující příběh.“

„A nechceš alespoň něco naznačit?“

Libby zastavila na červené. „Dobrá,“ souhlasila. „Pamatuješ si na Hatfieldsovy a McCoyovy?“

„Myslíš ty dvě rodiny... kde to bylo... v Tennessee?“

„Mám pocit, že v Kentucky. Konec devatenáctého století.“

„Jistě že jsem o nich slyšel. Měli mezi sebou vleklý spor, který trval bůhvíkolik let.“

„Tak Marcia LaRueová je zapletená do podobného sporu. Jenže tehle už trvá několik století.“

Libby Chastainová polkla poslední sousto vegetariánského stir-fry a odsunula talíř. Po doušku vody pokračovala: „Od salemských procesů se všechny generace potomků Bridget Warrenové stávaly terčem magických útoků potomka Sarah Carterové. Tak to alespoň Marcie řekla její matka.“

„A Marcia jí nevěřila.“ Quincey Morris ještě pořád zápolil se svým steakem z vysokého roštěnce.

„Tehdy ani slovo. Byla přesvědčená, že to jsou ‚babské pověry‘, abych použila její formulaci.“

„Žijeme ve skeptické době,“ řekl Morris. „Spousta lidí nevěří ničemu, co si nemůžou prohlédnout pod mikroskopem.“

„Smutné, ale pravdivé. A Marcia bývala skeptik nad skeptiky. Na vysoké si jako vedlejší předmět zvolila filozofii – logický pozitivismus, racionalismus a bůhvíco ještě. Všechny ty filozofické názory, které prohlašují, že materiální svět je jediný, který existuje.“

„Jo, tyhle věci byly na Princetonu v kurzu, když jsem tam chodil.“

„A tebe to neovlivnilo?“

„S *mým* rodinným zázemím? Děláš si srandu? Kdepak, otec mě zasněžil do skutečného stavu věcí mnohem dřív, než jsem se dostal na univerzitu.“ Morris také odsunul talíř a vytáhl ze stojánku, který stál vedle dochucovadel, nabídku moučníků. Když si ji prohlédl, zeptal se Libby: „Dáš si dezert?“

„Ne, dám si jen kávu. Ale ty si klidně dej.“

Aniž by zvedl oči od lístku, Morris neutrálním hlasem oznámil: „Nabízejí tu koláč s arašídovým máslem. A čokoládovou polevou.“

Vzhlédl a uviděl, jak se Libby pobaveně ušklíbla. „Ty bastarde,“ řekla.

„To se týká jen táty a mámy a ti tady nejsou.“

O několik minut později, když už se oba pustili do své porce koláče s arašídovým máslem, řekl Morris: „Předpokládám, že Marcia LaRueová časem od svého skeptického pohledu na věci nadpřirozené upustila.“

„Jak jinak. Když začaly ty útoky, došlo jí, co bude jejich příčinou. Jenže to už bylo pozdě. Nevěděla o magii vůbec nic, takže nedokázala vytvořit ochranu.“

„Zdá se, že její matka se vzdala snahy vtáhnout ji do řad bílých čarodějnic dost rychle.“

Libby potřásla hlavou. „Ve skutečnosti ne. Marcia říká, že její matka na to čas od času citlivým způsobem zavedla hovor, ale Marcia se s ní o tom pokaždé odmítla bavit.“

„Stejně, když zvažíš, co bylo v sázce, citlivý přístup možná nebyl to nejvhodnější.“

„Já vím, ale matka si nejspíš myslela, že má dost času Marciu přesvědčit. Té ženě bylo teprve dvaapadesát, když zemřela, Quincy.“

Morris zamysleně sraštil obočí. „To znamená, že měla Marciu, když jí bylo...“

„Dvacet. Ptala jsem se jí. Na dnešní poměry docela brzy, ale není to zas tak moc.“

„Ne, řekl bych, že není. Těšila se dobrému zdraví?“

„Marcia říká, že ano. Takže od ní nebylo pošetilé si myslet, že jí ještě pár let zbývá na to, aby... jak to říct... obrátila svou dceru na víru pravou.“ Libby si vidličkou strčila do pusy poslední kousek koláče, rozkousala ho a polkla. „No a pak se objeví opilec za volantem minibusu.“

„Takže matka se najednou odebere na pravdu Boží a s ní je pryč i ochranná síla talismanů.“

„Která teď byla obnovena s nemalým nasazením nás dvou,“ řekla Libby a odstrčila prázdný talíř. „Ale jak jsi řekl Walterovi – je jen

otázkou času, kdy současný potomek Sarah Carterové zkusí něco jiného. Statické zaklínadlo je jako obranná linie ve válce. Slouží jen dotud, dokud někdo nevymyslí, jak ho obejít.“

„A dříve či později se mu to podaří, ať už je to kdokoliv.“

Libby přikývla. „Nejspíš. A i když se LaRueovi zdají být fajn lidi, nechtěla bych být s nimi, až přijde další útok. Ať už je to za měsíc nebo za rok.“

„Takže musíme najít toho, kdo to dělá – a pak co? Nemůžeš použít bílou magii proti lidem, i kdyby si to ten dotyčný po čertech zasloužil. To víme oba. Tak řekněme, že budeme mít dost štěstí nebo dost odvahy anebo řekněme dobrou karmu a dokážeme najít černou čarodějnici, která má v rodokmenu Sarah Carterovou. Co s ní pak, sakra, uděláme?“

Libby si ubrouskem utřela čokoládovou polevu z prstů. „To, co jsi mi řekl včera večer po telefonu.“

Zvedla hlavu a její něžné šedé oči byly najednou chladné a tvrdé jako led. „Co bude třeba, Quincey. Uděláme zkrátka, co bude třeba.“

KAPITOLA 11

Byl to Hummer H2, extra prodloužená limuzína, a vypadal jako plod tělesného spojení Rolls-Royce a dálkového autobusu Greyhound. Jeho nablýskaný černý lak byl tak tmavý, že se do něj odraz okolí vpíjel, takže limuzína vypadala jako nějaké všežravé monstrum, které vstřebává a požírá všechno, co se mu postaví do cesty.

Čarodějnice, která k limuzíně přicházela, se sežráním nebála. Christine Abernathyová se nebála ničeho a nikoho, i když pod nátlakem by asi přiznala, že muž, který čekal v limuzíně, by ji za určitých okolností možná mohl znepokojit.

Otevřela zadní dveře, vklouzla dovnitř a jedním silným bouchnutím je zavřela. Věděla, že přes tmavá skla nikdo zvenčí neuvidí dovnitř a že přepážka z tlustého skla, která se zrovna zvedla, brání řidiči, aby cokoliv slyšel (jako by mohl něco slyšet na vzdálenost devíti metrů). Muž, se kterým se tu měla setkat, rád vyřizoval ob-

chodní záležitosti v soukromí, obzvláště takové, jaké vyřizoval teď. A co měl rád, to také dostal. Vždycky.

Jmenoval se Walter Grobius a peněz měl víc než pánbůh.

„Něco nového?“ Hlas měl chraplavý, jako by mu někdo přes hlasivky přejel pilníkem.

„Přípravy jsou v plném proudu. Dokončila jsem předběžná zaklínání a zkoumám i další zaklínadla, která jsem ještě nikdy nepoužila. Zabere to čas – tenhle druh věcí člověk nesežene na internetu.“

„A co to... ostatní?“

„Na tom se taky pracuje. Dohodla jsem se s jednou specialistkou na oblast magie, do které já osobně zasvěcená nejsem. Přijela před třemi týdny z Afriky. Mám oprávněný důvod se domnívat, že už začala shromažďovat potřebný materiál. Až bude mít všechny fetiše připravené, přinese mi je. Ve spojení s tím, na čem pracuju já, by měly nabýt obrovskou moc.“

„Za jak dlouho?“

„To není možné přesně říct. Je třeba dodržet jistou proceduru. Určité věci musí být provedeny předepsaným způsobem, aby kouzlo fungovalo. Navíc si musí dávat pozor na policii.“ Christine uklouzl lehounký úsměv. „Trvají na tom, že to, co děláš, je vražda“

Grobius přikývl. „Spojil jsem se se specialisty, jejichž jména jste mi dala. Většina z nich už je součástí projektu a mají přidělené úkoly.“

„Jen většina?“ Představa, že ho někdo byl schopen odmítnout, se jí jevila naprosto nepochopitelná.

„Dva z nich jsou mrtví a další zřejmě nadobro zešlél.“

Čarodějnice si pomyslela, že použití slova ‚zešlélet‘ bylo pro tohoto muže rozcvíčkou v ironii, na kterou by byl hrdý i Sofoklés. Ale nechala si svůj názor pro sebe, protože znala cenu diskrétnosti a taktu.

„Co mě zajímá,“ řekl Grobius, „je, jestli bude všechno připraveno do daného termínu.“

„Věřím, že bude, ale musíte pochopit, že černá magie není exaktní věda. Musíte brát temné síly takové, jaké jsou, a ony nejsou zrovna vždy ochotné spolupracovat. A s tím nic nenadělá ani zkušený praktik našeho Umění.“

„V tom případě to zbytečně neuspěchejte. Nechci, aby někdo udělal chybu.“ Upřel zrak na Christine Abernathyovou a ta ucítila, jak se jí krátce zrychlil srdeční tep. Což byl v jejím případě ekvivalent hysterického vriskání u běžného člověka.

Možná proto pro něj pracuju, pomyslela si. On je jediná žijící osoba – teď když je matka po smrti – která mi dokáže nahnat strach.

„Když bude třeba,“ pokračoval Grobius, „jsem ochoten obětovat Halloween ve prospěch náhradního termínu v dubnu.“

„Walpuržina noc.“

„Pro naše účely je skoro stejně vhodná. Alespoň jste to říkala.“

„To jistě, hodí se výborně. Předvečer Všech svatých je sice lepší, ale když změníme termín, nemělo by to mít vliv na... konečný výsledek.“

„No, mělo by to vyjít hned napoprvé, protože další příležitost se už nejspíš nenaskytne.“

„To ne,“ přisvědčila a přitom si myslela: *Když se to nepovede, nikdo z nás nepřežije, aby to zkusil podruhé.*

Grobius se tvářil zahloubaně, jako by sám žasl nad tím, čeho se chystal dosáhnout. Nakonec se znovu podíval na Christinu, přikývl a řekl: „Výborně. Pokračujte. Budete informována, až se s vámi budu chtít zase setkat.“

Věděla, že to znamená propuštění, a tak jen řekla: „Dobrá,“ a sáhla po klice.

Když odcházela od limuzíny, zhluboka vdechovala čerstvý vzduch. Byla ráda, že je venku, a nejen kvůli jistému náznaku zneпокojení, který v ní někdy ten stařec vyvolával. Bohatě vypolstrovaný interiér auta s mosaznými ozdobnými prvky jí připomínal vnitřek rakve. Připadalo jí, jako by muž uvnitř byl už mrtvý. Jako by ji zval, aby se k němu připojila.

Jiné město, jiný laciný motel. Peníze nebyly problém, ale ve skromnějším ubytování bylo snazší vyhnout se pozornosti. A Snake Perkins měl instrukce držet se zpátky.

Sklopil komiksovou stránku novin, do níž byl ponořený, a podíval se, co dělá ona. Na rozviklaném psacím stole měla rozloženou gázu velikosti pánského kapesníku. Na ní rozmísťovala drobné

předměty a nad každým se zastavila a zamumlala něco v jazyce, který Snake nikdy dřív neslyšel. Předpokládal, že tak se nejspíš mluví tam, odkud přišla, ať už to bylo kdekoliv. Nejspíš někde, kde všichni běhají s nosy prošpikovanými kostí.

A Snake doufal, že se tam brzy zase vrátí. Už měl plné zuby toho nechat se komandovat od člověka, který by podle jeho názoru měl leda tak uklízet kanceláře po bílých.

Dával si ale pozor, aby jeho zášť nevyplula na povrch. Kromě toho, že měl striktní příkazy od své paní, ze které měl pořádný vítr, byla tahle negerka zatraceně obratná s nožem a už měl tu čest vidět, že se ho neštítí použít.

Díval se, jak Cecelia Mbwato přidává mezi předměty, rozložené na gáze, podivně tvarovanou větvičku a několik kousků rostlinné hmoty. Pak vytáhla z červenobílého plastového chladicího boxu, jaký lidé brávají na pláž, šedivou, svažetelou hroudu masa velikosti a tvaru dětské pěstičky. Snake ji hned poznal.

Bylo to srdce šestileté dívenky, kterou Cecelia Mbwato vykuchala minulou noc.

Posypala shromážděné předměty dvěma druhy prášku, jemným a hrubším, a po celou tu dobu něco mumlala v tom cizím jazyce. Potom s neuvěřitelnou opatrností gázu svinula a svázala ji na koncích i uprostřed jasně zeleným motouzem, který si předem přesně rozměřila a nastříhala.

Snake už věděl dost, aby během rituálu mlčel. Ale teď, když byli hotoví, ukázal na pevně srolovaný balíček a zeptal se: „Jak tomuhle vlastně říkáte?“

Cecelia Mbwato se na něj podívala svýma ještěřčíma očima. Po chvíli řekla: „V angličtině by se tomu, myslím, dalo říct fetiš.“

Snake svažetil obočí: „Fetiš... není to nějaká úchylárna? Jako když chlapa rajcujou ženský boty?“

„O nechutných a úchylných sexuálních praktikách vašich lidí já nic nevím,“ odpověděla škrobeně. „A ani nechci. Tento fetiš je velice silný magický talisman, tak jako ty ostatní dva, které už jsem dokončila.“

Snake uctivě přikývl. Znal magii a věděl, co dokáže. Měl dost rozumu, aby z ní měl strach. „Jasně,“ řekl. „A kolik těchhle věcíček ještě máte udělat?“

„Ještě dvě. Už jen dvě a potom mohou být doručeny té, která tě poslala. Pak dostanu zaplacené a náš společně strávený čas bude u konce.“

„Sakra,“ řekl Snake lhostejně. „To je ale škoda.“

KAPITOLA 12

Kingsbury Building byla rohová budova v nepříliš luxusní čtvrti dva bloky od Boylston Street, která se v Bostonu nejvíce blížila označení hlavní tah. Desetipatrový dům byl postaven za Trumanova funkčního období a podle toho i vypadal. Červené cihly se drolily, dřevěné podlahy vrzaly a z vybledlých stěn a stropů se snášely drobné obláčky prachu z omítky, kdykoliv kolem projel autobus nebo těžký nákladník. Koloval o něm vtípek, který znali všichni, kdo v budově ještě pracovali, že Komise pro ochranu historických památek zvažovala prohlásit Kingsbury oficiální památkou, ale pak dospěli k názoru, že se tam vlastně nic památného nestalo – nikdy.

Jediným ústupkem moderní době bylo nainstalování automatických výtahů. Jeden z nich zastavil v devátém patře a vyplivl Quinceyho Morrise, Libby Chastainovou, dvě ženy oblečené jako sekretářky a malého muže s masnými vlasy, který vypadal jako soudní doručovatel.

Morris a Chastainová kráčeli kolem očíslovaných dveří, až dorazili ke dveřím 936, na kterých byla tabulka ‚C. Prendergast a synové. Genealogie‘. Uvnitř je přivítala sebevědomá, asi pětadvacetiletá žena, která seděla za starobylým dubovým psacím stolem. Zrovna zkoumala zlatnickou lupou vybledlou stránku staré účetní knihy. „Zdravím vás, pojďte dál,“ řekla. „Posadte se, jestli najdete pod tím nepořádkem místo.“

Morris si ženu prohlédl. Měla krátké kaštanové vlasy a tvář spíš zajímavou než půvabnou. Tlusté čočky jejích brýlí, které připomína-

ly letecké, nemohly zakrýt inteligenci v jejích modrých očích ani pihy, které se jí šířily od nosu a zdůrazňovaly její výrazné lícni kosti. „Přišli jsme za Sidneym Prendergastem,“ řekl Morris. „Máme domluvenou schůzku.“

„Tak to jste asi Morris a Chastainová, vidíte?“ Aniž by počkala na odpověď, otočila se k Libby a řekla: „Ty krámy klidně položte kamkoliv na podlahu, to je v pořádku.“

Morris viděl, jak Libby sundává z nejbližší židle stoh čtyř nebo pěti knih. „Máte pravdu,“ řekl mladé ženě. „Jsem Quincey Morris a tohle je Libby Chastainová.“

„Ráda vás poznávám. Já jsem Sidney Prendergastová.“ Napřáhla k Morrisovi ruku. Po chvílce zaváhání se jí chopil. Zatímco si je tiskli, konstatoval, že má na sobě vybledlé tričko s nápisem Harvard a modré džíny. Když se obrátila k Libby, aby si potřásla rukou i s ní, odsunul krabici plnou složek z druhé židle a posadil se.

Když byli všichni usazeni, Sidney Prendergastová zavřela účetní knihu, kterou měla před sebou, a řekla: „Začněme tím, že si odbudeme ČKO.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, než Libby řekla: „Tím myslíte ,čas-to kladené otázky‘?“

„Přesně tak,“ přikývla Sidney Prendergastová. „Klienti, kteří jsou tu poprvé, se obvykle ptají na totéž. Například ,Není Sidney mužské jméno?‘ Odpověď – ano, obvykle je. Ale ne u bílých anglosaských protestantů, jako byla má matka, než děda rozházel její dědictví.“

„Vidím, že *tohle* jste už někdy dělala,“ řekl Morris a pousmál se.

„Ale jistě. A nevadí mi to. Takže co ještě? Proč je na dveřích napsáno C. Prendergast a synové? To proto, že můj otec, Charles Prendergast, byl optimista a paličák. Mé dva bratry genealogie nikdy nezajímala. Jeden z nich je policajt ve Fall River a druhý učí na střední škole. Ale otec byl příliš hrdý na to, aby nápis změnil.“ Ušklíbla se. „Navíc, vždycky říkával, že jsem jeho nejoblíbenější syn.“

„Říkával?“ zeptala se Libby. „Minulý čas?“

„Obávám se, že ano. Otec zemřel téměř před třemi roky. Léta jsem pro něho pracovala na částečný úvazek, a tak mi přenechal firmu.“ Teatrálně pokrčila rameny. „Platí mi to účty, než dodělám dizertačku. A pak se uvidí.“

„Kde si děláte doktorát?“ zeptal se Morris. –

Natáhla přední část trička od těla. „Tričko vypovídá pravdivý příběh,“ řekla s dalším úšklebkem. „*Veritas*, bejby, *veritas*.“ Úšklebek se rozplynul a ona pokračovala. „A vzhledem k výši školného na Harvardu doufám, že ode mě, lidičky, potřebujete nějaký hodně složitý genealogický průzkum, za který vám budu moct vystavit pěkně tučný účet. Takže oč tu kráčí?“

„Potřebujeme vypátrat ženu, která je potomkem někoho, kdo byl popraven při salemských čarodějnických procesech.“

Sidney Prendergastová si je důkladně přeměřila očima, než řekla: „Vité, já si účtuju za hodinu a všechno, co není celá hodina, zao-krouhluju nahoru.“ Z hlasu se jí teď vytratil veškerý humor. „Takže jestli je tohle vaše představa o dobrém vtipu, tak vás to bude něco stát.“

„Ne, myslíme to naprosto vážně,“ řekla Libby. „Máme v úmyslu za váš čas zaplatit bez ohledu na to, kolik ho tomu budete muset věnovat.“

Mladá žena se na Libby dlouze zadívala a pak mlčky přikývla. Otevřela zásuvku u stolu, vytáhla z něj zápisník a ze stolu zvedla tužku. „Takže chcete vypátrat někoho žijícího, komu zemřel předek při těch hrůzách v Salemu v devadesátých letech sedmnáctého století.“

Morris i Chastainová přikývli.

Sidney Prendergastová si něco rychle zapsala do notesu. Aniž by zvedla oči, řekla: „Víte, už se přišlo na to, co to tehdy způsobilo.“

„Způsobilo co?“ zeptal se Morris.

„Záchvaty a další divné chování některých občanů, které bylo považováno za důsledek čarodějnictví.“ Vzhlédla od bloku. „Námel.“

„Nepovídejte,“ odušila Libby zdvořile.

„Jo, četli jsme o tom v semináři o americké mytologii. Námel je nějaký druh houby, který infikuje obilí na polích – pšenici, žito... tuším, že všechny druhy. Je pouhým okem neviditelný a žár při pečení ho vždycky nemusí zničit.“

„A co přesně ta záludná houba dělá?“ zeptala se Libby.

„Zlikviduje vám centrální nervovou soustavu. Ten, kdo sní námelem infikovaný chléb nebo třeba koláč, může být postižen nekontrolovatelným škubáním končetin, paralýzou, deliriem, všemi možnými druhy podivného chování.“

Morris přikývl. „Na Středovýchodě jsem viděl, co námel umí. Nic pěkného.“

„To bych řekla. Takže to vypadá, že některá pšeničná pole poblíž Salemu byla napadena námelem a tu pšenici sklízeli, mleli, pekli a jedli. Výsledek – spousta lidí se začala divně chovat a úřady došly k závěru, že to jsou buď oběti čarodějnictví, nebo rovnou čarodějnice. A začaly zatýkat a věšet.“

„Zajímala by mě jedna věc,“ řekl Quincey Morris. „Jak vlastně člověk, který přišel s touhle teorií, mohl po nějakých třech stovkách let prokázat, že se v pšenici, kterou lidé ze Salemu jedli, námel nacházel?“

„To po tak dlouhé době přirozeně prokázat *nemohl*,“ odpověděla. „Ale dá to rozum. *Něco* přece tu hysterii způsobit muselo, ne?“

„Takže to nebyly skutečné čarodějnice,“ řekla Libby hlasem stejně bezvýrazným, jako byla její tvář.

„No to těžko,“ pousmála se Sidney Prendergastová. „Mrzí mě, jestli vás to zklamalo.“

„Myslím, že by moje zklamání mohlo zmírnit, kdyby se vám podařilo identifikovat tu osobu, která nás zajímá.“

„Víte, že obvykle to bývá přesně naopak?“ řekla Sidney Prendergastová.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Morris.

„Mí klienti většinou chtějí, abych začala v přítomnosti, tedy jimi samotnými. A pak abych postupovala směrem zpátky. Někdy chtějí jen kopii svého rodokmenu pro rodinný sraz. Jindy se snaží uplatnit nárok na část svěřeneckého fondu, který je rozdělen mezi všechny žijící příbuzné zesnulé Mary Jonesové, nebo někoho podobného. A poměrně často po mně chtějí, abych prokázala, že pocházejí z nějaké prominentní, třeba i královské rodiny. Nedovedete si představit, kolik práce měl můj táta, dokud byla princezna Diana naživu.“

Libby pokrčila rameny. „Obávám se, že nás se svěřenecké fondy týkat nebudou.“

„A já vím, že jsem levoboček britské královské rodiny, takže s tím čas ztrácet nemusíme,“ dodal Morris s úsměvem.

Sidney Prendergastová zavrtěla v ironickém nesouhlasu hlavou. „Tak se tedy podíváme, z čeho můžeme vyjít.“ Otočila zápisník na novou stránku. „Jak se jmenuje ta osoba, která byla popravena v Sa-lemu?“

„Carterová,“ řekla Libby. „Sarah Carterová.“

„A její údajný zločin?“

„Čarodějnictví.“

V domě daleko odtud, v místnosti, do které nevkočil nikdo kromě Christine Abernathyové, se právě schylovalo k rituálu. I když některé z použitých předmětů byly moderní, samotný rituál byl velmi, velmi starý.

Obklopena kruhem dýmu ze čtyř vonných tyčinek vzala do ruky šedesát centimetrů dlouhý izolovaný drát, takový, jaký se běžně používá v elektroinstalacích. Držela ho patnáct centimetrů nad nízkým plamenem široké černé svíce. „*Fiagra*,“ zpívala. „*Fiagra, fiagra, fiagra*.“ I když se drát nedostal do přímého kontaktu se svící, začal nejdříve doutnat a pak se rozhořel. Upustila hořící drát na studenou kamennou podlahu a chopila se dalšího předmětu – detektoru kouře, jaký se používá v domácnostech a komerčních budovách. Čtyřikrát přejela rukou nad přístrojem a pokaždé zopakovala jedno slovo. „*Dormire*,“ zpívala. „*Dormire, dormire, dormire*.“

Na zemi stále hořel elektrický drát a pach škvařící se izolace do-
dával vonnému kouři chemický nádech.

Detektor kouře na nedalekém stole, funkční a s čerstvou baterií, mlčel, jako mlčívají mrtví.

„Mohla bych dohledat přesné datum úmrtí Sarah Carterové. Z čarodějnických procesů se dochovala spousta záznamů.“ Sidney Prendergastová chvíli psala a pak zvedla oči. „Tak a teď její potomci?“

„Jediná dcera,“ odpověděl Morris. „Rebecca. Pokud měla druhé jméno, my ho neznáme.“

„Dobře, na tom nejspíš ani nezáleží. Lidé tehdy stejně druhá jména vřdycky nemívali.“ Zase si něco zapsala. „Rebečino datum narození?“

„To taky neznáme,“ odpověděl. „Domníváme se, že jí bylo asi sedm, když její matka zemřela, takže...“

Sidney Prendergastová znovu zvedla oči. „*Asi sedm*, říkáte.“ Opořzení nad tou nepřesností z jejího hlasu přímo číselo. „No dobře. Co se stalo s tou holčičkou po matčině smrti?“

„Vzali si ji k sobě příbuzní z Bostonu,“ řekla Libby.

„Jejich jména?“

Libby zavrtěla hlavou. „Netuším.“

Sidney Prendergastová několikrát zamrkala. „A byli to příbuzní ze strany matky, nebo otce?“

„Stejná odpověď, obávám se,“ řekla Libby.

„Oficiálně Rebeccu adoptovali, nebo ji jen u sebe nechávali žít?“

Quincey Morris a Libby Chastainová mlčeli.

Sidney Prendergastová několikrát poklepala tužkou na stůl. „Hmm, jaké další informace máte o její rodině?“

Po krátkém tichu Morris odpověděl: „Obávám se, že nic dalšího už nemáme.“

„*Nic?*“

„To jsou všechna fakta, která máme momentálně k dispozici,“ řekl Morris. „Doufali jsme, že zbytek doplníte vy. Proto si vás chceme najmout.“

„Najít dnes nějakou žijící osobu jen s *tímhle*...“ Lehce plácla dlaní do zápisníku.

Morris rozpačitě přikývl.

„Do háje, jak můžete vědět, že ta rodina někdy v průběhu doby prostě nevymřela? To se děje pořád, zvlášť u tak prastarých rodin. Jak vůbec víte, že nějaký žijící potomek existuje?“

„Víme to,“ řekl Morris. „Nemůžu říct jak, ale víme to.“

„Kristepane...“ Sidney Prendergastová odhodila tužku na stůl a opřela se dozadu. „No, naštěstí pro vás, lidičky, mi můj táta vštípil jisté morální zásady. Takže místo abych šest měsíců předstírala, že pracuju na téhle pitomosti, a pak vám poslala účet na deset nebo

dvanáct papírů, říkám vám rovnou – to se nedá dokázat. Ne s tak omezenými –“

„Promiňte,“ přerušila ji Libby Chastainová. Když se k ní Morris otočil, viděl, že těká očima sem a tam po místnosti, až je upřela na dveře, kterými sem přišli. „Promiňte, že vás přerušuju,“ pokračovala Libby a něco v jejím hlase probudilo v Morrisovi nejvyšší ostražitost. „Ale jen jsem se chtěla zeptat – *také cítíte kouř?*“

KAPITOLA 13

„Počkejte tu,“ řekl Morris. Otevřel dveře a vyšel na odpočívadlo. Za chvilku byl zase zpátky. „Schodiště je plné kouře,“ řekl znepokojeně. „Dolů už se nedostaneme. Buď bychom se usmažili, nebo udusili.“

Lidé z ostatních kanceláří už pobíhali po chodbě a pokřikovali na sebe. Spirály kouře kolem nich vířily jako rozhněvaní duchové.

Libby se obrátila k Sidney Prendergastové. „Je na tomhle patře ještě jiné schodiště?“

„Není, a koho to zajímá?“ vyhrkla zoufale. „Prostě si zavoláme ten zatracený výtah.“

„To není dobrý nápad,“ řekla Libby. „Přivolávací čidla na patrech reagují na teplo. Výtah pojede rovnou do ohně.“

„Ježíši, co uděláme?“ Hlas Sidney Prendergastové hraničil s hysterií.

Libby položila mladé ženě konejšivě ruku na rameno a pak řekla Morrisovi: „Brzy by tu měli být hasiči. Myslíš, že tak dlouho vydržíme?“

Morris pochybovačně zavrtěl hlavou. „Oheň je jen jedno nebo dvě patra pod námi. Mimochodem, slyšíte, že by se zapnuly hlásiče požáru, detektory kouře, nebo něco takového?“

Libby se na chvíli zaposlouchala. „Ne, neslyším,“ řekla a podívala se na Morrisa. „Skoro to vypadá, že někdo chce, abychom tu zůstali uvěznění.“

„Potomek Sarah Carterové vrací úder,“ řekl Morris zachmuřeně. „Libby, dokážeš udělat něco, aby oheň uhasl?“

Libby zavrtěla hlavou. „Ne, když už se takhle rozšířil. Potřebovala bych k tomu věci, které tu nemám. A spoustu času na přípravu.“

„Co to tu vy dva blábolíte,“ vyjekla Sidney vztekle. „Musíme se nějak odsud dostat!“

Libby položila mladé ženě ruku zezadu na krk a zamumlala pár slov, která Morris neslyšel. Po několika vteřinách se výraz paniky ze Sidneyina obličeje částečně vytratil.

„Něco na tom bude, Quincey,“ řekla Libby.

Morris přimhouřil oči a přikývl. „Tady zůstat nemůžeme a dolů to taky nepůjde. Zbývá jen cesta vzhůru.“

Obrátil se na Sidney Prendergastovou. „Kolik pater je mezi námi a střechou?“

Sidney se krátce zamyslela. „Tři. Tři patra, když nepočítám tohle.“

„Na střechu vedou dveře, že?“

„Já... já vážně nevím, nikdy jsem...“

Morris se otočil k Libby. „Musí být způsob, jak se na střechu dostat, kvůli opravám a tak. Myslíš, že dokážeš ty dveře odemknout, jestli jsou zamčené?“

„Nejspíš ano,“ odpověděla Libby. „Řekněme, že se na střechu dostaneme. Co tím vlastně získáme?“

„Čas.“

Se slzejícíma očima všichni tři doklopýtali na plochou střechu Kingsbury Building. Kašlali a sípali, i když si ústa a nos zakrývali kousky oblečení, jak běželi po schodech.

Čerstvý vzduch jim během několika minut pročistil plíce. Sidney Prendergastová se sesula tvář dolů na hrubý povrch střechy a těžce oddechovala.

Quincey Morris si znovu oblékl sako a přešel k okraji střechy, obehnané metr dvacet vysokou zídou. Nahlížel přes ni, když se k němu o chvíli později připojila Libby Chastainová.

„Hledáš požární žebřík?“ zeptala se.

„Ne, hasičská auta. Nebo policejní. Nebo cokoliv, co by naznačovalo, že město o tomhle požáru ví.“

„A...?“

„Vůbec nic. A neslyším ani sirény, které by se k nám blížily.“

Libby se přesvědčila sama a ponuře přikývla. „Je důkladná, ať už je to kdokoliv. A mocná.“

„Tak mocná, aby dokázala udělat, že bude celé město tenhle požár prostě přehlížet až do konce?“

„Až do konce asi ne, ale nemáme žádnou možnost zjistit, jak ještě dlouho –“

„Hej!“

Oba se otočili k Sidney Prendergastové, která se zvedla na kolena, dlaně opřené o střechu. Do hlasu se jí zase vkradla panika. „Začíná to být horké.“

Libby skopla z nohy jeden sandál a položila bosé chodidlo na povrch střechy. „Má pravdu. Šíří se rychleji, než jsem myslela.“

„Staré, suché dřevo,“ řekl Morris nepřítomně. „To hoří jak troud.“ Díval se na sousední budovu, která byla stejně vysoká jako Kingsbury Building a měla rovněž plochou střechu.

Vzdálenost mezi nimi byla víc než devět metrů.

Libby se podívala stejným směrem a pochopila. „To je moc daleko,“ řekla. „I s rozběhem a ta zídka by tě připravila o rychlost.“

„Jo, něco takového jsem si taky říkal.“ Očima pátral po střeše, jestli nenajde nějaký provaz, kus dřeva nebo cokoliv, co by vyplnilo prostor mezi budovami. Nic tam nebylo.

První obláčky kouře se začaly drát skulinkami ve střeše. Morris zíral na sousední budovu tak, jako se topící dívá na vzdálené pobřeží.

„Uhořet je ošklivá smrt,“ řekl tiše. Podíval se přes okraj střechy na beton a makadam dvanáct pater pod nimi. „Aspoň že to není jediná cesta odtud.“ Hlavou mu probleskly fotografie lidí, kteří jedenáctého září vyskakovali ze Světového obchodního centra, protože raději volili smrt pádem než uhořením. *Jsou horší způsoby, jak sejít ze světa, než defenestrace. Spousta horších způsobů.*

Otočil se k Libby, která zaujatě hleděla na vedlejší budovu a přitom si kousala spodní ret. „Copak?“ zeptal se nervózně.

Začala si prohledávat kapsy svého lehkého sáčka. „Gravitace je zákon. Jenže zákony jsou od toho, aby se porušovaly.“

Morris se ostře nadechl. „Chceš říct, že můžeš pomocí magie létat?“

Libby z kapes vytahovala malé lahvičky a ranečky. „Chci říct, že můžeme všichni. Možná.“ Znovu se podívala na sousední budovu. „My tři jsme slušná váha na zvednutí a na pořádné čarování není čas. Ale – možná to půjde.“

Libby hodila sako na střechu, klekla si na něj a začala s přípravami. Sidney Prendergastová, stočená do klubíčka, vzlykala opodál. Kouř se teď dral střechou silněji a Morris měl pocit, že slyší praskání ohně pod nimi.

„Poslouchej,“ zeptal se Libby, „pokud bys to měla být jen ty, kdo poletí, jsi si jistá, že to zvládneš?“

„Víceméně ano.“ Libby nakreslila směsí různých prášků kruh.

„Pak to udělej,“ řekl příkře. „Raději ať se vznese jeden z nás určitě, než abychom se všichni tři rozplácli dole na chodníku. Jdi na jistotu, Libby.“

Libby Chastainová kreslila dovnitř kruhu tajemné vzory. „Laskavě si odpusť ty ušlechtilé kecy. K čertu s tím a k čertu s tebou, Quincey. Buď jdeme všichni, nebo nikdo.“ Podívala se na něho a oči jí divoce plály. „A teď zmlkni a nech mě pracovat.“

Za čtyři a půl minuty stáli všichni tři na ochranné zídce. Libby uvedla Sidney Prendergastovou, která začala propadat hysterii, do lehkého transu, takže se bez námitek podvolovala všemu, co jí bylo řečeno. Stála mezi Libby a Morrisem a všichni tři se drželi za ruce jako herci při děkovačce. Na střeše za nimi se objevily první plameny.

„Kouzlo se docela povedlo, na tu hrůzu. A není to daleko. Myslí, že to zvládneme.“

„Výborně,“ řekl Morris nervózně. Ze všech sil se snažil nedívat dolů.

„Důležité je pořád se držet za ruce,“ pokračovala Libby. „Kouzlo je uzpůsobené pro nás jako celek, ne pro tři jednotlivce. Pochopila jste, Sidney? Držte se nás a nepouštějte.“

„Jo, dobře,“ odpověděla Sidney Prendergastová apaticky.

„Teď třikrát pronesu slovo moci. Při třetím vykročíme. Musíme ale společně, jasné?“

„Jasně,“ řekl Morris. Hrdlo měl tak sevřené, že ze sebe to slovo stěží vymáčkl.

„*Levate*“ řekla Libby hlasitě.

Morris křečovitě stáhl svěrače z obavy, aby si neucvrkl do kalhot.

„*Levate!*“

Morris uvažoval, jestli svým stiskem nezlámal Sidney Prendergastové v levé ruce některou z prstních kůstek.

Libby Chastainová, bílá čarodějnice par excellence, se zhluboka nadechla a naposledy zvolala: „*LEVATE!*“ Pak všichni tři vkročili do prázdna.

Na Boylston Street musel jejich taxík zajet stranou, aby uvolnil cestu hasičským vozům, jedoucím v opačném směru. „S křížkem po funuse,“ zabručel Morris.

„Zas tak pozdě ne,“ namítla Libby, která seděla za ním. „To se nám jen tak zdálo.“

Sidney Prendergastová si otírala kapesníkem saze z obličeje. „Ani nevím, jak vám, lidi, poděkovat, za to, co jste udělali. Úplně mi ruply nervy, než jsem omdlela.“

„Měla jste strach,“ řekla Libby. „Za takových okolností naprosto pochopitelná reakce.“

„Pořád si nemůžu přesně vybavit, jak jsme z toho vyvázli,“ řekla Sidney. „Mám to celé... zamlžené. Jako ve zlém snu.“

Libby položila Sidney ruku zezadu na hlavu. „Jste jenom v šoku, to se v podobných případech stává. Nedivila bych se, kdybyste zapomněla všechno, co se po vypuknutí požáru stalo. Bude pro vás lepší, když na to zapomenete.“

„Pamatuju si jen, že jste říkala jedno slovo, znovu a znovu. *Levate*? Co je to?“

„To je jen něco, co říkávám, když jsem ve stresu. Je to jako mantra, pomáhá mi to uklidnit se.“

„Víte, abych mohla dělat genealogii, musela jsem studovat latinu. To je vaše mantra? Latinsky: *At' se vznášíme?*“

„Přesně tak,“ řekla Libby. Velice jemně začala Sidneyinu hlavu zezadu třít. „Ale na to taky nejspíš zapomenete. Nebojte se, to je v pořádku.“

„A létání,“ řekla náhle Sidney. „Měla jsem pocit, že všichni tři letíme.“

„Lidé nemohou létat, Sidney,“ řekla Libby. „To přece víte.“ Rukou jí stále masírovala zátylek. „To byl jenom sen. Nejlépe bude, když to pustíte z hlavy.“

„Můžu vás aspoň dnes večer pozvat na večeři, až se z toho všichni trochu vzpamatujeme?“

„Rádi bychom, Sidney, ale musíme stihnout letadlo.“

„Ano? A kam?“

„Do San Franciska,“ řekl Quincey Morris.

Ubytovali Van Dreenana v Holiday Inn, což bylo naprosto v pořádku, pokud šlo o něj. Jeho pokoj byl čistý a poměrně klidný. V některém z těch amerických paláců, které vídal v inzerátech v luxusních časopisech, by se stejně necítil dobře.

Van Dreenan se v soukromí snažil žít normálním životem, což možná byla kompenzace chaosu, do něhož ho tak často vehnala jeho práce. Od chvíle, kdy se rozpadlo jeho manželství, byl sám a stejně jako spousta osamělých mužů ve středním věku hledal útěchu v uspořádanosti a pravidelnosti.

Držel se navyklé rutiny, ať byl kdekoliv a dělal cokoliv.

Když se svlékl do spodního prádla, odešel do koupelny, vymočil se, umyl si ruce, vyčistil si zuby a napil se trochu vody.

Pak se usadil na postel a tiše se pomodlil. Nemodlil se za sebe, spíš za duše jiných.

Nakonec Van Dreenan udělal to, co se donutil udělat každý večer od nejhoršího dne svého života. Z obrovské obálky vyndal několik novinových výstřižků, které už byly složeny a rozloženy tolikrát, až hrozilo, že se v přehybech rozpadnou. Van Dreenan předpokládal, že až se to stane, bude je muset slepit lepicí páskou. Myšlenka, že by s tím večerním rituálem mohl přestat, ho zkrátka nikdy nenapadla.

Znovu si výstřižky přečetl, i když jejich obsah už měl vyrytý na duši.

První měl titulky MÍSTNÍ DÍVKA ZMIZELA a začínal: „Preto-rijská policie vyšetřuje předpokládané zmizení místní dívky z hřiště

nedaleko jejího domova. Kateřinu Van Dreenanovou (věk 9 let) naposledy viděli její kamarádi...‘

Na druhém výstřižku stál titulek PÁTRÁNÍ PO MÍSTNÍ DÍVCE NABÝVÁ NA INTENZITĚ. ‚Úřady zvyšují úsilí v pátrání po dceři jihoafrického policejního důstojníka. Kateřina Van Dreenanová (věk 9 let) se pohřešuje od úterý, kdy zřejmě zmizela z hřiště poblíž domova. Podle policejního mluvčího Pietera Jowetta není případ zatím veden jako únos, protože nebyl vznesen požadavek na výkupné. Nicméně zdůraznil, že jsou podniknuty veškeré snahy...‘

TĚLO POHŘEŠOVANÉ DÍVKY NALEZENO, stálo v posledním novinovém článku. A pokračoval: ‚Ostatky Kateřiny Van Dreenanové (věk 9 let) byly nalezeny dvojicí turistů na okraji jezera ve městě Centurion, jižně od Pretorie. Po dotyčné dívce, dceři jihoafrického policejního důstojníka Gartha Van Dreenana a jeho ženy Judith, bylo intenzivně pátráno od úterý, kdy bylo oznámeno její zmizení. Úřady dnes odmítly komentovat nepotvrzené zprávy, že dívka byla možná obětí takzvané *muti* vraždy, protože v těle prý chybělo několik orgánů. Policejní mluvčí pouze prohlásil, že bylo započato důkladné šetření, a předpokládá se, že dojde i na zatčení...‘

Poté co si takto znovu zabodl dýku do srdce, uložil Van Dreenan výstřižky zpět do obálky, ulehl do postele a zhasl světlo. Po chvíli podlehl jeho žal vyčerpání, které mu milosrdně dovolilo usnout.

Spal jen asi čtyřicet minut, když se rozdrnčel telefon. Při druhém zazvonění ho bez jakéhokoliv tápání nebo zmatku zvedl. Za jeho kariéry ho telefon probudil ze spaní mnohokrát a nikdy to nebyly dobré zprávy.

„Ja. Van Dreenan.“

Hlas, který uslyšel, patřil Fentonovi a neztrácel čas se zdvořilostními úvody. „Máme další,“ řekl.

KAPITOLA 14

Tou dobou pracovala na pobočce FBI jen hrstka lidí. Někteří z nich vzhledli od své práce, když kolem nich Van Dreenan procházel rychlým krokem do Fentonovy vylepšené kancelářské buňky.

Chvilí poté už se Van Dreenan nakláněl Fentonovi přes rameno a ptal se: „Co zatím víme?“

„Přemíst'ují se,“ řekl mu Fenton. „Tentokrát je to New Jersey. Tělo našli dnes odpoledne v zalesněné oblasti kousek od Glassboro.“ Fotografie z místa činu ještě přicházely online a Fenton si je stahoval na flash disk zastrčený v USB portu jeho notebooku.

„U vody?“ zeptal se Van Dreenan.

„Jo, vypadá to, že patnáct metrů odtamtud teče malý potok.“

„A oběť? Dívka, nebo chlapec?“

„Dívka“ odpověděl Fenton a ucítil, spíš než uviděl, jak Van Dreenan na okamžik strnul. Pak se vysoký Jihoafričan narovnal, přešel ke zbývajícím volným židlím a ztěžka na ni dosedl.

Rukou si několikrát prohrábl své husté vlasy a zeptal se: „Které orgány byly vyjmuty, víme to?“

„Ještě ne. Kancelář tamního soudního lékaře se snaží pitvu uspíšit, ale i tak bude nejdříve zítra. Jestli to pomůže, tak jeden z policajtů, kteří byli první na místě činu, tvrdí mimo záznam, že tomu nebohému dítěti podle všeho odřízli labia. To jsou...“

„Velké stydké pysky vagíny, já vím,“ řekl Van Dreenan. Jeho hlas se nijak nezměnil.

„A mužským obětem chyběly kromě jiných orgánů penisy,“ dodal Fenton zamyšleně. Pak zavrtěl hlavou. „Jak má tohle dodat sílu nějaký podělaný čarodějnicí? Ježíši, vždyť ty děti nežily ani tak dlouho, aby byly sexuálně aktivní.“

„V tom je právě podstata věci, agente Fentone. Tím, že ty orgány nikdy nezakusily sex, jsou čisté, neposkvrněné. Jako orgány stvoření neztratily nic ze své síly.“ Van Dreenan pokrčil rameny. „Alespoň tomu věří někteří afričtí čarodějové. Liší se to podle kmene a oblasti. A pak je tu ještě teorie štěstí.“

„Co jste to řekl? Štěstí?“

Van Dreenan přikývl. „Některé kmenové náboženské systémy říkají, že každý z nás se narodí s určitým množstvím štěstí, přiděleným od Boha. Rozumí se tím jakási kapitálová hodnota, snižená o náklady. Když má člověk příliš štěstí za mlada, může jeho studnice vyschnout, než se dožije středního věku.“

„Jo tak. A co to má společného se zabíjením dětí?“

„Děti ještě nežijí dost dlouho, aby spotřebovaly příliš velkou část svého štěstí. Většina jim stále zbývá. A někteří čarodějové tvrdí, že dokážou to štěstí zachytit a přenést ho na jinou osobu tím, že vyjmou dítěti některé orgány a přetvoří je na posvátný totem nebo fetiš.“

„Parchanti úchylní.“ Fenton se opřel o opěradlo židle. „Jo, já vím, já vím, mám magistra z psychologie na Stanfordu a tři roky jsem u Jednotky behaviorálních věd, takže bych neměl takhle přemýšlet o něčím vyšinutém chování, ale, kurva, tohle jsou vážně úchylní parchanti.“

„Nemohu než souhlasit,“ přikývl Van Dreenan. „Nedá se předpokládat, že by některý z pachatelů byl tak ohleduplný a zanechal na místě peněženku, vizitku nebo alespoň nějaké použitelné otisky prstů, že ne?“

„To je po čertech málo pravděpodobné. Tentokrát sice máme pár zřetelných otisků nohy, ale to by nám pomohlo, jen kdybychom měli podezřelého ve vazbě, abychom je měli s čím porovnat. Je tu ale pár zajímavostí.“

Van Dreenan tázavě nadzvedl obočí. „Vážně?“

„Tak za prvé, chodidla byla bosá.“

„To je u většiny takových rituálů v Africe běžné. Zdá se, že se někdo připravoval. Nebo...“

Fenton se na něho ostře podíval. „Nebo co?“

Van Dreenan lehce potřásl hlavou. „Možná později. Ale teď, co ještě bylo zajímavé na těch otiscích?“

„Chlap z tamní pobočky FBI, se kterým jsem mluvil, si nebyl úplně jistý, protože to člověk nemůže nikdy, ale říkal, že kdyby na to měl vsadit peníze, byla by to zaručená výhra.“

Van Dreenan udělal nervózní gesto. „Ušetřete mě té nejistoty, *mann*. Co by byla sázka na jistotu?“

„Že ty stopy patří ženě.“

Christine Abernathyová sfoukla černou svíci a znechuceně zabouchla čarodějnou knihu. Hlasitě zaklela, sprostě a zlostně, i když i v takové chvíli byla opatrná na to, co říká. V té místnosti nesměla některá jména být vzývána a některé činy zmiňovány, aby nemohly být považovány za pozvání pro někoho – nebo něco.

Už skoro dvě hodiny se snažila uvalit na LaRueovy z Wisconsinu kletbu, která by jim přivodila smrt a zkázu. Nejenže bylo pokračování ve staletí trvajícím sváru rodinným závazkem, což do ní její matka důkladně vtloukla, Christine usilovala být tou čarodějkou, která celou záležitost jednou provždy ukončí. Její předci dokázali způsobit potomkům Bridget Warrenové značné újmy, ale vždycky někdo unikl, takže jejich rod pokračoval. Ona chtěla být tou, která mu zasadí smrtelnou ránu, což žádná před ní nedokázala.

Christine Abernathyovou napadlo, zda v den, kdy konečně zničí LaRueovy, peklo zaplesá. Už v něm bylo dost členů její rodiny, aby dokázali udělat pořádný rámus.

Ta čubka Chastainová zjevně zabezpečila dům LaRueových silnou ochrannou soustavou. Ale Christine si to s tou dotěrnou čarodějnickou mrchou brzy vyřídí.

V každém případě sbírka fetišů, kterou pro ni připravovala ta Afričanka, Mbwato, bude zanedlouho hotová. Vraždy dětí už si začaly získávat pozornost celostátních médií a na mapě bylo možné sledovat postup Mbwato a Christinina nohsleda Snakea, kteří cestou shromažďovali, co bylo třeba. Podle počtu mrtvých dětí, které za sebou nechali, byli ti dva skoro hotoví.

Christine samozřejmě měla v úmyslu doručit fetiše Walteru Grobiuvi, jak bylo dohodnuto. Platil jí za to pořádnou sumu peněz a nesl by zrovna dobře, kdyby ho podvedla. I když byla černou čarodějnicí se značnou mocí, znala cenu obezřetnosti. Na jejím seznamu osob, se kterými si není radno zahrávat, nebylo mnoho jmen. Jedním z nich byla její matka. A Walter Grobius byl nepochybně dalším.

To však neznamenalo, že než africké fetiše předá klientovi, nemůže využít jejich sílu pro svá vlastní kouzla. Nijak jich tím neubude. A jejich moc by měla Christine umožnit proniknout ochranou, kterou vytvořila Libby Chastainová, jako nůž rukou nemluvněte.

Napadlo ji, zda LaRueovi proklejí Libby Chastainovou, až v posledních chvílích zjistí, že bílá čarodějnice selhala. Christine doufala, že ano.

* * *

Prakticky každá benzinová pumpa v Americe má i malou samoobsluhu a Drexler's Sunoco ve východní části Glassboro v New Jersey nebyla výjimkou.

„Jdu se vyvenčit,“ řekl Snake Perkins a vypnul motor lincolnu. „Pak natankuju a vyrazíme na dálnici.“

Cecelia Mbwato se podívala na jasně osvětlený obchod na opačné straně čerpadel. „Mám trochu hlad,“ řekla Snakeovi. „Takže až ulevíš svému močovému měchýři, jdi do tamtoho obchodu a dones mi zemní oříšky.“

Snake na ni zíral. „Cože?“

Cecelia vztekle mlaskla jazykem. „Říkáte jim tu burské oříšky. Kup mi buráky.“

„Jo, jasně. A chcete nepražené, nebo pražené? Malý sáček, velký sáček, plechovku, nebo možná sklenici?“ rýpl si do ní trochu Snake.

Zhnuseně se po něm ohlédla a otevřela dveře. „Běž!“ ukázala nervózně. „Vyřid' si, co potřebuješ. Já si je koupím sama.“

Svižně vykročila k bělošskému obchodu a žabky – jedna z mála věcí, které se jí na téhle zemi líbily – jí pleskaly o asfalt. Ucho své velké plátěné tašky, příliš velké na to, aby to ještě byla kabelka, pevně tiskla v jedné ruce.

Chvíli jí trvalo, než našla tu část obchodu, kterou hledala, a několik dalších minut potřebovala k rozhodování, když stála před nepřehledným množstvím arašídů v nejrůznějších baleních. Takový výběr! Kdo potřebuje takový výběr, když si jde koupit obyčejné zemní oříšky?

Nakonec si vybrala koktejlové arašídy Planters a zamířila k přední části obchodu, aby zaplatila. Mladý muž za pultem patřil k těm, kterým u ní doma říkali „barevní“, zřejmě Ind nebo Pákistánec. Jiný muž přistoupil k pokladně dřív, a tak stála kousek za ním a čekala, až přijde na řadu.

Pak muž před ní sáhl pod špinavou bundu a vytáhl zbraň.

Svíral velký revolver v obou rukou, namířil jím na prodavače a zařval: „Dej sem prachy! Všechny! Dělej, zmrde!“

Pak se otočil a mával hlavní, jako by za ním stál zástup naštvaných zákazníků, než mu došlo, že Cecelia je jediná. Všimla si, že na tváři má pět nebo šest ošklivých strupů, některé dokonce zanícené. Jeho oči byly oči maniaka.

Namířil zbraň na Ceceliinu hrud'. „Ty se ani nehni! A na kolena! Hned!“

Cecelia se rozhodla neupozorňovat na rozpor v jeho hlasitých příkazech a poslušně si klekla na špinavé linoleum. Přitom nenápadně upustila balíček arašídů na zem. Chtěla mít obě ruce prázdné, pro všechny případy.

Vyděšený prodavač vytahoval třesoucíma se rukama bankovky z pokladní zásuvky.

„Vytáhni i ty velký bankovky zpod zásuvky, hajzle! Všechny! Hejbní sebou!“

Pak se zase otočil k Cecelii. „Co máš v té tašce, dámo?“

„Jen osobní věci,“ odpověděla Cecelia chladně. Jen doufala, že Snake Perkins, který měl taky zbraň, nevejde v příštích několika vteřinách dveřmi, protože pak by nejspíš došlo na krveprolití a při tom by docela dobře mohla prolít i tu svou.

„Dej ji sem,“ řekl muž. „Dělej, naval tu podělanou tašku!“

„Dobře, jen mi neubližujte,“ řekla. V tašce byly věci, o které si Cecelia Mbwato nemohla dovolit přijít. Ne teď. Rozhodla se předstírat záchvat kašle a na několik drahocenných vteřin rozptýlila lupičovu pozornost, aby rukou nepozorovaně sáhla do tašky. Naštěstí to, co potřebovala, bylo v lahvičce hned nahoře.

Muž se otočil, aby ještě zařval na prodavače, a když k ní znovu obrátil pozornost, měla už v dlani lahvičku, kterou potřebovala, a nehtem palce ji odzátkovala.

„Řek' sem, naval tu podělanou tašku, nebo ti ustřelím tu tvoji blbou negerskou palici.“

„Tady je, vezměte si ji,“ řekla prosebným hlasem. Natáhla ruku, aby mu tašku podala, ale než ji mohly jeho prsty zachytit, nechala ji spadnout na podlahu.

Když se předklonil, aby tašku zvedl, napřáhla Cecelia Mbwato druhou ruku dlaní nahoru s prsty spojenými. Na dlani měla trošku jemného šedého prášku.

Pak muži jediným prudkým vydechnutím prášek foukla do očí.

Lupič okamžitě uskočil a v tu chvíli Cecelia Mbwato řekla tiše, ale rychle, krátkou větu v jazyce Zulu.

V příštím okamžiku začaly muži krváčet oči.

Zaječel a upustil pistoli, která naštěstí nevystřelila, když dopadla na zem. Začal se potácet jako opilec a mnul si oči, ze kterých se mu skrz prsty dál řinula krev.

Cecelia Mbwato jen kývla hlavou a sebrala svou tašku i balíček arašídů. Rychle se zvedla na nohy, vyhnula se vrávorajícímu, ječícímu lupiči a vyklouzla dveřmi ven.

Snake Perkins zrovna zavíral víčko nádrže lincolnu, když Cecelia přiběhla k autu a rozrazila přední dveře na místě spolujezdce. „Nastup!“ zavrčela. „Rychle!“

Snake na ni zmateně hleděl. „Ještě musím zaplatit za –“

„Nastup a jed!“ řekla. Její hlas zněl jako prasknutí bičem z hroší kůže.

Snake letmo pohlédl k samoobsluze, od které právě přiběhla, a viděl, jak se malý, snědý chlapík s černými, vlnitými vlasy snaží vymlátit baseballovou pálkou duši z nějakého dalšího frajera, který si držel ruce u obličeje a vypadal pořádně zřízeně.

Pak nasedl do auta a odjel.

KAPITOLA 15

Gnostická církev Satanova se nacházela v přestavěné přední části obchodu na okraji Tenderloin, což byla oblast, kterou obyvatelé San Franciska nazývali jednoduše ‚špatná část města‘. Když se Morris s Libby Chastainovou blížil ke staré budově, měl pocit, že dokáže rozeznat nápis nad velkou výlohou, kde zřejmě dřív stálo ‚S. S. Kresge a spol‘.

Hned za dveřmi byla malá vstupní hala s policemi plnými reklamních brožurek, několik židlí a otlučený dubový psací stůl, který vypadal jako kousek zachráněný z katedry ve třídě střední školy někdy ze šedesátých let. Za stolem seděla žena, která byla zdařilou imitací Morticie z *Addamsovy rodiny*. Podívala se na návštěvníky bez většího zájmu, potáhla z marlborky a znuděným hlasem se zeptala: „Můžu pomoci?“

„Rádi bychom mluvili se Simonem Duvallem,“ řekl Morris. „Má hromadu práce. Máte domluvenou schůzku, nebo něco?“

„Ne, ale řekněte mu, že je tu Quincey Morris.“

„Jak jsem řekla, má vážně –“

„Jděte a povězte mu to, zlato,“ řekla Libby Chastainová jemně. „To bude v pořádku, slibuji.“

Dívka chvíli mlčky na Libby hleděla, pak se beze slova zvedla a odešla dveřmi poblíž.

„Co to bylo?“ zeptal se Morris potichu. „Magické ovládnutí myslí?“

„Pouze trocha vlídnosti,“ odpověděla Libby. „Ona jí v životě moc nepoznala.“

„Jak to víš?“

„Vážně si, Quincey, myslíš, že člověk, který je s lidskou laskavostí dobře obeznámen, by tvrdil na místě, jako je *tohle*?“

Morticia byla v minutě zpátky. „Dobrá, tak pojďte,“ řekla udiveně. Následovali ji slabě osvětlenou chodbou, která byla vzdáleně cítit po kadidlu, a zastavili se u červeně natřených dveří s černým zdobením. Na hřebíku visela malá cedulka, na které stálo: „*Ďábel je UVNITŘ – každého z nás.*“

Dívka zaklepala, otočila koulí u dveří a vešla do místnosti. „To jsou oni,“ oznámila někomu a pak se obrátila k Morrisovi a Libby. „Pojďte dál.“

Když procházel dveřmi, ukojil Morris svou zvědavost a otočil na okamžik cedulku. Na zadní straně stálo: „*Ďábel tu NENÍ – hledá si TEBE!*“

Dívka vyklouzla ven a zavřela za sebou dveře. Quincey Morris a Libby Chastainová zůstali hledět přes vyleštěný mahagonový stůl na

Ďábla, nebo alespoň na muže, který se prohlašoval za jeho zástupce na zemi.

Simon Duval na to rozhodně vypadal. Byl hubený až na hranici vychrtlosti a jeho horečnatě se lesknoucí černé oči byly hluboko zapadlé. Jeho smolně černá kozí bradka ladila s vlasy, které měl vyholené jako mnich. Na sobě měl černou hedvábnou košili zapnutou až k límečku a na návštěvníky hleděl přes dlouhé, kostnaté prsty, které držel sepnuté pod tenkými, nemilosrdnými ústy.

Pak se prsty odtáhly od sebe a ústa se zkřivila v široký škleb. „Quincey,“ V Duvalově zvolání zněla upřímná radost. Vstal, obešel stůl a napřáhl ruku. „*Que k čertu pasa, hombre?*“

Morris mu vykročil s odpovídajícím úšklebkem vstříc a potřásl si s ním rukou.

Duval o krok ucouvl a prohlásil: „Vypadáš dobře, chlape. Vymítání duchů ti zřejmě prospívá.“ Pak se otočil k Libby. „A kdo je tahle půvabná dáma?“

Když si Morris odbyl představování, Duval je vyzval, aby se posadili. Pak se vrátil ke své židli. „Dali byste si něco k pití, lidi?“ zeptal se. „Kávu, čaj, pivo, limonádu, panenskou krev?“

Zdvořile odmítli. Morris se s naprosto vážnou tváří obrátil k Libby: „Odmítnout panenskou krev, to se ti nepodobá.“

Libby zacukaly koutky. „Snažím se to omezit,“ odpověděla. „Nadýmá mě.“

Duval vyštěkl smíchy. „Vidím, že tentokrát se držíš zajímavější sorty lidí než obvykle, Quincey.“

„A já vidím, že se pořád snažíš rýžovat na falešném ohni a síře,“ pousmál se Morris.

„Snažím se a rýžuju. A hodně,“ přisvědčil Duval. „Překvapilo by tě, kolik lidí je ochotných zaplatit slušné peníze za to, aby si mohli navléknout roucho s kápí, postavit se do kruhu a zazpívat si pozpátku otčenáš. Nebo se možná jako bonus vymočít na krucifix.“

„To si dovedu představit,“ řekl Morris. „Nebo spíš nedovedu.“

„K čertu, je to jen neškodný způsob, jak těm pitomcům dodat zdání zkaženosti,“ řekl Duval. „Nebojím umožnit vzepřít se příliš rigidní výchově. Spousta našich členů chodívala do katolické školy. Nejspíš je rajcuje představovat si, co by asi řekla sestra Mary

Paschal, kdyby je teď viděla. Ačkoliv,“ dodal Duval, „někteří sem přicházejí jen kvůli sexu.“

Morris i Libby zvedli obočí. , „Pochopitelně nemůžete sloužit černou mši bez nějakých těch orgií na závěr,“ vysvětlil Duval. „Lidi to očekávají. A pokud jsou za tu výsadu ochotní zaplatit...“

Libby Chastainová se usmála. „Jen mě tak něco napadlo,“ řekla. „Co sténají satanisti při orgasmu. ‚Ach, Bože!‘ by asi nebylo nejvhodnější, že?“

„Proč se chvíli nezdržíte,“ navrhl Duval a oči mu zasvítily. „Mohla byste si to zjistit sama.“

„Možná jindy,“ odmítla Libby zdvořile.

Morris se předklonil. „Nepřišli jsme, abychom se připojili, Simone. Ale pomoc by se nám hodila.“

Duval se opřel na židli a rozpráhl ruce. „Udělám, co budu moci. To víš.“

Morris mu začal líčit problém, kterému musí při chránění LaRueových čelit. A Libby mu skočila do řeči pokaždé, když měla pocit, že je potřeba jejího vysvětlení.

Když skončili, Morris to shrnul. „Takže se snažíme najít černou čarodějnici, hodně mocnou, která pochází z dlouhé linie vyznavačů levé cesty.“

Duval vážně přikývl. „Předpokládám, že je ti naprosto jasné, že to, o čem mluvíš, nemá nic společného s tím, co provozujeme tady. Já i všichni ostatní členové téhle církve nevíme o skutečné černé magii vůbec nic.“

Morris přikývl. „To chápu.“

„Tím chci říct, že celý tenhle podnik je jen podvod na vydělávání peněz, v čemž se příliš nelišíme od většiny křesťanských církví, jestli mi rozumíte. A jako bonus si zapíchám... hodně.“

„Jste velice upřímný,“ poznamenala Libby.

„Já a Quincey jsme spolu ušli dlouhou cestu. Znal mě ještě, když jsem byl Seymour Lipschitz.“

„Tomu se mi nechce věřit,“ řekla Libby.

Duval se zamračil. „Čemu? Že se známe už celé dlouhé roky?“

„To ne. Že se někdo může jmenovat Seymour Lipschitz.“

Duval se znovu zasmál. „Vy se mi, Libby, vážně líbíte. Opravdu nechcete zůstat na orgii? Slibuju, že byste si užila, ať už jste na chlapce, na ženské nebo na obojí.“

Libby jen s tajemným úsměvem zavrtěla hlavou.

„A co ty, Quincey?“ zeptal se Duval. „Na Princetonu jsi býval pěkný hřebec, aspoň jsi to vždycky říkal.“

„Díky, Simone, ale dnes vynechám. Co teď doopravdy potřebuju, je kontakt na tu čarodějnici, kterou hledáme. Ty máš přístup k okultnímu podzemí po celé zemi. Říkal jsem si, že jsi možná na něco narazil.“

Duval chvíli seděl a hladil si kozí bradku a pak zavrtěl hlavou. „Nikoliv, nedoneslo se ke mně nic, co by souviselo s tím, co chceš vědět. Ale můžu někam zavolat nebo si promluvit s lidmi, co mají k těmhle záležitostem blíž než já.“

„To bych ocenil, zvláště pokud bys to udělal co nejdřív.“

Duval se podíval na hodinky. „Dnešní mše skončila před půlhoďinou, to znamená, že závěrečná orgie teď bude v plném proudu. Musím se tam na chvíli ukázat, ale do půlnoci nebo nanejvýš chvílku po ní bych mohl začít s obvoláváním.“

„Není to trochu pozdě na telefonování?“ zeptala se Libby.

„V žádném případě,“ odpověděl Duval. „Většina lidí v byznysu jsou noční ptáci. Patří to k branži, víte?“ Odsunul se i se židlí od stolu a vstal. „Jak se pak s vámi spojím?“

„Jsme ubytováni v hotelu Sir Francis Drake,“ odpověděl Morris. „Volej kdykoliv.“

Duval je doprovodil ven, ale jinou cestou, než kudy přišli. „To abych vám mohl udělat krátkou exkurzi,“ uvedl na vysvětlení. Prošli kolem několika místností, které označil jako kapli, šatnu, knihovnu, a několik dokonce jako učebny. Tam se, jak řekl, konají přednášky, orientační sezení, a dokonce i schůzky členů dvanáctibodového programu.

„Vy tu máte i dvanáctibodový program?“ zeptala se Libby. „Já bych řekla, že vaše církev se musí klonit ke všem neřestem, které se tyhle programy snaží potlačit.“

„To máte pravdu,“ řekl Duval. „Ale sponzorujeme pravidelné schůzky Anonymních fundamentalistů a taky uvažuji o založení dvanáctibodového programu pro závislé na sexu.“

„Ty zrovna nejsi typ chlapa, co by se stavěl proti závislosti na sexu, Simone. Pokud vůbec něco takového existuje,“ řekl Morris.

Duval se na něj zašklebil. „Jasně že ne. Jen mi to přišlo jako dobrý způsob, jak se seznámit s ochotnými kůstkami. Šetří to čas.“ Otevřel jedny dveře a pokynul, aby vešli. „Zkrátíme si to tudy.“

Velká místnost sestávala většinou jen z regálů zaplněných vybavením potřebným pro provozování moderního satanismu – obřadními rouchy, kadidlem, rouhačskými knihami, videi, DVD, sexuálními hračkami... Bylo tam i velké terárium s krajtou tygrovitou. Had, nejméně půl druhého metru dlouhý, netečně hleděl na návštěvníky.

Duval, který šel první, řekl: „Tohle je nejkratší cesta do – a do prdele.“

Quincey Morris do místnosti nevešel. Místo toho zůstal stát ve dveřích a přimhouřenýma očima hleděl na plazu, který ho naprosto ignoroval.

„Omlouvám se, moje chyba,“ řekl Duval. „Zapomněl jsem, že Percyho necháváme tady. Jinak bych...“

Chvilí šmátral v policích, až popadl velkou černou látku s vetkanými rudými symboly. Rychleji rozložil a přehodil přes terárium.

Teprve když byl had úplně zakrytý, vešel Morris do místnosti. „Za tohle se omlouvám,“ řekl. Po tváři se mu rozlil zahanbený úšklebek.

„Kdepak, to byla moje chyba,“ řekl Duval. Pak se otočil k Libby: „Víte, můj kámoš Quincey má tuhletu –“

„Simone.“ Morrisův hlas zněl příkřeji, než bylo třeba. „Nech to prostě plavat.“

„Jasně, žádný problém,“ řekl Duval. „Rychle, padáme odtud. Trochu si zvednout náladu. Pojd'te za mnou.“

Dovedl je do další místnosti, ale tahle byla tlumeně osvětlená bodovými reflektory ve stropě a desítkami tlustých černých svící, které hořely na různých stolcích a policích. Stěny byly vytapetované rudým sametem a podlaha pokrytá řadou matrací a futonů, na kterých se v dvojicích, trojicích i vícečlenných kombinacích svíjelo, vypínalo

a hekalo více než dvacet nahých těl na pokraji extáze. Vzduch čpěl směsicí kadidla, marihuany, potu a sexu. Hlavně sexu.

„Simone...“ procedil Morris mezi zuby.

„Jen vám dávám ještě jednu příležitost, abyste si to rozmysleli,“ řekl Duval bezelstně. „Jak vidíte, večírek je stále v plném proudu, pokud byste se chtěli připojit.“

„Ne, ale stejně ti děkuji,“ řekl Morris odhodlaně.

„Jak myslíš.“ Duval pokrčil rameny. „A co vy, Libby? Libby?“

Vypadalo to, že Libby Chastainová neslyšela. Zírala na štíhlého světlovlasého muže, který zase hleděl na ni, přestože se mu zrovna dostávalo orálního sexu od lehce obézní ženy v podvazkovém pásu a k němu ladících punčochách.

„Skoro bych řekl, že tvoje kamarádka přece jen zvažuje, že se trochu zdrží,“ utrousil Duval.

Morris přikročil k Libby a lehce ji uchopil za paži. „Libby, jsi v pořádku?“

Žádná odpověď. Libby dál zírala na muže na podlaze. Morris zatřásl Libbyinou paží a naklonil se k ní. „*Libby!*“ řekl zostra.

Libby pomalu otočila hlavu a ve tváři měla nepřítomný výraz. „Quincey?“

„Jsi v pořádku?“ V Morrisově hlase zaznívalo vážné znepokojení.

Libby na okamžik křečovitě zavřela oči. Když je znovu otevřela, zdály se zaostřenější. „Ano, jsem v pořádku. Ale pojďme, prosím, pryč z téhle odporné díry.“

„Slyšel jsi dámu, Simone,“ řekl Morris. „Kde je východ?“

Quincey Morris zahnul s pronajatým autem na Lombard Street a ujel dva bloky, než ho zastavil semafor. S očima stále upřenýma na cestu se zeptal Libby Chastainové: „Co to, k sakru, mělo být?“

Libby si přestala kousat spodní ret a řekla: „Nevím, Quincey. Vážně nevím.“

„Neuvažovala jsi snad doopravdy, že se připojíš k tomu Simonovu tijuanskému cirkusu, že ne?“

„Dobrý Bože, ne. Ani za tisíc let. Nejsem prudérní, to přece víš. A nikdy jsem neměla ve zvyku kazit jiným zábavu, pokud s ní do-

tyční souhlasí a jsou zletilí. Ale tohle bezmyšlenkovité páření určitě můj šálek čaje není.“

„Tak co to –“

„To ten muž. Ten blondák. Víš, po pravdě řečeno, ještě nikdy jsem skutečné orgie neviděla. Takže jsem se rozhlížela a dívala se, co vlastně kdo dělá a komu. Chlípny zájem, nejspíš. Ale když jsem uviděla toho blondáka, bylo v tom *něco*...“

„Znáš ho, nebo ti třeba připomněl někoho, koho znáš?“

„Ne, v tom to není. A ani nebyl zas tak moc hezký. Ale v tu chvíli došlo k – co já vím – *propojení*, jako by všichni v té místnosti zmizeli nebo najednou byli bezvýznamní.“

„Jako v bijáku, co?“

Libby si odfrkla. „Většinou nemám potíže oddělit film od skutečnosti. Ale na pár okamžiků jsem tam zažila takový nával, hmm, *chtíč* je pro to jediné vhodné slovo, že jsem byla v pokušení strhat ze sebe oblečení, odstrčit tu ženskou v podvazkovém pásu a zarajtovat si na něm přímo tam, mezi všemi těmi lidmi.“

„Bože milostivý,“ řekl Morris mírně. „Stává se ti to často?“

„Ne, nikdy. Chtíč jsem samozřejmě už cítila, ostatně jako každý, ale něco takového se mi ještě nikdy nestalo.“

„Skoro bych uvažoval, jestli snad Simon nehodil něco do tvé sklenice s panenskou krví. Až na to, že jsi k pití nic neměla.“

„Ne, máš pravdu, neměla,“ řekla zamyšleně. „Ale je to zajímavá myšlenka.“

KAPITOLA 16

Zaklepání na dveře se ozvalo, zrovna když si Libby natahovala bleďomodrou noční košili s maličkými obrázky ovečky Shaun. Zamračeně vykročila ke dveřím. Morris bydlel ve vedlejším pokoji, takže kdyby něco potřeboval, klepal by na spojovací dveře. Libby si ani neobjednala nic od pokojové služby a určitě nečekala žádnou společnost.

Podívala se kukátkem na chodbu a ztuhla. Nějakou dobu stála a dívala se skrz sklíčko, pak zvedla pravou ruku k bezpečnostnímu řetízku, sundala ho, ruka jí sklouzla ke klíče a otočila jí.

Dveře se otevřely a objevil se světlolasý muž z orgie v Duvalově svatyni. Stál tam v těsných džínách a bílém tričku s obrázkem Jimyho Morrisona. Zřetelný obrys jeho ztopořeného pyje pod sepranou džínovinou prozrazoval, že nemá žádné spodní prádlo. Část Libbyiny mysli si zřetelně uvědomovala, že jí noční košilka sahá jen do půli stehén. Zbylé části jejího mozku to bylo úplně fuk.

Muž, který vypadal jako trochu starší a vyšší Brad Pitt, se na ni zběžně usmál. „Nepozveš mě dál?“

Libby si uvědomila, že poodstoupila ode dveří, ale muž pořád stál na chodbě. „Proč nejdete dovnitř?“

Teprve pak překročil práh a zavřel za sebou dveře. Libby stále couvala, až se ocitla uprostřed pokoje. Muž ji následoval jako leopard na lovu.

„Co chcete?“ zeptala se Libby hlasem, který se jejímu vůbec nepodobal.

„Tebe, samozřejmě.“

„Ale... proč já?“

Chápavě se usmál. „Nedokončená záležitost.“

Sáhl si za hlavu, stáhl tričko a odkryl holou, svalnatou hrud' a ploché břicho. Odhodil tričko na podlahu, odkopl sandály a pak i těsné džíny.

O jeden dlouhý, žhavý okamžik později za nimi následovala Libbyina noční košilka.

Libbyina mysl jako by se vznášela v rudé sametové mlze, přestože její nahé tělo dychtivě reagovalo na polibky a laskání světlolasého muže. Někde hluboko v jejím vědomí křičel varovný hlas, ale Libby ho ignorovala.

Muž jí roztáhl stehna a ona fascinovaně zírala na obrovský ztopořený penis, kterým se do ní chystal vniknout, když se ozvalo zaklepání na spojovací dveře.

Muž, který nad ní klečel, se otráveně otočil a na okamžik se v jeho tváři objevilo cosi nelidského. Opar v Libbyině mysli se rozestoupil natolik, aby popadla dech a zakřičela: „Quincey!“

Světlovlasý muž jí okamžitě přitiskl dlaň na ústa a v napjatém tichu oba poslouchali, jak Morris lomcuje klikou a dveře nejdou otevřít. Muž pak sklouzl pohledem zpátky k Libby a na jeho hezké tváři se objevil úsměv, když vtom zárubeň povolila pod silným kopnutím a do pokoje vrazil Quincey Morris jako anděl pomsty.

Dostat se přes spojovací dveře bylo poměrně snadné. Jeden trpělivý veterán austinské zásahové jednotky SWAT naučil kdysi Morrisa technice toho, co se obvykle označuje jako ‚násilné vniknutí‘. Ale ani celé cvičení ho nemohlo připravit na výjev, který se mu naskytl v Libbyině pokoji.

Bylo tam dost světla na to, aby v muži, který se zvedal z postele, poznal účastníka skupinového sexu v Satanově církvi. Potlačil nutkání zírat na Libbyino nahé tělo a místo toho se soustředil na světlovlasého muže, který sklouzl z postele a postavil se mu tváří v tvář.

Na okamžik se lekl, že nevhodně přerušil intimní chvíli mezi dvěma svolnými dospělými, ale pak si vzpomněl na naléhavost, zaznívající v Libbyině hlase, když volala jeho jméno. Přeshlápl, aby měl dokonalou stabilitu, jak ho učival jeho *sensei*. Aniž by spustil oči ze světlovlasého muže, zeptal se: „Jsi v pořádku, Libby?“

„Jo, jsem,“ řekla roztřeseně. „Ale něco mi –“

„Quincey Morris, předpokládám,“ řekl uhlazeně muž. „Velice mě těší, že vás poznávám, ačkoliv by k tomu později došlo stejně. Nic nám ale nebrání ušetřit si čas...“

Morris uviděl, jak se muž *proměňuje*. Tvář se mu vyhlazovala a rysy změkčovaly, jeho vlasy se prodloužily a celé tělo se jakoby o několik čísel zmenšilo. Na holé hrudi vybujely prsy, zatímco penis a varlata se zkracovaly a brzy se přeměnily v ženské genitálie vyholeného hladce jako dětská prdelka.

Za pouhých několik vteřin se z pohledného blondáka stala omračující blondýnka.

Quincey Morris si pomyslel, že krásnější stvoření v životě neviděl.

„Líbím se ti, Quincey, vid’?“ Její hrdelní alt byl jen o něco vyšší než hlas muže, kterým byla předtím. Quincey si uvědomil, že se mu topoří penis.

„Ano, myslela jsem, že bych mohla. Ták proč s tím něco neuděláme?“ Žena vykročila dopředu a očima fixovala Morrisův pohled. „Všichni tři... dohromady.“

Otočila se a podívala se na postel. „Taky by se ti to líbilo, Libby, že ano? Víím, že máš ráda ženské i chlapy. Věděla jsem to hned, jak jsem tě uviděla. Tak co říkáte, děťátka?“ Znovu se podívala na Morrisa. „Pojďme si společně zalaškovat.“

Aniž by se pro to vědomě rozhodl, začal si Morris rozepínat košili. Neviděl nic než ženu před sebou a nemyslel na nic jiného, než že ji chce, hned teď a tady.

Libby Chastainová se na posteli posadila a pomalu zvedla levou ruku jako nešťastný plavec, když se topí. Pak jí ale vši silou, kterou dokázala sebrat, udeřila o hranu nočního stolku.

Jak se dalo čekat, bolest byla nesnesitelná. Okamžitě jí vyhnala z mysli všechno, včetně rudé mlhy, která ji obklopovala. Namířila pravý ukazováček jako pistoli a terčem byla nahá blondýna. „Odejdi, nečistý duchu!“ vykřikla a prstem načrtla ve vzduchu znamení. „A nikdy se nevracej! Zříkám se svého pokušení! *Isa ya! Ri ega!*“

Dveře na chodbu se otevřely jakoby z vlastní vůle. Morris si nevšiml, že by se to ženské stvoření pohnulo, ale v jednu chvíli tam stálo v celé své nahé kráse a pak najednou... bylo pryč. Dveře se zabouchly s takovým zaduněním, až se zdálo, že to musí vzbudit celý hotel.

Morris několik vteřin jen stál a mžoural jako někdo, kdo se právě probudil. „Kristepane na nebi,“ řekl tiše. Otočil se k Libby Chastainové, ale pak rychle odvrátil oči. „Poslouchej,“ řekl do zdi. „Pokud to nevádí, šel bych si do tvé koupelny opláchnout obličej nebo tak něco. Zatím se můžeš obléct a pak si promluvíme, ano?“

„Jistě, Quincey, běž.“ Libbyin hlas se trochu chvěl.

Morris šel do koupelny a tiše za sebou zavřel dveře.

„Měl jsem pocit, že zvonil telefon, když jsem měl puštěnou vodu,“ řekl Morris. Seděl na okraji Libbyiny postele a ve vlasech se mu třpytilo pár zbloudilých kapek vody jako diamanty.

„Zvonil,“ řekla Libby. Už měla oblečenou noční košilku, kterou ještě zakryla růžovým froté županem. „Vrátný chtěl vědět, jestli je všechno v pořádku. Říkal, že mu hlásili podivný rámus.“

„A co jsi řekla?“

„Že jsem taky slyšela nějaký hluk, ale ozývalo se to někde dál na chodbě. Řekla jsem, že mě ten randál vzbudil z hlubokého spánku a že když zavolal, už jsem zase usínala. Dost se potom omlouval.“

Morris se krátce zasmál, ale vzápětí znovu zvažněl. Podíval se na Libby, sedící v jediném křesle, které v pokoji bylo. „Co jsi to říkala nakonec, když jsi zažehnávala našeho návštěvníka? Nepoznal jsem ten jazyk.“

„Stará sumerština. Je to část zaříkadla proti démonům.“

„Tak tohle to bylo? Démon?“

Přikývla. „Inkubus, tedy v mužské podobě. Ženská podoba je sukkuba.“

„Myslel jsem, že legendy je popisují jako samostatné bytosti.“

„Někdy ano, ale v tom se mýlí. To proto, že oběti jsou vystaveny vždy pouze jedné stránce jejich povahy. Ale jak jsi viděl, démon na sebe může vzít mužskou i ženskou podobu podle toho, na koho se zaměří.“

„To mi připomíná – neslyšel jsem ho říkat, že máš ráda ženské i chlapy? Ne že by mi do toho něco bylo, ale opravdu kopeš za oba týmy?“

Libby chvíli šhubala za lem županu. „Ano,“ řekla nakonec. „Ano, jsem bisexuálka.“ Pak se na něj podívala s jedním obočím bojovně zvednutým. „Ale to ze mě ještě nedělá děvku, Quincey.“

„Ježíši, Libby, jasně že ne,“ řekl Morris chvatně. „Nechtěl jsem tím říct nic –“

Libby zvedla ruku. „Dobře, v pořádku, já se omlouvám. Asi jednám trochu podrážděně.“

„Ne, poslouvej, jak jsem řekl, nic mi do toho není a stejně bych ani nepředpokládal –“

Znovu ho zarazila. „Quincey, to je v pořádku, tak už se uvolni, ano?“

Opřela se v křesle. „My dva jsme spolu nikdy nemluvili o svých osobních životech, i když vím, že nám na sobě záleží. Aspoň mně na tobě určitě a myslím, že je to vzájemné.“

Morris se usmál koutkem úst. „Čarodějnická jasnozřivost?“

„Nejspíš něco takového. Každopádně jsem oddaná vyznavačka sériové monogamie. V životě jsem měla několik vztahů. Některé s muži, některé se ženami. Ale pokaždé jen s jedinou osobou. A nikdy by mě ani nenapadlo zúčastnit se takového sexuálního výprodeje, jaký jsme viděli u Duvala.“

„Rozumím,“ řekl Morris. „A dokonale to respektuji, tedy ne, že by na tom záleželo.“

„Mně na tom záleží, Quincey. Proto taky chci, abys věděl, že to, co jsi viděl, když jsi sem před chvílí vtrhl, byl jen důsledek působení magie té stvůry.“

„To mi nemusíš říkat. Taky jsem to pocítil, vzpomínáš? Kdybys neudělala to, co jsi udělala, přísahám, že by mě donutila hrát si na mravenečníka se dvěma hřbety, než bys řekla švec –“

Proti vlastní vůli se Libby začala hihňat. „Cože? Jak jsi to říkal? *Mravenečník se dvěma hřbety*? Kdo tomu, k sakru, může takhle říkat?“

„Jeden starý dobrý chlápek tam od nás doma, Joe Bob Briggs. Míval na kabelovce vlastní show. Jmenovalo se to Joe Bobovo auto-kino. Viděla jsi to někdy?“

„Myslím, že jakkoliv se to zdá nepochopitelné, tohle jsem musela prošvihnout,“ řekla Libby s jen stěží potlačovaným úsměvem.

Morrisův hlas zase zvážněl. „To ale vyvolává zajímavou otázku. Jaký to všechno mělo účel?“

„Myslíš poslat na nás inkubosukkubu?“

„Přesně. Předpokládejme, že démona poslala ta černá čarodějnice, kterou hledáme.“

Libby přikývla. „Tohle jediné vysvětlení dává smysl.“

„Dobře. Samozřejmě chápu, proč chtěla podpálit dům v Bostonu. Když shoříme na popel, bude mít po problémech. To dává jistým ošklivým zvráceným způsobem smysl, jak říkáš. Ale co jí je po tom,

jestli si zasouložíme, i když to má být s démonem nižší úrovně? Tohle přece nejsou zabijáci, nebo ano?“

„Ne, nejsou. Alespoň ne pro tělo.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Morris.

Libby si utáhla pásek županu, jako by jí najednou byla zima. „Soulož s inkubem nebo sukubou prý okrádá oběť o vitalitu, ctižádost a krátkodobou paměť.“

Morris si odfrkl. „Jako bys mluvila o fetišcích, co jsem znal na vysoké.“

„Je to mnohem horší než zvyknout si na marihuanu, Quincey. Některé zprávy dokonce ty stvůry popisují jako požírače duší. Je to jakýsi druh psychického vampyrismu.“

„Ježíši.“

„A vampyrismu se to podobá i v jiném ohledu.“

„V jakém?“

„Po prvním úspěšném útoku nic nebrání tomu, aby se stvoření vracelo, kdykoliv se mu zamane. A pokaždé z tebe zbude méně a méně.“

„Takže kdybychom tomu podlehli, ať už společně, nebo každý zvlášť...“

„Zítřka ráno bychom oplývali o poznání menším nadšením pro pokračování v našem tažení. A každé následující ráno bychom ho měli stále méně.“

„Pak jsme asi měli zatracené štěstí, že jsi včas použila zaklínadlo, které nás toho stvoření zbavilo. Vyprávěj mi o démonických milenkách!“

„Přesně odtud ten pojem pochází, tím jsem si jistá.“ Libby si znovu nervózně hrála se županem. „Quincey?“

„Ano?“

„Zůstaneš tady na zbytek noci?“ Když viděla, jak se mu rozšířily oči, rychle dodala: „Nemyslím kvůli sexu. Nechci nijak měnit náš vztah a řekla bych, že ty taky ne. Ale nevím... asi mám strach zůstat sama.“

„Jsem vlastně rád, že jsi mě o to požádala, Libby,“ odpověděl Morris jemně. „Protože se po celou tu dobu snažím vymyslet, jak ti navrhnout to samé, aniž by to vypadalo, že tě uháním.“

Zhasli všechna světla kromě jednoho a Morris si zul boty. Leželi spolu na obrovské manželské posteli těsně vedle sebe, aniž by se dotýkali.

Po chvíli Morrise přemohl spánek. Libby Chastainová tam však ležela bdělá, obezřetná a ostražitá, dokud úsvit nerozptýlil demony noci.

Když se Morris vrátil do svého pokoje, blikalo na jeho telefonu červené světýlko. Přečetl si instrukce, jak si přehrát hlasové zprávy, namačkal správná tlačítka a čekal.

Ozvalo se kliknutí a pak známý hlas. „Quincey, tady Simon. Nevím, jestli zrovna tohle potřebuješ, ale je to všechno, co mám. V New Orleansu je *mambo*, která si říká královna Esther. Doneslo se mi, že má možná co do činění... s tím svinstvem, na které ses ptal.“

Rozhostilo se ticho a Morris se už chystal zavěsit, když se Duval ozval znovu: „Poslouchej, člověče, neobtěžuj se volat zpátky a k nám do církve už nechod', jasný? Vlastně jestli máš rozum, zapomeneš na celý ten hon na čarodějnice a pojedíš domů. V každém případě mě z toho vynech. V těchhle vodách si já jen občas smočím palec, ale ty... ty v nich plaveš přímo mezi podělanými žraloky, kámo. Pokračuj v tom a sežerou tě zaživa.“

KAPITOLA 17

Okno ve vypůjčené Fentonově kanceláři mělo sice výhled do větrací šachty, ale aspoň jím proudil dostatek světla a vzduchu. Ani jasné ranní slunce ale nedokázalo zvednout náladu Fentonovi a Van Dreeanovi, kteří se probírali zprávami o vraždě v Glassboro a hledali něco, co by aspoň vzdáleně mohlo být vodítkem.

Fentonův notebook, který stál otevřený na stole, ohlásil příchozí email. Fenton pohlédl na monitor, pak se odvrátil a pustil se znovu do práce. O dvě vteřiny později se zarazil, otočil se znovu k notebooku a začal číst pozorněji.

„To je z pobočky v Trentonu,“ řekl Van Dreenanovi. „Když jste ta zabití označil jako *muti* vraždy, požádal jsem naše pobočky, které jsou nejbližší těm čtyřem místům činu, aby prošly záznamy místních soudů o incidentech v době týden před a týden po vraždách. Taký jsem je žádal, aby průběžně sledovali informace, které v tom směru dostanou.“

„Za jakým účelem?“

„Najít cokoliv, co by smrdělo a mělo nějakou spojitost s naším případem.“ Fenton rychle otvíral složky v příloze emailu.

„Určitě jste neřekl ‚co by smrdělo‘, když jste je žádal,“ pousmál se Van Dreenan, což bylo poprvé za posledních několik dní.

„Kdepak, myslím, že jsem použil slova jako ‚neobvyklé‘, ‚anomální‘, ‚atypické‘ a ‚podělané‘. No, to poslední možná ne.“ Fenton se na chvíli odmlčel a začetl se. „Ale tohle, člověče, je prvotřídně podělaná záležitost.“ Otočil notebook tak, aby na něj Van Dreenan viděl. „Koukněte se.“

Van Dreenan si přečetl, co měl před sebou. V obličejí se mu objevil zasmušilý výraz, a jak četl dál, mračil se čím dál víc. Nakonec se podíval na Fentona.

„Žena překazila loupežné přepadení v –“ Van Dreenan se znovu podíval na monitor „– marketu. Co to je ‚market‘?“

„Malý obchod s potravinami. Často vedle čerpacích stanic.“

„Aha, samozřejmě. Rozumím. Takže tato žena, označovaná jako Afroameričanka... jak ten svědek věděl, že je to Afričanka? Nebo Američanka?“

„To je jen zdvořilý název pro černochoy,“ řekl Fenton s povzdechem. „Nic víc za tím nehledejte.“

„Dobrá. Lupič se pokusil sebrat ženě tašku a ta mu foukla do obličeje nějaký prášek a tím ho oslepila.“

„A důkladně. Přečtete si lékařskou zprávu z pohotovosti. Tomu klukovi se oči dočista rozpustily. Už nikdy nebude vidět.“

„Ano, čtu to,“ řekl Van Dreenan. „Ale k čemu nám to je? Hodila prostě tomu chlápku do obličeje trochu louhu, což má popsany účinek. A dobře udělala, jestli chcete znát můj názor. O jednoho kriminálního na ulicích méně.“

„Jo, já vím,“ řekl Fenton. „Snad bych s vámi i souhlasil. Ale posuňte si to kousek níž.“

Van Dreenan na něho vrhl pochybovačný pohled, ale vrátil se ke zprávě a rychle pokračoval ve čtení. Náhle se zarazil. Posunul text zase nahoru. Znovu si pomalu přečetl určitou pasáž. Pák se s podivným výrazem ve tváři podíval na Fentona. „Chemická analýza oslepující látky prokázala přítomnost několika druhů rostlin a rozemleté kůry stromů. To je všechno, nic jiného tam nebylo.“ Van Dreenan několikrát potřásl hlavou. „Žádná z těch složek by neměla jeho očím ublížit, snad je jen lehce podráždit. Asi jako jakákoliv špína, která se člověku dostane do očí.“

Fenton pomalu přikývl. „Jo, přesně tak.“

„A tohle zranění je příliš extrémní na to, aby se dalo považovat za psychosomatickou poruchu, i kdyby pro to byl lupič vhodným kandidátem, což nejspíš není.“

„Jo,“ souhlasil Fenton. „Říkal jsem, že je to prvotřídně podělaná záležitost.“

Van Dreenan už zase hleděl na monitor. „Já ty rostliny znám,“ řekl pomalu. „V mé zemi se často používají při magických kmenových rituálech. Myslím, že jedna z nich dokonce pochází přímo z Jižní Afriky.“

„Hmm?“

Van Dreenan byl už dlouho přesvědčen, že ‚hmm‘ je jedno z nejúčinnějších slov v americké angličtině. Dokáže vyjádřit souhlas, skepsi, lhostejnost i uznání. Dokonce ho lze použít, když je člověk tak přemožen okolnostmi, že neví, co jiného říct. Van Dreenan by se vsadil, že poslední varianta právě teď sedí na Fentona.

Oba chvíli mlčeli. „Víte,“ řekl konečně Van Dreenan a díval se na své ruce, „ze všech rozdílů mezi mou a vaší zemí mi připadá nejprekvapivější množství bezpečnostních kamer, které tu máte. Aspoň v městských oblastech. Netvrdím, že to je nutně špatná věc. Určitě to policii usnadňuje práci. Ale je to, jako by byly všude – v úředních budovách, na parkovištích, v bankách...“ Pak se zarazil a podíval se na Fentona. „Marketech...“

Fenton na něj dlouze zíral. „Ale přišel bych na to i sám. Nakonec.“

„Samozřejmě že ano,“ řekl Van Dreenan blahosklonně.

Fenton si otočil notebook k sobě a začal na něm něco rychle psát. Asi po minutě se Van Dreenan zeptal: „Co to děláte?“

„Obstarávám nám automapu.“ Kliknul myší. „Tady. Už se tiskne,“ ukázal bradou směrem ke dveřím. „Možná byste ji mohl vyzvednout tamhle ze sdílené tiskárny.“

„Na co potřebujeme automapu?“

„Abychom se cestou do Glassboro v New Jersey neztratili.“

V příslušné místnosti na glassborském policejním oddělení byl jen jediný TV monitor napojený na videorekordér a DVD přehrávač plus čtyři židle. Tři z nich teď byly obsazeny.

„Vážím si, že jste nás nechal se na tohle podívat bez všeho toho papírování,“ řekl Fenton detektivu Hanku Mulderigovi.

„To je v pořádku, žádný problém,“ řekl Mulderig. Byl to velký, neupravený muž s bílými vlasy, hustým obočím a pupkem, který prozrazoval, že už dlouho nemusel projít testem fyzické zdatnosti. „Já jenom... proč by FBI mělo strkat nos do banálního přepadení na benzínce? Zvlášť když už máme pachatele ve vazbě?“

„Nezajímá nás ani tak pachatel jako spíš žena, která ho oslepila,“ řekl Fenton.

„No to tedy bylo něco, že?“ řekl Mulderig. „Když jsem o tom slyšel naposled, doktoři pořád ještě nevěděli, co to bylo za prášek, co na něj použila. Ten kluk je zatracenej feťák, Tommy Carmody. Sám jsem mu dvakrát musel dát želízka. Tohle mu jediné patřilo, pokud vás zajímá můj názor.“ Zarazil se, podíval se na Fentona, pak na Van Dreenana a zase na Fentona. „Má to snad něco společného s terorismem?“

„Dalo by se říct, že má,“ přikývl Van Dreenan.

„Sakra,“ zaklel potichu Mulderig jakoby sám pro sebe. Zvedl dálkový ovladač a namířil ho na monitor, který ihned oživil. Pak zacítil na videopřehrávač a zmáčkl další knoflík. „Takže tohle je záznam zevnitř krámu, když se to stalo.“

Kazeta se spustila a ukázal se černobílý, ale velice ostrý obraz interiéru obchodu. Chybělo samozřejmě audio.

Viděli, jak prodavač vytahuje balíčky cigaret z kartonu a plní regály za pokladnou. Pak viděli nervózního kluka v tmavé bundě, o kterém věděli, že je to Tommy Carmody, jak se blíží k pultu. A pak taky viděli malou podsaditou černošku, která náhodou stála přímo za Carmodym a v ruce držela sáček něčeho malého k jídlu.

Fenton měl pocit, že slyší Van Dreenanův prudký nádech, ale nic na to neřekl.

Sledovali, jak Carmody vytáhl na vyděšeného prodavače zbraň a pak ji obrátil na ženu. Viděli, jak na ni mluví, nejspíš křičí a hrozí jí zbraní. Pak viděli, jak mu podala tašku a upustila ji těsně před tím, než ji on stačí vzít, viděli, jak se předklonil, aby ji zvedl, když v tom její druhá ruka vystřelila jako útočící had, ve vzduchu mezi nimi se objevil obláček prachu a Carmody zavrával a přitiskl si ruce na vypálené oči.

Každý z těch tří mužů byl v hloubi duše rád, že nemůžou slyšet ten řev.

Viděli ještě, jak žena zvedla tašku a vyběhla ze dveří, evidentně ignorujíc spoušť, kterou za sebou zanechala.

Muldering opět zvedl ovladač a kazetu zastavil.

Fenton si poklepával několika prsty na koleno a obličej se mu zkrabatil zamračením. „Mohli bychom se na to podívat ještě jednou?“ řekl Mulderigovi.

„Pro vás cokoliv.“ Mulderig zmáčkl tlačítko pro zpětné přetáčení.

Fenton si všiml, že Van Dreenan si dvěma prsty tře kořen nosu. „Jste v pořádku?“ zeptal se.

„Je mi fajn,“ odpověděl Van Dreenan a jeho hlas zněl trochu zastřeně. „Každopádně se na to podívejme znovu.“

Fenton si ho ještě jednou a důkladněji prohlédl a pak se otočil zpět k monitoru. Když se kazeta přetočila k pasáži, kde žena foukla prášek do Carmodyho očí, řekl: „Stop. Posuňte to kousek zpátky a pusťte to znovu. Můžete?“

Mulderig udělal, o co ho žádal. Tentokrát Fenton s očima upřenými na obrazovku řekl: „Vidíte? Ta taška jí nevyklouzla z ruky. Úmyslněji upustila. Je to celé finta. Chtěla, aby se ten – jak se jmenuje – Carmody ohnul a zvedl ji.“

„Proč by to, sakra, dělala?“ zeptal se Mulderig.

„Aby zmenšila rádius,“ řekl Van Dreenan tiše. „Chtěla si být absolutně jistá, že se trefí.“

Mulderig zvedl obočí a pak se podíval znovu na monitor. „Ježíši, to je ale chladná vypočítavá mrcha.“

„Ja“ řekl Van Dreenan. „Přesně tohle je.“

Fenton se podíval na Mulderiga. „Takže kam šla, když vyběhla z těch dveří? Kamery pokrývají i prostor venku, vidíte?“

„Jo, to jo,“ řekl Mulderig. „Okamžik.“

Detektiv vyměnil v přístroji kazetu a za minutu už sledovali černošku, jak opustila obchod. Rychle doběhla k jedné řadě pump, kde vysoký, hodně hubený muž právě dotankoval nádrž starého Lincolnu Continental. Žena nejdřív mluvila s mužem, ten jí něco odpověděl a podíval se směrem k obchodu. O chvíli později naskočil do lincolnu a odfrčel s ženou na vedlejším sedadle.

Když Mulderig vytáhl kazetu, řekl Fenton zamyšleně: „Při dnešních cenách benzínu musí mít kamery namířené přímo na pumpy, aby zaznamenaly poznávací číslo každého, kdo načepuje a ujede. Jak to taky udělal tenhle chlápek.“

„Říkal jsem si, že budete chtít vidět tohle,“ poznamenal Mulderig, když do videorekordéru vložil další kazetu. „To je ono.“

Tentokrát jim kamera ukázala detailní záběr zadní části vozu. Viděli, jak vysoký hubený muž přichází a začíná tankovat benzin.

„To by mě zajímalo, odkud přišel?“ prohodil Fenton.

„Z toalet,“ odpověděl Mulderig. „To je na jiné kazetě, jestli to chcete vidět.“

Úhel kamery ukazoval jasný záběr poznávací značky lincolnu – PCL 976. Fenton mhouřil oči na obrazovku. „Z jakého státu je ta značka? Dokážete to poznat?“

„Jo, je z Mississippi,“ odpověděl Mulderig. „Ten chlápek byl pěkně daleko od domova.“

„Za předpokladu, že je to jeho auto a není kradené,“ řekl Fenton. „Máte registraci?“

Mulderig zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Zadali jsme požadavek na dopravní v Mississippi a ještě se neozvali. I s počítačema jsou pořád stejně pomalí.“

„Uvidíme, jestli sebou trochu hodí, když ten požadavek přijde od FBI,“ zabručel Fenton. „Vydali jste na to auto vylopat?“

„Vylopat? Co je to?“ zeptal se Van Dreenan.

„Zkratka; znamená to ‚vyhlásit lokální pátrání‘,“ vysvětlil mu Fenton. „Něco jako vyhlásit stav pohotovosti pro místní policejní složky.“

„Jo, rozjeli jsme po něm pátrání dneska ráno,“ přisvědčil Mulderig. „Docela rádi bychom s tou ženskou mluvili, protože to, co v tom obchodě provedla, bylo v zásadě těžké ublížení na zdraví. A ten chlápek odjel s vysokooktanovým bezolovnatým benzinem za třicet osm babek a nezaplatil.“

„Pokud vám to nevadí,“ řekl Fenton, „pošlu sem někoho z FBI pro ty nahrávky. Okopíruje je a hned vám je zase přinese zpátky. Chci jen vědět, jestli by z nich nešly udělat zvětšeniny obličejů.“

„No jasně, když myslíte, že to k něčemu bude.“ Mulderig si chvíli hryzal spodní ret. „Tak terorismus, jo? Zase ti parchanti z al-Káidy?“

„Možná,“ odpověděl Fenton. „Chápete, že nemůžu o vyšetřování mluvit. Ne v této fázi.“

„Je mi to jasný.“ Mulderigova tvář se zachmuřila. „Měl jsem bratrance. Umřel, když spadla Dvojčata. Znal jsem ho, když jsme ještě byli usmrkanci. Když to bude možné, pořádně to těm čubčím synům zavařte, ano?“

„Spolehněte se,“ slíbil mu Fenton.

Jak přecházeli parkoviště, Fenton se letmo podíval po Van Dreenanovi. „Teď jsme tu jen my dva. Tak povíte mi, co je to za brouka, co vám dělá osinu v zadku?“

Van Dreenan škulbl ústy, ale to, co následovalo, úsměv přinejlepším jen vzdáleně připomínalo. „To je mi metafora, přímo básnická.“

„Tak vám přidám ještě jednu,“ řekl Fenton. „Dost žvanění.“

Van Dreenan vydal povzdech, který snad vycházel až z hloubi jeho nitra. „Pokud se úplně nemýlím,“ řekl, „tak vím, kdo je ta žena. Až uvidím zvětšeniny z toho videa, budu si jistý. Ovšem, abych to řekl po americku, už teď jsem si jistý na devětadevadesát procent.“

„Fajn,“ řekl Fenton opatrně. „To je snad dobře, ne?“

„Je a není. Její identifikace opravdu může napomoci k jejímu zatčení. Ale to, kvin a čím ta žena je, může na druhé straně zatčení zkomplikovat a taky může být nebezpečnější, než byste myslel.“

Fenton zmateně potřásl hlavou. „Dobrá, tak tedy spust'te od začátku. Možná mi to všechno nakonec začne dávat smysl. Takže kdo to je?“

„Téměř jistě je to Cecelia Mbwato, občanka Jižní Afriky, i když samozřejmě nemusela na území Spojených států vstoupit pod tímto jménem.“

„A odkud ji znáte vy?“

„Je na útěku před spravedlností. V Jižní Africe je hledaná na základě obvinění z několika zločinů, včetně pěti podezření z vraždy.“

„Mám pocit, že odpověď už znám, ale stejně se zeptám,“ řekl Fenton. „Pro jaký druh vraždy je hledaná?“

„Existují důkazy, že rozřezala pět osob a ještě zaživa jim vyjmula několik orgánů. Objekty její... pozornosti samozřejmě zemřely.“

„Muti vražda.“

„Ano.“

Došli ke svému erárnímu sedanu. Oba nasedli, Fenton za volant. Nenastartoval však hned. Místo toho se obrátil k Van Dreenanovi. „Když jste řekl, že bylo zavražděno pět osob...“

„Děti,“ řekl Van Dreenan pochmurně. „Zabila pět dětí.“

KAPITOLA 18

Tak jako zbytek Francouzské čtvrti v New Orleansu, je i Dumaine Street každodenně zaplavena davy turistů. Valí se z Bourbon Street všemi směry hledat zábavu, místní kolorit a příležitosti k utracení peněz. Obvykle to najdou všechno, protože čtvrt' z větší části hurikánu Katrina unikla a také její okolí rychle znovu nabylo svou ztracenou *joie de vivre*.

Ale když slunce zapadne, všechno se rázem změní. Turisté se přesunou do jiných částí čtvrti, jako by tušili, že zde jsou vítáni pouze za dne. Hrstka těch, kteří se odváží do Dumain Street po setmění,

jsou téměř pokaždé místní a vždy jdou svižně s očima upřenýma před sebe, jako by přesně věděli, co chtějí a kde to najdou.

Quincey Morris a Libby Chastainová věděli, co chtějí, ale zabralo jim skoro celý den, než zjistili, kde to hledat. Řada lidí z New Orleansu si je vědoma, že se v jejich městě praktikuje skutečné, autentické *voudoun*, ale ne vždy jsou ochotní o něm mluvit. Ti, kdo ví nejvíce, obvykle řeknou nejméně a ke své zdrženlivosti mají dobré důvody. Nikdo nechce přijít jednoho dne večer domů a najít na polštáři bílé pírkó.

Morris i Chastainová měli v New Orleansu své kontakty a několikahodinové telefonování se nakonec vyplatilo. Už věděli, kde hledat ženu, známou jako královna Esther.

Taxikář, jenž je dovezl do Dumaine Street, nemohl najít adresu, kterou mu Morris a Libby dali. Nebo to alespoň tvrdil. Vysadil je na rohu a peníze si napsal do kapsy košile, aniž by si je přepočítal. „Flek, co hledáte, je nejspíš tady někde,“ řekl jim. „Tipuju, že to najdete coby dup, hádám – teda jestli o to fakt stojíte.“ A v příštím okamžiku za kvílení pneumatik zmizel.

Vydali se pěšky teplým, vlhkým vzduchem, který je obestíral jako kokon. „Nemůžeme tomu chlápkovi mít za zlé, že byl tak skoupý na slovo,“ řekl Morris. „Z té zhruba desítky lidí, kterých jsem se dnes ptal na královnu Esther, ji dva nazvali *bokkor*, což je zlý čaroděj voodoo. Další použil pojem *voudonista petro*. To je jméno, které se dává vyznavači voodoo sloužícímu temným *loa*.“

„Myslíš démonům.“

„Je to blízko.“

„Nejsem ve voodoo tak zběhlá, jak bych asi měla být,“ řekla Libby. „Je to naprosto odlišná tradice než ta, ve které jsem byla vychována. To není myslím nic nečekaného; wicca má základ v evropské kultuře a kořeny voodoo jsou africké. Jak je možné, že o tom tolik víš?“

„Před několika lety jsem pracoval na jednom případě v Baton Rouge, kde šlo o kletbu voodoo. Jeden profesor na Louisianské státní univerzitě velice náhle onemocněl a žádný lékař, ke kterému šel, si s ním nevěděl rady. Udělali mu celou hromadu různých testů, všechno, co se dalo, a všechny výsledky do jednoho byly negativní. Pak se

zjistilo, že si ten chlápek dělal v jedné ze svých přednášek legraci z voodoo náboženství. Doneslo se to až k místnímu *hounganovi*, kterého se to dotklo.“

„Místnímu komu? Chuligánovi?“

„Kdepak, *hounganovi*. To je kněz voodoo. Uvalil na toho profesora těžkou kletbu. Ten chudák měl neuvěřitelné bolesti, prakticky umíral, ale nikdo netušil proč nebo co s tím dělat. Náhodou měl ale přítele na katedře antropologie, který mě znal, a ten dal jeho rodině moje jméno. A oni **si** mě zavolali.“

„A co bylo dál?“

„*Houngan* náhle zemřel, což kletbu zrušilo. Profesorovi se brzy nato ulevilo.“

„Och.“ Libby se letmo podívala na Quinceyho a pak odvrátila oči. „Chci o tom vůbec vědět víc?“

„Ne, myslím, že nechceš.“

Několik dalších minut šli mlčky, když vtom se Libby zastavila před výkladem zatlučeným prkny. „To je ono.“

Morris se podíval na proužek papíru, který vytáhl z kapsy. „Máš pravdu. Doufejme, že je dnes královna Esther ve své rezidenci.“

„Je tady,“ řekla Libby tiše.

„Jak to víš?“

„Cítím ji.“

Vyšli po dvou rozviklaných schodech a otevřeli otlučené síťové dveře. Pružina v nich zakvílela, jako když se kočka natahuje na skřípec.

Uvnitř v „obchodě doktora Johna Hoodooa“ to Libby připomínalo staré dobré Woolworthovy obchody, do kterých jako dítě pravidelně chodila. Byly tu stejné dřevěné podlahy, průsvitné kulaté lustry a skleněné vitríny s nepravidelně rozmístěnými poličkami. Ale zboží tu bylo naprosto jiné. Laciné obchody z Libbyina mládí nenabízely ocet čtyř zlodějů, čarodějný prášek, hřbitovní hlínu, kosmický peněžní olej a kořen jalapy.

Libbyiny smysly byly naladěny na magickou vlnu, a tak hned věděla, že věci uložené ve vitrínách a na policích jsou většinou předražená veteš na přilákání pověřivých.

Ale někde blízko bylo něco mocného.

Na okamžik byla přesvědčená, že by to mohlo vycházet z robustní mladé černošky, která se právě zvedla ze stoličky za pultem, ale hned tu myšlenku zavrhl.

Její tvář rozťal úsměv, který se jí ale vůbec neodrazil v očích. „Jak vám, lidičky, můžu v tento večír pomoci?“

„Hledáme královnu Esther,“ řekl Morris.

„Pak je vaše hledání u konce,“ řekla mladá žena a zaujala důstojnou pózu. „Já jsem královna Esther.“

„Ne, to nejste,“ odsekla Libby stroze.

Mladá žena se na Libby podívala přimhouřenýma očima. „Podívejte, nevím, co –“

„Martho!“ Hlas přicházel ze dveří za ženinými zády, které zakrýval závěs z korálků. Byl to ženský hlas a Libby se zdál sice starý, ale velice, velice mocný.

Mladá žena se bez dalšího slova otočila a vklouzla do místnosti, která se za závěsem nacházela. Za chvíli byla zpátky, teď už bez úsměvu. „Říká, ať jdete dál. Oba dva.“ Znělo to nevraživě.

Libby Chastainová následovala Quinceyho Morrise za pult a za korálkový závěs. Ocitli se v krátké chodbičce, na jejímž konci byl další korálkový závěs, skrz nějž probleskovalo světlo.

Když ho Libby odhrnula, uviděla, že světlo pochází z desítek svící, které hořely po celé místnosti. Díky nabíleným stěnám se zdálo světlo ještě jasnější, než ve skutečnosti bylo.

U protější zdi stál vysoký oltář pokrytý červenou a černou látkou. Byly na něm další hořící svíce, několik obrázků v malých rámečcích, lebka, která byla dost velká na to, aby byla lidská, a mačeta, jejíž čepel byla pokrytá zaschlými hnědými skvrnami. Libby tomu všemu věnovala jen letmý pohled a pak se zaměřila na ženu sedící zády k oltáři v houpacím křesle. Pomalu se pohupovala a vypadala jako prototyp babičky, která sedí na zápraží domu a čeká, až budou dávat *To je vražda, napsala*.

Libby cítila vlny energie, která z ní vyzařovala.

Morris si toho zjevně nevšiml, ale Libbyina vytríbená vnímavost jí říkala, že to je jako stát před otevřenou vysokou pecí a také tak nebezpečné.

Žena nevypadala nijak neobvykle. Byla malá, stará a kovově šedé vlasy měla ostříhané nakrátko. Na její hnědé tváři se mezi spoustou vrásek třpytily tmavé oči, i když to byl možná jen odraz světla svící. Na každém prstu sukovitých rukou měla alespoň jeden prsten, na některých i dva až tři.

Pomalou otočila hlavu ke dveřím a řekla něco mladé ženě, která následovala Morrisa a Chastainovou do zadní části domu. Její projev byl rychlý proud kreolského dialektu, kterému Libby vůbec nerozuměla. Viděla ale, že Morris o několik centimetrů nadzvedl hlavu. Pokud však zaslechl něco srozumitelného v proudu slov, který přiměl mladou ženu odcupitat zpátky do přední části obchodu, nedal to na sobě absolutně znát.

Žena v houpacím křesle se otočila ke svým návštěvníkům. „Tak proč nejdete blíž? Tyhle moje oči už nevidí tak jako dřív.“

Oba popošli vpřed. Žena jen letmo pohlédla na Morrisa a pak se zaměřila na Libby. Obě ženy na sebe bez výrazu hleděly poměrně dlouhou dobu. Nebyl to ani tak souboj očí jako spíš vzájemné odhadování, vzájemné varování.

Morris prolomil vzrůstající napětí otázkou: „Královna Esther?“

Stařena obrátila své baziliščí oči k Morrisovi: „Na to už odpověď znáte, vážený. Takže proč jste ke mně přišli?“

„Jmenuji se Quincey Morris a tohle je –“

„Sidney Prendergastová,“ řekla Libby uhlazeně. V černé magii mají jména moc. V žádném případě nemínila dovolit, aby tahle stará čarodějnice znala to její.

Morris vyslal k Libby překvapený pohled, ale rychle se vzpamatoval. „Doufali jsme, že nám pomůžete někoho najít,“ řekl královně Esther.

Ta zvolna přikývla. „Mnoha lidem jsem pomohla nalézt to, co hledali,“ řekla. „Ale ne všechny potěšilo, co našli.“

„Jsme ochotni to risknout,“ řekl Morris.

Znovu přikývla. „Výborně. Sto dolarů, prosím.“

Morris se na ni zamračil. „A co za to přesně dostaneme?“

„Dostanete možnost zeptat se mě na to, co potřebujete vědět.“ Usmála se a odhalila svou zjevně dost drahou protézu. „Bílí doktoři tomu říkají *poplatek za konzultaci*.“

Po chvíli váhání vytáhl Morris peněženku a z ní několik bankovek. Udělal ještě krok vpřed a podával je staré ženě.

„Ne,“ řekla mu. „Položte je sem.“ A ukázala k oltáři. „Budou obětí baronu Samedimu. Snad vám zodpoví vaše otázky.“

Morris položil bankovky vedle potřásené mačety a zase ustoupil zpět. „Žena, kterou hledáme, umí čarovat,“ řekl. „Ale vydala se po cestě levé ruky. Černé umění se v její rodině dědí už po mnoho generací a předává se z matky na dceru až do současnosti.“

„To zní vážně *très formidable*“ řekla královna Esther a v jejím hlase se neozvala ani špetka zájmu. „A jaké je její pravé jméno?“

„To je právě problém, nebo jeden z problémů,“ řekl Morris. „Její jméno neznáme. Aleje potomkem někoho, kdo byl oběšen za čarodějnictví v Salemu v Massachusetts. Ženy jménem Sarah Carterová.“

Královna Esther pomaličku zamžourala jako velká ropucha. „To jméno mi nic neříká. A neznám osobu, kterou jste mi popsali.“

„Promiňte, ale mně bylo řečeno, že znáte.“ Plameny svíček se znovu zachvěly, i když v místnosti nebyl žádný průvan.

„Pak vám lhali.“ Kostnaté prsty její pravé ruky začaly točit jedním z prstenů na levé ruce. „Na světě je tolik lží, tolik klamu, takového zla všude okolo.“ Letité oči fixovaly Morrisův pohled. „Pohltni pošetilé tak jako síť velikého pavouka. Stává se to denně.“

„Ale my jsme jen chtěli –“

Libby Morrisovi jemně položila ruku na předloktí. „Už jsme se královnu Esther naobtěžovali dost, Quincey.“ O několik centimetrů sklonila hlavu v letmé úkloně směrem ke staré ženě a vyvedla Morrisa z místnosti.

Když prošli krátkou chodbou směrem k obchodu, utrousil Morris koutkem úst: „Doufám, že víš, co děláš.“ Libby zamumlala: „Věř mi.“

Prošli korálovým závěsem zpět do ‚Obchodu doktora Johna Hodoaa‘.

Vysoká mladá žena byla pryč a obchod byl opuštěný.

„Myslím, že možná máme problém,“ řekla Libby.

„Taky bych řekl, zatraceně.“ Morris rychle přistoupil k regálům u dveří. Chvilí si prohlížel věci, které na nich byly vystaveny. Pak sebral jednu sklenici, přečetl si štítek a odšrouboval víčko.

„Co to děláš?“ zeptala se Libby.

„Kradu v obchodě.“ Upustil víčko na pult, ale stále držel sklenici s křiklavě zelenou nálepkou, kterou Libby nestihla přečíst. „No tak jdeme.“

Libby následovala Morrisa skřípajícími sítovými dveřmi a dolů po schůdkách. Na chodníku zamířil doprava.

„Počkej,“ řekla Libby. „Přišli jsme odtud.“ Ukázala doleva.

„Já vím. Právě proto jdeme na druhou stranu. Pojd', rychle.“

Ušli asi jen patnáct metrů, když ze dveří před nimi vyšli dva muži a zastoupili jim cestu. Byli černí a obrovití a kráčeli strnule, jako by nebyli příliš zvyklí se pohybovat.

Každý z nich držel v ruce velký nůž.

Libbyin první dojem, že to budou obyčejní lupiči, se rychle rozplynul. Muži nepožadovali ani peníze, ani nic jiného. Ve světle neda-
leké pouliční lampy uviděla, že jsou jejich oči úplně bílé, jako kdyby se jim panenky převrátily v sloup. Jako kdyby byli mrtví.

Těžké kroky, které se ozvaly za ní, přiměly Libby ohlédnout se přes rameno. Další tři muži, stejně těžkopádně se pohybující a stejně ozbrojení jako ti dva před nimi, se k nim nebezpečně blížili zezadu.

„Zatraceně,“ zaklel Morris. „Královna Esther neponechává nic náhodě.“

„A já nemám nic, čím bych se s tímhle vypořádala,“ řekla Libby nervózně.

Muži se k nim šouravě blížili, nože připravené. „Já naštěstí ano,“ řekl Morris.

Uchopil sklenici ukradenou z krámu pravou rukou, tři prsty natažené přes její hrdlo tak, že mezi nimi zůstaly mezery. Zvedl ruku, pak jí náhle máchl okolo těla širokým obloukem a otáčel se při tom, aby rozstříkl tekutinu ze sklenice na všech pět mužů. „Klid'te se od-
tud!“ zakřičel, pak máchl rukou opačným směrem a tekutina znovu vytryskla mezi jeho prsty. „Nechte nás být, nyní i navždy!“ Pak po-
třetí vystříkl zbytek obsahu sklenice mužům do tváře. „Vari!“

Muži začali couvat jako Frankensteinovo monstrum před ohněm. Rukama si zakrývali obličeje a jejich nože zachřestily o chodník. Potom se s nesrozumitelnými zvuky hrůzy a zděšení obrátili a belhali

se pryč. Dva zamířili do boční uličky a další tři zpět po Dumaine Street, odkud přišli.

Morris popadl Libby za paži. „Tak pojd’.“ Rychle přešli ulici.

„Kam jdeme?“ zeptala se Libby.

„Kamkoliv, kde jsou lidé a světlo. Čím víc, tím líp.“

„Pak bychom měli odbočit další ulicí vlevo, jestli to bude bezpečné. Je to nejrychlejší cesta do centra Francouzské čtvrti.“

Za necelé tři minuty už byli na Bourbon Street, obklopeni hudbou, neonovými světly a opilými turisty. Libby si všimla, že Morris ještě svírá prázdnou sklenici. „Ukážeš mi to?“

„Co? Jo, jasně. Tady.“

Podívala se na nálepku, na které bylo něco natištěno černým gotickým písmem na zeleném pozadí. „Černý zapuzovací olej ze santlouiského hřitova?“

Morris přikývl, zjevně spokojen sám se sebou. „Jo. Zaručeně zmate, odradí a zapudí nepřítelé, ať už jsou živí, mrtví nebo nemrtví.“

„Myslela jsem, že všechno to zboží je jen obyčejný šunt. Jako králičí pacičky a čtyřlístky.“

Morris jí vzal sklenici z rukou a hodil ji do nejbližší popelnice. „A proč si myslíš, že králičí packy nepřinášejí štěstí?“

„Tomu králíkovi moc štěstí nepřinesly, nemyslíš?“

„Dobrý postřeh. Spousta těch voodoo amuletů a lektvarů opravdu je bezcenná, ale ne všechny. Očividně.“

„*Očividně* je to pravé slovo. Je fajn, že víš, co funguje, a co ne.“

„Nejdůležitější je, že ti zombiové si mysleli, že to funguje.“

„Takže tohle to bylo? Nebyla jsem si jistá.“

Ustoupili do ulice, aby se vyhnuli skupince fundamentalistů, kteří rozdávali letáčky a protestovali proti nahému tancování v barech na Bourbon Street. Se stejným výsledkem mohli protestovat proti přílivu a odlivu.

„Jo, byli to zombiové, žádná mýlka,“ řekl Morris. „Oči je vždycky prozradí.“

„Počkej chvílku,“ zamračila se Libby. „Sebral jsi tu sklenici ještě *předtím*, než jsme vůbec zjistili, co nás čeká.“

„Šťěstí přeje připraveným, jak kdosi jednou řekl. Pamatuješ, jak královna Esther hučela do, jak jen se jmenovala, Marthy, když jsme vkročili do zadní místnosti?“.

„Matně ano.“

„Neumím kreolsky, aspoň ne natolik, abych mohl vést smysluplnou konverzaci. Ale v tom, co říkala, jsem zaslechl slovo, které znamená ‚zombie‘. Došlo mi, že asi nediktuje, co by chtěla pod stromček.“

„Víš, ona nám lhala. V tom, že nezná žijícího potomka Sarah Carterové.“

„Jo, to jsem taky pochopil,“ přikývl Morris. „Jenže co s tím, sakra, uděláme?“

„Čistě náhodou bych měla nápad,“ řekla Libby.

Když Van Dreenan vešel, Fenton bez okolků spustil: „Máme tu mississippskou poznávací značku. Konečně.“

„Jakou značku?“ zamračil se Van Dreenan. „Aha. Tu z bezpečnostní kamery u čerpací stanice.“

„Přesně. Nebyl jsem si jistý, jak nám to může pomoci. Myslel jsem si, že buď auto, nebo ta značka budou kradené. Ale vypadá to, že jsem se spletl, protože fotka z řidičáku, kterou poslali, odpovídá obličejům na záběrech. Je tu ale ještě něco zajímavého.“ Fenton chvíli bušil do klávesnice svého notebooku a pak ho otočil směrem k Van Dreenanovi. „Podívejte se sám.“

Van Dreenan se posadil a pohlédl na obrazovku. „Snake Perkins?“ Podíval se na Fentona. „To zní jako přezdívka, ale zjevně je to jeho pravé jméno.“

„Jo, prostě jen chlápek z Hattiesburgu v Mississippi.“

Van Dreenan měl dojem, že ve Fentonově hlase slyší nějaký podtón. „Je něco, co bych měl o tom Hattiesburgu vědět?“

Fenton mávl zamítavě rukou. „Ne, nic důležitého. Před nějakou dobou jsem tam strávil šest týdnů a jednu velmi zvláštní noc. No nic. Čtěte dál.“

„Hm. V patnácti byl Perkins poslán do diagnostického ústavu pro mladistvé za krádež auta.“ Zase zvedl oči. „Diagnostický ústav?“

„Tam posíláme mladistvé delikventy místo vězení,“ vysvětlil mu Fenton. „I když u některých takových zařízení ani není velký rozdíl. Ale to, kam poslali Perkinse, nebylo nejhorší. Zjišťoval jsem to. Spíš jako domov pro zlobivé kluky.“

„To sedí... zlobivý. Čtu tady, že zatímco byl v tom zařízení, někdo zavraždil jeho rodiče. Podřezal je ve spánku a pak zapálil dům. A na spáleništi se našel...“

„Důkaz, že maminka s tatínkem byli namočení v obchodu s dětským pornem. Měli ve sklepě malé studio se vším všudy. Podle vyšetřovatelů vznikl požár právě tam a to s pomocí bezmála dvaceti litrů benzínu. Zdá se, že někdo chtěl vymazat všechny stopy po jejich díle.“

Van Dreenan pokračoval ve čtení. „Hmmm. Ale ten někdo neuspěl, ať už to byl kdokoliv. Rodiče měli ohnivzdorný sejf a jeho obsah požáru unikl.“ Chvilku nato zhnuseně potřásl hlavou. „Využívali pro ta... představení svého vlastního syna.“

„Jo,“ zašklebil se Fenton. „Rád bych řekl, že jsem o něčem takovém ještě nikdy neslyšel, ale zdá se, že je to v dětském pornobyznysu celkem běžné. Ztracení šmejdi. To už mám radši masové vrahy.“

„Teď už to asi nehraje roli, ale nevíte náhodou, jaká byla vzdálenost mezi diagnostickým ústavem, kde byl umístěn ten kluk, a domem jeho rodiny?“

„Asi pětasedesát kilometrů. Našel jsem si to,“ řekl Fenton. „Vypadá to, že se naše myšlenky ubírají stejným směrem.“

„A ten ústav neměl nejvyšší ostrahu?“

„Ne, tenhle ne. Pro toho kluka by nebyl problém vykrást se ven, ukrást auto, zastavit se u mámy a táty s ostrým nožem a dvacetilitrovým kanystrem benzínu a pak se vrátit, aniž by si jeho zmizení někdo všiml.“

„No, pokud to udělal, těžko mu to mít za zlé,“ řekl Van Dreenan. Znovu potřásl hlavou. „Patnáct let.“

„Začátek aktivní, i když ne zrovna zážné kariéry,“ řekl Fenton. „Kolikrát byl zatčen? Devětkrát?“

Van Dreenan mrkl na obrazovku. „Osmkrát. Z toho dvakrát usvědčen – jednou za zabití a jednou za sexuální napadení. Dohromady seděl – moment – šest let.“

„A vypadá to, že byl zapleten i do okultismu. Je napojený na voodoo coven nebo jak tomu říkají v Louisianě. Cháska z New Orleansu, kterou vede někdo, kdo si říká královna Esther.“

„Ano, vidím. To vedlo k jednomu z jeho zatčení pro podezření z vraždy. Podle všeho byl ten voodoo kult podezřelý, že při některých svých rituálech vykonával lidské oběti.“ Van Dreenan se podíval na Fentona. „To je hodně nezvyklé. Většina vyznavačů voodoo neobětuje nikdy nic většího než kuře nebo nanejvýš kozu. Jsou to zákonů dbalí lidé, ne vrazi. Ačkoliv...“

„Ačkoliv co?“

„Každé náboženství si zřejmě vyvine svou fanatickou frakci. Z různých částí světa máme zprávy o voodoo kultech zasvěcených bohům, kteří požadují obětí, kozy bez rohů.“

„Kozy – aha, rozumím.“

Van Dreenan se rozvážně poškrábal na tváři. „Zajímavý chlapík, tenhle pan Perkins. Na první pohled nevypadá jako pravděpodobný spolucestující Cecelie Mbwato. Ale čím víc o tom uvažuji, tím víc to do sebe zapadá.“

„Svazek uzavřený v nebi,“ řekl Fenton s kyselým úsměvem.

„Kdepak, Fentone, v nebi ne,“ řekl Van Dreenan. „Tam určitě ne.“

Slunce už jasně žhnulo, když se Morris a Libby usadili ve venkovní kavárně ke snídani. Když si objednali, zeptala se Libby: „Měl jsi klidnou noc? Tedy to, co z ní zbylo?“

„Ale jistě. Díky všem těm ochranným amuletům, které jsi dala na dveře a okna. Jediní zombieové, kteří mě otravovali, byli ti z mého snu.“

Libby se ušklíbla. „Tomu rozumím. Mé podvědomí strávilo většinu noci na hororovém festivalu George Romera. Neužila jsem si to.“

Morris usrkl doušek kávy. „Včera ses zmínila, že víš, jak si poradit s královnou Esther.“

Libby přikývla. „Myslím, že s náležitou přípravou na ni dokážu použít zaklínadlo pravdy, které ji přiměje říct nám, co ví o té čarodějnici, po které jdeme.“

„Bude to ale na někoho jako Esther fungovat? Už jsme se přesvědčili, že má sama mocné *mojo*.“

„Pokud na mě nebude připravená, nehraje to roli,“ odpověděla Libby. „Kdyby měla čas vytvořit si protikouzlo, to by byla jiná.“ Nervózně se zasmála. „Proto jí nehodlám ten čas dát.“

„Jinými slovy, chceš ji zaskočit dřív, než bude mít čas vytvořit si obranu.“

„Něco takového.“

„Kolik času potřebuješ na přípravu?“

„Nějaké předběžné přípravy jsem už udělala v noci. Takže potřebuju –“ krátce se zamyslela „– ještě přibližně tři hodiny.“

„Takže jestli začneš hned po snídani, všechno by mělo být nacystáno brzy odpoledne?“

„Pravděpodobně. A to je jenom dobře.“

Morris se na ni tázavě podíval.

„Je dobře, že to stihneme za bílého dne,“ řekla Libby. „Tehdy je bílá magie nejsilnější.“

„A královna Esther, protože patří k záporákům, má navrch zase po setmění.“

„Přesně.“

Přinesli jim objednané jídlo a Morris se pustil do svých vajec. „Dobře že jsme vstali brzy.“

Tentokrát neměli problém sehnat taxikáře, který by je odvezl na konkrétní adresu v Dumaine Street. Zřejmě i pro ně bylo denní světlo směrodatné. Krátce po druhé odpoledne znovu stáli před ‚Obchodem a apatykou doktora Johna Hoodooa‘.

Morris chvíli hleděl na výklad obchodu a pak se otočil k Libby. „Je uvnitř?“

Libby svraštila obočí. „Nevím. Necítím ji tak, jak jsem ji cítila včera, ale něco tuje...“ Nejisté potřásla hlavou.

„No, myslím, že můžeme jít dovnitř a zjistit to.“

„Ale opatrně.“

„To mi nemusíš říkat. Já jsem ten chlápek, co včera v noci rozhánel zombie, zapomněla jsi?“

Nemělo smysl plížit se dovnitř tajně. Věděli, že schůdky budou pod jejich vahou vrzat, a dalo se počítat s tím, že pružina na síťových dveřích udělá takový hluk, že by to vzbudilo i mrtvé.

Za pultem nikdo nestál. Obchod vypadal stejně opuštěně, jako když z něho předešlou noc odcházeli.

Ale něco bylo jinak a Morrisovi trvalo jen chvíli, než zjistil, co to je. „Cítíš to?“

Libby hlasitě zavěťřila. „Ano,“ odpověděla potichu. „Cítím.“

S tím železitým zápachem se oba setkali už dřív, a proto ho okamžitě poznali.

Pachu čerstvé krve se nepodobá nic na světě.

„Raději půjdu první,“ řekla Libby. „Tentokrát mám pro každý případ pár věcí v záloze.“ Z kabely vytáhla několik lahviček a odšroubovala víčka. „Tak jdeme.“

Morris ji následoval s nepříjemným pnutím v břiše a na hrudi.

Pomalou a opatrně zašla Libby za pult a odstrčila korálový závěs. Zahnula doprava a náhle se zarazila. Morris slyšel, jak se prudce nadechla, a když se jí podíval přes rameno, uviděl důvod.

Mladá žena jménem Martha ležela na chodbě tváří dolů, hlavou obrácená k místnosti, kde královna Esther včera pořádala audienci. Ta hlava byla rozřata tak drasticky, že ve změti krve, kostí a vlasů bylo vidět šedou kůru mozkovou. Morris, který o zraněních nožem něco málo věděl, si dokázal spočítat, že na takové poškození je třeba něčeho těžkého a zároveň ostrého.

Něčeho, jako je mačeta.

Libby si klekla a hřbetem ruky se dotkla dívčiny nohy. „Studená,“ řekla tiše. „Je to už pár hodin.“ Vstala a opatrně překročila tělo tak, aby se vyhnula krvi na podlaze. Moc jí tam nebylo... mrtvoly příliš nekrvácí.

Morris následoval Libby krátkou chodbičkou k druhému korálovému závěsu, který zakrýval vstup do soukromé komnaty královny Esther. Viděl, že uvnitř září světlo, ale slaběji, než jak si pamatoval z předešlé noci.

Libby jednou rukou odsunula korálky, ale nevstoupila. Místo toho zůstala stát ve dveřích a nahlížela dovnitř. Morrisovi připadalo, že tam stojí hodně dlouho, než ze sebe vydala povzdechnutí, které jako

by vycházelo z jejího nitra. „Je to bezpečné,“ řekla sklesle. „Není tam nic, co by nám mohlo ublížit.“

Morris následoval Libby do místnosti bez oken. Více než polovina svíček buď dohořela, nebo se převrhla, a Morris v šeru skoro zakopl o tělo ležící na podlaze. Když si ho prohlédl zblízka, zjistil, že je to jeden ze zombiů, kteří je včera v noci ohrožovali. Na rozdíl od Marthina neneslo toto tělo žádné zjevné známky zranění. O tři metry dál ležel jiný mrtvý muž a Morrisovi připadalo, že i on je mu z předešlé noci povědomý.

Před oltářem, poblíž převráceného houpacího křesla, ležely krvavé ostatky královny Esther. Bylo jasné, že na rozdíl od Marthy stará žena nepodlehla jediné drtivé ráně. Zjevně se pokoušela bránit, takže ji rozsekali na kusy. Doslova.

Pokoj bez oken čpěl krví, exkrementy a hnijícím masem. Neworleanské klima není k mrtvým přívětivé ani za těch nejideálnějších okolností. Martha i královna Esther se teprve začínaly kazit, ale oba zombiové už byli ve značném stadiu rozkladu, jak jejich těla zřejmě doháněla čas, vypůjčený od jejich skutečné smrti. Morrisovi bylo jasné, že odtamtud bude muset rychle vypadnout, nebo se pozvrací.

Libby zjevně měla stejný problém. Jednou rukou si u úst přidržela kapesník a poklekla u těla královny Esther. Zajímala ji zejména její pravá ruka, která ležela kousek dál od zbytku těla. Morrise napadlo, zdali ji nechce Libby použít jako ruku slávy, což byl velice mocný talisman, pokud byl správně připraven. Především je k tomu potřeba ruka vraha a tu podmínku královna Esther téměř určitě splňovala. Jenže Libby se spíš zajímala o cosi, co uvízlo v sevření mrtvých prstů – kousek papíru nebo lepenky, který vypáčila, prohlédla si ho a schovala do objemné kabely.

Když se zase postavila, spustila ruku s kapesníkem a řekla: „Padáme odsud, než přijdu o svoji snídani.“

Když už byli zase venku na chodníku, Morris řekl: „Měli bychom odsud zmizet dřív, než tam vejde nějaký turista, aby si koupil elixír lásky, a začne volat policajty.“

Libby přikývla. „Půjdeme zpátky na Bourbon Street a najdeme si nějaký bar, což by neměl být velký problém. Potřebuju panáka, nebo možná několik. A taky si musíme promluvit.“

Neušli ani jeden blok, když se Morris zeptal: „Co jsi to vzala z ruky královny Esther?“

„To je jedna z věcí, o kterých si musíme promluvit.“

KAPITOLA 19

Libby Chastainová zvedla sklenku ledově vychlazené Stoličné a skoro celou minutu si ji přidržovala přitisknutou k čelu. Pak ji přesunula k ústům a obrátila do sebe její obsah jediným douškem.

Quincey Morris usrkl svůj bourbon s neperlivou vodou. „Je ti trochu líp?“

„Trochu. Aspoň už necítím pach toho místa.“ Zamávala na číšnici, aby přinesla další drink. „Co ty?“

Než odpověděl, nechal svůj pohled chvíli toulat po místnosti. V *Homerově zašívárně* panoval stejně jako ve všech barech ve Francouzské čtvrti čilý ruch dokonce i ve tři odpoledne. Turisté z Kansas City a Pittsburghu usrkávali svoje Hurikány, z jukeboxu poslouchali faux-zydeco a říkali si, že teď jsou jako praví Cajunové.

„Jsem v pohodě, myslím,“ odpověděl Morris. „I když jsem tak rád, že už jsme daleko od těch jatek.“ Počkal, až servírka donese Libby další vodku. „Sakra, vsadím se, že starou Esther musel její konec pěkně vytočit. Nechat se rozsekat od zombiů, které sama stvořila, to dává úplně nový rozměr rčení o jámě, co člověk kope jinému a sám do ní padá.“

Libby vážně pokývala hlavou. „Ti zombiové se ale nerozhodli sami od sebe.“

„Ne, ti parchanti žádnou vlastní vůli nemají. O to se stará oživovací zaklínadlo.“

„A Esther je k tomu určitě nenavedla.“

„Kdyby ano, tak by to byla ta nejbizarnější sebevražda, o jaké kdo kdy slyšel,“ řekl Morris. „Nepřipadá mi to moc pravděpodobné.“

„Tak kdo to potom udělal?“

„Hádám, že odpověď znáš stejně dobře jako já.“

„Tajemná paní Carterová.“ Vyslovila to jméno se stejnou nevolí, s jakou generál Rommel říkal ,Patton‘.

„Nebo jak se teď skutečně jmenuje. Nějak se zmocnila dvou Estheriných řezníků a obrátila je proti ní – možná jako trest za to, že se jí nás včera nepodařilo zabít.“ Morris upil ze své sklenice. „Nebo se možná bála, že by nám Esther mohla říct něco užitečného.“

„A možná že právě to v posledních okamžicích udělala.“ Libby vytáhla cosi ze své kabely a hodila to na stůl. Byla to navštívenka.

Morris se na ni zahleděl. „To je to, co jsi vzala Esther z ruky?“

Libby přikývla.

„*Randall a Carleton – zvláštní služby*,“ četl nahlas, „*pátrání*. Kancelář mají na Bourbon Street.“ Přejel prstem po vytlačených písmenech. „Moc toho není.“

„Není to úplně všechno,“ řekla Libby a převrátila kartičku. Na zadní straně bylo inkoustem napsáno ,Amos Gitner‘ a za tím otazník.

Když Morris četl ta dvě slova, mračil se. „Amos Gitner?“ Podíval se na Libby. „Kdo je, k sakru, Amos Gitner?“

„Nemám tušení,“ řekla, zatímco na stůl sázela peníze. „Ale říkám si, že by nebylo od věci to zjistit.“

Tulanská univerzitní knihovna měla *New Orleans Times-Picayune* v jedné ze svých počítačových databází. Když zadali do vyhledávače ,Amos Gitner‘, našli a přečetli si jediný článek, v němž se to jméno objevilo, který noviny kdy otiskly. Stačilo pár dalších kliknutí myší, aby si tři roky starý článek vytiskli:

6. září. V opuštěné budově ve skladovém okrsku bylo včera nalezeno tělo pohřešovaného muže z Materie za okolností, které vedou policii k podezření, že tu byl spáchán násilný čin.

Podle slov policie nahlásila zmizení Amose Gitnera, stáří 26 let, před třemi dny jeho matka. Tělo bylo objeveno na základě anonymního telefonátu, že v budově, vlastněné až do loňského roku, kdy zkrachovala, firmou Porterfield Imports, byla spatřena mrtvola.

Policie odmítla komentovat spekulace, že oběť byla možná zapletena s místní okultní komunitou a že by to mohlo mít

nějakou souvislost s mužovou smrtí. Poručík Pierre Premeaux z oddělení vražd řekl pouze, že úmrtí je vedeno jako ‚podezřelé‘ a že vyšetřování pokračuje.

Morris list papíru složil a vložil si ho do kapsy saka. „Úžasnoucnější a úžasnoucnější,“ řekl. „Myslíš, že toho ubožáka oddělala královna Esther?“

„Těžko říct.“ Libby pokrčila rameny. „Ne, že by jí to nebylo podobné, ale i ona by musela mít nějaký důvod. Prostě nemáme dost informací.“

„Zajímalo by mě–.“

„Ano?“

„Zajímalo by mě, jestli takhle pozdě odpoledne ještě někdo bude v kanceláři firmy Randall a Carleton – zvláštní služby.“

Sekretářka a recepční v jedné osobě u Randalla a Carletona byla drobná blondýnka jménem Cindy Lee Mercellová, a chtěla vědět, jestli mají sjednanou schůzku.

„Ne, nemáme,“ řekl Morris. „Náš problém vyvstal tak nějak náhle.“

„Opravdu bychom se na pár minut rádi setkali s panem Randallem nebo panem Carletonem,“ řekla Libby s milým úsměvem. „Jeden z nich na nás snad bude mít čas.“

„No já nevím, jestli mohu –“

„Jde o Amose Gitnera,“ řekl Morris.

Pohled, který k němu recepční vyslala, trval tři údery srdce. „Okamžik,“ řekla a zmizela ve dveřích.

Za půl minuty byla zpět. „Pan Carleton se s vámi setká. Můžete jít za mnou?“

Vedla je do prostorné kanceláře, jejíž vybavení bylo staré tak akorát, aby vypadalo útulně. Totéž by se dalo říct o muži, který se zvedl zpoza starožitného psacího stolu.

Tvář Carla Carletona připomínala starou botu s rýhami a švy a jistými známkami opotřebení. Okolo úst a očí měl vrásky od úsměvu, ale když si potřásl rukou s návštěvníky a vyzval je, aby se posadili, neusmíval se.

Carleton si je chvíli mlčky důkladně prohlížel a bezděčně si při tom palcem a ukazováčkem přejížděl po lemu svého lehkého bavlněného saka. Nakonec řekl: „Víte, většinou tady u nás hodně dbáme na zdvořilost a to znamená, že strávíme spoustu času tím, že se dostáváme k jádru věci. Ale jelikož jste sem vy dva prakticky vpadli bez ohlášení, budete mi muset odpustit, když se prostě zeptám, co k čertu chcete?“

„Býváte k potenciálním klientům běžně tak hrubý, pane Carleto-ne?“ zeptala se Libby sladce.

„Kdepak, madam, nebývám. Ale vy dva nejste klienti, nebo snad ano?“ Mluvil s tím jedinečným akcentem, který je možné slyšet v některých částech New Orleansu a který, alespoň uším Američana, zní spíš jako Brooklyn než Biloxi.

Morris měl dojem, že teď je řada na něm, aby se vložil do hovoru. „Proč si to myslíte?“

„Myslím si to proto, že jméno, které jste použili, abyste se sem dostali, patří mrtvému muži. Ale předpokládám, že to dobře víte. A jsem si dost jistý, že příbuzní nejste, protože jsem se s Gitnerovou rodinou setkal na jeho pohřbu před třemi lety a vy jste tam rozhodně nebyli. Takže zopakuju svou původní otázku, která zněla, pokud jste zapomněli – co k čertu chcete?“

„Na jméno Amose Gitnera jsme narazili v průběhu našeho vlastního vyšetřování,“ řekl Morris. „Pokoušíme se najít ženu, která terorizuje jednu rodinu ve Wisconsinu. Máme oprávněný důvod se domnívat, že by mohla mít spojitost se ženou známou v New Orleansu jako královna Esther.“

Carleton pomalu přikývl. „Esther, královna voodoo. Jo, vzpomínám si, že jsme s ní mluvili, když jsme se tehdy snažili vypátrat mladého pana Gitnera. Poslala vás sem?“

„Jistým způsobem ano,“ odpověděla Libby. „Tohle jsme od ní dostali.“ Podala mu vizitku, na jejíž zadní straně bylo jméno Amose Gitnera.

Carleton kartičku opatrně obracel v hranatých prstech. „Jo, rád dávám vizitky lidem, se kterými vedu rozhovor, obzvlášť když nemají moc co říct. Někdy se mi později ozvou, ale většinou ne.“ Zavrtil se na židli, až pod ním zaskřípala. „Víte, královna Esther mi zrov-

na nepřipadala jako přívětivá osoba, když jsem s ní tehdy mluvil. Popravdě řečeno, měl jsem neodbytný dojem, že kdyby dokázala zabíjet pohledem, už bych byl mrtvý. Vy říkáte, že vám dala tuhle vizitku? Jen tak?“

Morris a Libby si vyměnili pohledy. Po chvíli řekla Libby: „Ne tak docela. Quincey a já jsme dnes našli její mrtvolu a tuhle vizitku svírala v ruce. Byla zavražděna a rozčtvrcena.“

Carleton na ni zíral, pak se pomalu natáhl pro telefon, zvedl sluchátko a stiskl jediné číslo. Po chvíli řekl do sluchátka: „Lexi, můžeš na minutku přijít? Jo, když budeš tak laskav. Díky.“

Když vrátil sluchátko na místo, řekl Carleton: „Požádal jsem svého partnera, pana Randalla, aby se k nám připojil. Vypadá to, že jsme až po uši v pořádných sračkách, a v takových věcech se zásadně nerad koupu sám.“

Ozvalo se letmé zaklepání na dveře, které se vzápětí otevřely a objevil se v nich vysoký, štíhlý, až skoro vyzáblý muž s tmavými, hladce sčesanými vlasy. Vypadal asi o deset let mladší než Carleton, kterému pomalu táhlo na padesát. *Břečťanová liga*, pomyslel si Morris. *Nebo možná Virginská univerzita, což je tady na jihu totéž.* Napadlo ho, že Randallův lehký šedý oblek musel stát třikrát tolik co Carletonův bavlněný, i když na něj bylo třeba dvakrát méně látky.

Carleton je představil a Lex Randall si s návštěvníky potřásl rukou. Carleton mu pak podal vizitku.

„Slečna Chastainová říká, že ji sebrala z mrtvé ruky královny Esther. Vzpomínáš si na ni, že?“

„Ta voodoo kněžka z Dumaine Street,“ přikyvoval Randall. „O tom jsem v novinách nic nečetl. Kdy zemřela?“

„Dnes v noci, nebo možná nad ránem,“ řekla Libby.

Randall se podíval na Libby, pak na Morrise a potom na svého partnera. „Mluvíme tady o přirozené smrti?“

„Byla rozsekána mačetou,“ řekl Morris. „Spolu s mladou ženou jménem Martha, která pro ni podle všeho pracovala.“

„Na stejném místě byly nalezeny ještě další dvě mrtvoly,“ dodala Libby. „I když dotyční v pravém slova smyslu zemřeli už nějaký čas před tím.“

„Obávám se, že vám nerozumím,“ řekl Randall.

„Chci říct, že to byli zombiové, kteří se vrátili do svého původního stavu po smrti své oživovatelky. Což samozřejmě byla královna Esther.“

V místnosti se rozhostilo ticho, které nějakou dobu přetrvávalo. Nakonec ho prolomil Carleton, který řekl Morrisovi: „Víte, říkal jsem si, že mi vaše jméno zní povědomě, a snažil jsem se vzpomenout si, kde jsem na ně narazil. Řekněte, byl jste někdy v Baton Rouge?“

Morris obezřetně přikývl. „Před několika lety.“

„Myslel jsem si to.“ Carleton se podíval na svého partnera. „Ten profesor z louisianské univerzity, jsou to tři nebo čtyři roky. Onemocněl, vypadal na umření a nikdo nedokázal přijít na to, co to způsobilo. Někteří si dokonce mysleli, že v tom bylo voodoo.“

„Už si vzpomínám,“ řekl Randall. „Už tomu člověku málem brali míru na rakev a pak se mu udělalo lépe. Stejně náhle jako onemocněl.“ Otočil se k Morrisovi. „To jste byl vy? Ten, pro koho poslali?“

Morris přikývl. „Hm-mm.“

„A co vy, slečno... ehm... Chastainová, že?“ zeptal se Randall. „Vy jste partnerka pana Morrise při jeho vyšetřování?“

„Ne tak docela,“ řekla mu Libby. „Jsem něco jako nezávislý smluvní partner, ale pro Quinceyho jsem už dříve pracovala. Zavolá mi, když mě potřebuje.“

„A co vlastně děláte,“ zeptal se Carleton, „když zrovna nevypomáháte tady Quinceymu?“

Libby pokrčila rameny, ale držela se ve zdvořilé rovině. „Poradenskou práci. Různí klienti mají různé problémy. Myslím, že je to podobné jako ve vaší profesi.“

„Hm.“ Carleton velkým ukazováčkem šťouchl do staré vizitky, na jejíž zadní části bylo napsáno jméno Amose Gintera. Několik vteřin na ni hleděl a pak se otočil k Randallovi. „Já jim to řeknu.“

Randall se upřeně podíval na svého partnera a Morris měl pocit, že mezi nimi probíhá nějaká tichá komunikace. Ujistil se o tom o chvíli později, když Randall pomalu přikývl a řekl: „Dobrá, tak spust’.“

Carleton se otočil s židlí tak, že teď seděl čelem k Morrisovi a Libby. „Nikdy jsem o tom příšerném zážitku s nikým nemluvil,“ ře-

kl. „Tady Lex o tom ví, protože tam byl, když k tomu došlo. Všichni ostatní by si pravděpodobně mysleli, že si z nich dělám dobrý den. Nebo že patřím do cvokárny. Ale jelikož o vás vím, to co vím, Morrisi, myslím, že byste to mohl pochopit. A vy, madam, pokud děláte s tímhle chlapíkem, tak nejspíš sama máte *beaucoup* zkušeností s rozličnými divnými příhodami.“

Libby Chastainová se pousmála, ale nic na to neřekla.

„Tak dobře,“ pokračoval Carleton. „Nejdřív byste měli vědět, že když nás najala matka Amose Gitnera, abychom našli jejího syna, nebyl to první případ, kdy se na pár dní zdejchnul. Podle toho, co říkala, se každý měsíc na tři až čtyři dny vypařil. Pak se vždycky zas vrátil domů – pořád bydlel u své mamá, i když mu bylo kolem pětadvaceti – a ona na něj: kde jsi, k čertu byl a tak podobně, a on na to, že si vůbec nic nepamatuje. Nejspíš nějaký druh amnézie, i když se u něj nikdy jindy neprojevila. Chtěla, aby kvůli tomu šel k doktorovi, ale on odmítal. Říkal, že je to jeho problém a vyřeší si to sám.“

„Řekl bych, že tady asi nepůjde o to, že se Gitner tu a tam vytratil na třídní tah,“ poznamenal Morris.

„Přesně tuhle otázku jsem nadhodil,“ přikývl Carleton. „Ale jeho mamá řekla: ‚Kdepak, vůbec ne.‘ Zdá se, že její otec byl alkoholik, takže dokonale znala příznaky – a taky ten zápach. A dušovala se, že její kluk nejeví ani žádné známky drogové závislosti.“

„Gitnerova záhadná zmizení trvala už rok, když si nás jeho matka najala,“ řekl Randall. „Trpělivá žena, řekli byste. Navíc na tom byla po finanční stránce dost dobře, takže měla ve zvyku svého synáčka strašlivě rozmazlovat.“

„Rozmazlila ho non plus ultra,“ přikývl Carleton. „Nicméně i shovívavost paní Gitnerové měla své meze. Jednoho dne, když zjistila, že je její synáček zase v trapu, vlítla celá rozlícená k nám do kanceláře a chtěla, abychom ho našli, dotáhli ho domů a hlásili jí, co a kde, k sakru, vyváděl.“

„Nejsem detektiv,“ ozvala se Libby, „ale řekla bych, že by bývalo snazší sledovat Gitnera ve chvíli, kdy vyrazil najeden ze svých výletů, než se ho pokoušet vystopovat, když už byl pryč.“

„Něco podobného jsem paní Gitnerové taky řekl,“ ušklíbl se kysele Carleton. „Dokonce jsem navrhl počkat si do příštího měsíce, až

se syn zase vydá do neznáma. Ale nechtěla o tom ani slyšet. Viděla rudě a chtěla, ať toho malého parchanta najdeme okamžitě a nečekáme do příště, jen abychom si to usnadnili.“ Pokrčil mohutnými rameny. „K sakru, byla ochotná nám zaplatit, abychom ho našli. A to jsme taky udělali.“

„Jak vás vaše pátrání přivedlo ke spojení s královnou Esther?“ zeptala se Libby.

„No, jeho mamá nám řekla, že Amos trávil čas s nějakými místními okultisty,“ odpověděl Carleton. „Vzpomněla si, jak jednou řekl něco o tom, že voodoo je mnohem víc než to, co mohou vidět turisté. A tak jsme hodili řeč s některými místními prominentními praktiky, včetně drahouška královny Esther. Ale buď nikdo z těch *voudinistas*, se kterými jsme mluvili, neznal pana Gitnera, nebo nechtěli mluvit.“

„Ale pak se na nás usmálo štěstí,“ pokračoval Randall. „Paní Gitnerová nám poskytla poznávací značku BMW svého syna a jedna hodná dáma z okrskového dopravního inspektorátu ji protáhla databázi. Na jeho záznamech nebylo nic zvláštního, ale za poslední zhruba rok se objevila spousta pokut za parkování. Všechny byly zaplacené – o to se paní Gitnerová postarala – ale nás spíš zajímalo, kdy a kde byly vystaveny. Téměř okamžitě jsme začali vidět shluky.“

„Chcete říct, že ty lístky byly všechny vypsány ve stejné oblasti,“ řekl Morris.

„Jo, přesně tak,“ přikývl Carleton. „Byly všechny z Devátého okrsku dole u řeky. Spousta skladišť a garáží i pár opuštěných budov a spálenišť. A data taky seděla. Všechny lístky byly vypsány v době, kdy si synáček vyrazil na výlet.“

„Byly zde ještě další dva faktory, které jsme měli brát v úvahu a nevzali,“ řekl Randall. „Pravděpodobně by to ale dopadlo stejně. I kdybychom nějakým způsobem dospěli ke správnému závěru, asi bychom tomu stejně neuvěřili.“ V jeho hlase se rovným dílem mísila hořkost s lítostí.

„Takhle se Lex naučil mluvit na té svojí fajnové univerzitě,“ poznamenal Carleton. „Ale chce tím říct, že už nějakou dobu vycházely v novinách zprávy, že v tom okrsku mizí sanktusáci, někdy sólo, někdy i po dvou. Jasně že nemluvím o palcových titulcích v *Times-Picayune*. Kvůli bezdomovcům si nikdo nohu za krk nedá a navíc,

oni prostě pořád přicházejí a zase odcházejí. Nákej chudej všivák se nákou dobu neukáže, a kdo může říct, jestli se pohřešuje, nebo se prostě jen přestěhoval do Shreveportu nebo kam, aby zkusil štěstí zase někde jinde?“

„Zmínil jste dva faktory,“ poznamenala Libby. „Co je ten druhý?“

„Data výletů mladého pana Gitnera,“ odpověděl Carleton. „Byl v nich určitý systém, ale nám unikal – aspoň dokud už nebylo pozdě.“

„Při úplňku,“ řekl tiše Randall. „Ke všem došlo při úplňku.“ Libby a Morris se na sebe podívali, ale nic neřekli.

Carleton vyprávěl, jak s Randallem začali objíždět oblast, odkud měl Amos Gitner parkovací lístky. Druhý den zahlédli modré BMW s poznávací značkou shodnou s tou, kterou jim dala paní Gitnerová. Zastavili auto tak, aby na něj měli výhled, a těsně před soumrakem byli odměněni pohledem na muže, který vypadal nachlup stejně jako člověk na fotkách, které dostali. Ten člověk odjel v BMW a oba detektivové ho sledovali k budově, která byla nejspíš opuštěné skladiště. Zaparkoval a vešel dovnitř.

„Chvíli jsme počkali,“ vysvětloval Carleton, „pro případ, že by to byla jen nějaká dílčí zastávka. Ale asi po půl hodině, když se nevrátil, jsme se rozhodli mrknout se tam taky.“

„V tu dobu už byla úplná tma,“ poznamenal Randall, jako kdyby to byl důležitý fakt.

Carleton přikývl na souhlas. „Tak jsme šli dovnitř a drželi jsme se hezky ve stínu. To ani nebyl problém, protože všude okolo byl hlavně stín. Černější než boty Knížete pekel, to vám řeknu. A měsíc ještě nevyšel.“

„Ne,“ řekl polohlasně Randall. „To bylo až o něco později.“

Carleton jim pak vyprávěl, jak s Randallem vešli stejnými bočními dveřmi jako Amos Gitner. Díky Randallově kapesní baterce viděli šlápoty v tlusté vrstvě prachu ná podlaze. Ty je zavedly k plechovým schodům, po kterých oba muži vyšli opatrně a potichu nahoru.

Druhé patro skladiště skrývalo hromadu harampádí, odpadků, zapomenutého náradí a několik starých přepravních kontejnerů. „Vy-

padalo to, jako by majitel budovy odtamtud pěkně rychle vypadl a nechal tam všechno, co zrovna nepotřeboval,“ řekl Carleton.

„A právě za jedním z těch kontejnerů se vynořil Amos Gitner,“ řekl Randall. „Nebylo na tom nic melodramatického. Nevyskočil odtamtud ani nebyl agresivní nebo něco takového. Prostě jen vyšel ven. Až na to, že byl úplně nahý.“

„Jak ho pánbůh stvořil,“ potvrdil Carleton. „Rozestavil do různých částí místnosti tři takové ty velké, devítivoltové reflektory spolu s několika elektrickými kempingovými svítilnami, takže jsme ho viděli docela jasně. Ten kluk ho měl jako chovný hřebec.“ Podíval se na Libby a lehce naklonil hlavu. „Omlouvám se, madam.“

Libby se mile usmála. „Poznámky o penisech mě obvykle neurazí, pane Carletone. Pokračujte, prosím.“

„No a lak jsme se já i Lex tomu nahýmu chlápkuvi představili, řekli mu, že jsme soukromí vyšetřovatelé a že si nás najala jeho mamá, abychom zjistili, co to k sakru vyvádí. Pak jsem mu řekl: ‚Mohl byste se oblíct, pane Gitnere?‘ a ‚Musíme si popovídat.‘“

Carleton při té vzpomínce potřásl hlavou. „No a on na nás prostě hledí a pak říká: ‚Nemáte představu, do čeho jste šlápli.‘ A víte, neznelo to jako výhrůžka – a to mi věřte, že už jsem jich v životě pár slyšel. Ten kluk to prostě konstatoval. Pak se podívá k oknu a mě napadlo, jestli se jím nechce zdechnout. Ale on se obrátil zpátky k nám a řekl: ‚To nejlepší, co teď pro sebe můžete udělat, je vypadnout odsud, jak nejrychleji to půjde. A pak zapomeňte, že jste na tomhle místě kdy byli a že jste mě viděli.‘ Snažil jsem se mu vysvětlit, že takhle to nepůjde, že mu nehodláme nijak ublížit, ale že jsme si vzali od jeho mamá peníze, což znamená, že musíme odvést práci, na kterou si nás najala.“

„Nevypadal, že by ho cokoliv z toho zajímalo,“ řekl Randall. „Spíš se zdálo, že nám skoro nevěnuje pozornost.“

„Jo, to máš pravdu,“ přikývl Carleton. „Moje krátká přednáška o etice našeho povolání ho nejspíš nudila. Pak se najednou otočil k nejbližšímu oknu. V té chvíli musel zpoza mraků vyjít měsíc, protože tam najednou bylo mnohem víc světla a Gitner se na nás jen podíval a řekl: ‚Příliš pozdě.‘ Jako by mu to bylo skoro líto.“

A v tu chvíli začalo to pravý peklo.“

Carleton se odmlčel a zahleděl se na svůj stolní plánovací kalendář. Po chvíli řekl Morris: „Jestli čekáte, až vás někdo popostrčí, rád vám vyhovím. Co tehdy začalo?“

Carleton zavrtěl hlavou. „Ne, tak to není. Nesnažím se to natahovat, abych z toho udělal lepší historku. To jen že o té noci nikdy nemluvím a připadám si jako idiot, když mám popisovat něco, o čem jsem si myslel, že neexistuje. Aspoň ne v reálném světě.“

Zhluboka se nadechl a podíval se na Morrise. „Už jste někdy slyšel pojem *loup-garou*?“

Morris přikývl. „Francouzský název pro vlkodlaka, že ano? Používají ho i Cajunové.“ Řekl to, jako by ho to vůbec nepřekvapovalo, což také byla pravda.

Carleton se na něho podíval přimhouřenýma očima. „A viděl jste někdy nějakého?“

„Na tom nesejde,“ řekl mu Morris. „Ale je docela zřejmé, že vy ano.“

Carleton sebou zavrtěl na židli. „Jo, myslím, že jo,“ řekl po chvíli. „Prokletá věc – nejspíš i doslova, co já vím. Viděli jsme, jak měsíční světlo dopadá na pana Gitnera, a během několika vteřin mu začala rašit srst, drápy a všechno to ostatní. Nic, co byste nemohli vidět v desítkách filmů, co jsou k mání v každé videopůjčovně, ale tohle bylo *ztraceně skutečné*.“

„Celý proces trval asi dvě minuty, řekl bych,“ dodal Randall. „Myslím, že jsme ten čas mohli využít k útěku. K čertu, možná by se nám to i podařilo.“ Zkroušeně potřásl hlavou. „Jenže jsme byli příliš... *ochromení* tím, co vidíme.“

„Jako bychom byli paralyzovaní,“ přikyvoval Carleton. „Aspoň dokud se ta zkurvená bestie na nás nevrhla. Bylo to víc zvíře než člověk... jako by se z devadesáti procent skládal z tesáků a drápů.“

„To muselo být strašné,“ řekla Libby. „Byl někdo z vás ozbrojený?“

„Jo, měl jsem svůj desetimilimetrový glock, který nosím vzadu na opasku. Spousta lidí má devítku, ale já mám radši větší zastavovací efekt. Lex s sebou většinou nic nenosí a neměl zbraň ani tu noc. Nemám mu to za zlé. Bože, vždyť jsme šli po bohatém klučinovi s

nějakým tím zlozvykem, nebo jsme si to aspoň mysleli. Nebylo třeba těžké dělostřelectvo.“

„Stihl jste se dostat k zbrani včas?“ zeptal se tiše Morris.

„Jo, i když mi to nebylo moc platné. Vystřelil jsem a toho zmetka jsem trefil, tím jsem si naprosto jistý. Přímo do hrudi.“ Carleton potřásl hlavou. „Ani ho to nezpomalilo. V příští vteřině byl na mně. Strhl mě na zem, pistole vystřelila někam stranou a pak už byl na nejlepší cestě rozervat mi svými tesáky hrdlo. Nějak jsem mu dokázal vsunout paži pod bradu, takže jsem ji mohl použít jako páku. Jenže jsem věděl, že ho dlouho od sebe neudržím. Bože, ten měl páru. Pak se ale najednou vzepjal a zavyl. Víte, nezařval, ale zavyl, úplně jako zvíře.“

„To proto, že když jsme přicházeli, všiml jsem si na podlaze sekery,“ vysvětloval Randall. „Ležela mezi vším tím haraburdím. Tak jsem ji popadl a ze všech sil jsem ji zaťal tomu tvorovi do zad.“

„Zabilo ho to?“ Morris se dychtivě předklonil.

„Ani zdaleka,“ odpověděl Carleton. „Ta zatracená bestie se ze mě skulila, vyskočila na nohy, sáhla si dozadu a prostě si tu sekyrku vyšklubla ze zad. Odhodila ji stranou jako párátko a pak se vrhla na Lexe.“

„Došly mi nápady,“ řekl jim Randall, „takže už jsem si představoval, že to stvoření je to poslední, co v životě vidím. Pak ale začala střelba.“

Libby se podívala na Carletona. „Takže jste zase našel svou pistoli?“

Mohutný detektiv si zhnuseně odfrkl. „Sakra, to ne. V tu chvíli jsem byl rád, že si oběma rukama najdu hlavu. Kdepak, já jsem nestřílel. To ten chlápek, co zrovna vtrhl do dveří.“

„Musel přijít po stejných schodech jako předtím my,“ řekl Randall. „Neslyšeli jsme ho, což není zase tak divné při tom, co se tam dělo. Držel revolver a naládoval do vlkodlaka nebo Amose Gitnera, to si rozhodněte sami, tři dávky za stejný počet vteřin.“

„A udělal to asi pořádně,“ dodal Carleton, „protože ta stvůra se jen vzepjala, svalila se na podlahu a zemřela. Rovnou tam na místě. Přísahám, že to, co se stalo pak, bylo jako z filmu. Ta proměna nabrala opačný směr a za chvíli už jsme se zase dívali na nahé tělo

Amose Gitnera. Stejně jako dřív, až na díry po kulkách. A krev, samozřejmě.“ Carleton při té vzpomínce potřásl hlavou. „Po chvilce se mi podařilo posadit, a tak jsem se toho chlápka zeptal: ‚Jak jste ho, sakra, zastavil, když my jsme s ním nic nesvedli?‘ On jen pokrčil rameny, ušklíbl se a řekl: ‚*Stříbrné kulky*.“

Randall, který se ještě pořád opíral o rám dveří, řekl: „Představil se jako soukromý vyšetřovatel z New Yorku. Jeden zmizelý bezdomovec měl na severu starostlivého bratra, který zaslechl historky o stvoření, co tady dole loví lidi na ulicích. Ten vyšetřovatel nám taky řekl, že občas dělá případy, které by se daly nazvat neobvyklé. A tak se uvolil zajet do New Orleansu a zjistit, o co jde.“

„Zdá se, že to zjistil právě včas,“ řekl Morris.

„Jo, to rozhodně,“ přikývl pomalu Carleton. „Dal nám svoji vizitku a pak jsme společně odešli ze skladiště. Několikrát jsme mu pak ještě volali, abychom se, řekněme, poradili. Ale od té doby jsme toho chlápka neviděli.“

„A ten vyšetřovatel,“ řekla zamyšleně Libby Chastainová. „Jak si říkal?“

„Ačkoliv to zní nepravděpodobně,“ řekl jí Randall, „podle vizitky se jmenoval Barry Love.“

KAPITOLA 20

Tentokrát to byl laciný motel v Connecticutu. Snake Perkins si říkal, že když mezi nimi a místem, kde došlo k tomu průšvihy, bude ležet jeden stát, budou mít aspoň prostor k nadechnutí. „Je to komplikace,“ řekl Cecelii Mbwato.

Cecelia seděla uvelebená v jediném křesle, které v pokoji bylo, a pojídala solené arašidy jeden za druhým. Podívala se na Snakea, který seděl na posteli, se směsicí opovržení a lhостejnosti. „Jakou v tom vidíš komplikaci?“

„Všechny benzínky dnes mají kamery zaměřené na čerpací stojany pro případ, že se někdo rozhodne zdejchnout bez zaplacení. V Jersey je určitě měli taky.“

„Takže policie bude mít video, jak odjíždíme. Abych použila tvoje slova: ‚To je toho.‘“

„Jo, je, třeba to, že teď mají moji poznávací značku. A to znamená, že do zítřka nebo možná ještě dřív ji budou mít všichni policajti v šesti státech v těch svých průřezových počítačích v každém policejním autě. Netvrdím, že na nás teď budou pořádat hon, ale na silnici není moc aut, jako je to moje. Takže teď jenom postačí, abychom náhodou projeli kolem nějakýho Drsnáka Dudleyho, kterej není natolik pohrouženej do svých koblih, aby si nevšiml auta a neprověřil si značku. A pak určitě budeme TVP.“

„Co znamená TVP?“

Snake se křivě ušklíbl. „Madam, to znamená ‚totálně v prdeli‘.“

Cecelia se na chvilku zamyslela a pak řekla: „Pak by ses měl zbavit svého auta a ukrást pro nás jiné.“

Snake zavrtěl hlavou: „Tak to není dobrý nápad.“

„A pročpak? To tak zbožňuješ tu plechovku, co v ní jezdíme?“

Ve Snakeovi se hnula žluč. Lincoln pro něj znamenal mnohem víc než ta negerská děvka, ale ovládl se natolik, aby to neřekl nahlas. Místo toho se jednou nebo dvakrát zhluboka nadechl a řekl jí: „Je pro to hned několik důvodů. Jeden z nich je, že nejsem zloděj aut. Jasně že umím nastartovat bez klíče, to svede každé děcko. Ale dnešní auta mají ty podělaný alarmy, zámky volantu, dálkový vypínače zapalování, jsou v systému GPS a kdovíco ještě, v čem já se nevyznám. Pokusím se šlohnout káru a určitě skončím v lochu.“

„To by bylo strašné,“ řekla s nehnutou tváří.

„Jo, a další důvod je, že i kdyby se mi podařilo ho šlohnout, nevíme, jak rychle to nahlásí. Každé auto, co stojí za ukradení, by asi někomu chybělo. Nebudeme vědět, jestli je to auto na mušce, dokud nám ve zpětném zrcátku nezačnou červeně blikat majáky, a to už bude zatraceně pozdě. A snažit se ujet policajtům je leda pro blbce. V televizi to ukazují v jednom kuse.“

„Tak co navrhuješ, abychom udělali?“ Máchl rukou k tomu smetišti, které mělo být jejich pokojem. „Abychom se ukrývali po zbytek života v tomhle?“

„To ne. Dostal jsem nápad a není vůbec špatný. Neukradnu auto, jen registrační značky. A nejen že je ukradnu, ale vyměním je za

značky na lincolnu. Chci říct, kdo jde po ránu ke svému autu a kontroluje si své pitomý značky? Majitel si té výměny nemusí všimnout celé týdny. A mezitím si my budeme jezdit s pěknýma novýma značkama, které nejsou v žádném policejnském seznamu hledaných aut.“

„To dává smysl,“ řekla Cecelia stroze. Koukla se letmo na laciné hodinky, které měla na zápěstí. „Zbývá ještě pár hodin tmy, tak na co čekáš?“

Fenton a Van Dreenan se prodírali hustou dopravou po newjerseyské dálnici, a dokazovali tak, že ani jednomu neschází kuráž.

Van Dreenan prolomil několikaminutové ticho a řekl: „Až dojedeme do New Yorku, budu si muset vyřídit pár telefonátů.“

Aniž by spustil oči ze silnice, vytáhl Fenton svůj mobil. „Jestli chcete, použijte tenhle.“

„Díky, ale ne. Mám svůj vlastní. Najedno číslo se ale musím podívat do diáře a ten mám momentálně v kufru v Holiday Inn.“

„Chcete, abych vás tam hodil?“

„Kdyby vás to příliš neobtěžovalo. K dalšímu telefonátu sice číslo znám, ale je to Jižní Afrika. Na to bych měl použít pevnou linku. Jak víte, mobilní telefony jsou na takovou vzdálenost často nespolehlivé.“

„Jo, to jsou.“ Zarazil se. „Můžu se zeptat? Má to něco společného s naším případem?“

Pokud si Van Dreenan všiml toho, že Fenton se o případu vyjádřil jako o ‚našem‘, neřekl na to ani slovo. Místo toho odpověděl: „Ale ano, určitě. Chci požádat kolegu, aby mi nejrychlejším možným způsobem zaslal vzorek vlasu, který máme v registru. Patří jistě Cecelii Mbwato.“

„Nějaké zbytky vlasů se našly na dvou místech činu,“ řekl Fenton zamyšleně.

„Ja, to vím. Porovnání DNA by mohlo být poučné, že?“ Nechal Fentona, aby věřil tomu, že to je hlavní důvod.

„To by tedy zatraceně bylo. Až to sem dorazí, řeknu šéfovi, ať přitlačí na laborku, aby se do toho pustili přednostně.“

„To by nám asi opravdu pomohlo,“ řekl Van Dreenan.

„A co ten druhý telefonát? Ten, pro který si musíte dohledat číslo?“

„Ten by, příteli můj, měl být místní. Dotyčná dáma žila v New Yorku. Můžu jen doufat, že tam stále ještě žije.“

„Naše telefonní síť poskytuje informace o telefonních číslech. Jen vyťukajte čtyři jedna jedna a pěkně si popovídáte s automatem.“

„Její číslo je docela určitě v seznamu X.“

„V čem?“

„Promiňte. Říkáte tady tomu neveřejné číslo.“

„Aha. Je to někdo, kdo zná Cecelii... jak že se to jmenuje?“

„Mbwato. Ne, zřejmě ne. Ale je to někdo, kdo toho ví spoustu o magii.“

KAPITOLA 21

Kancelář Barryho Lovea se nacházela poblíž Deváté Avenue a Čtyřicáté osmé v chátrající cihlové budově, jejíž vestibul silně páchl kočičí močí. Morris zjistil, že mu ta budova připomíná Kingsbury Building v Bostonu, a jen doufal, že si tentokrát nebudou muset poradit s žádným požárem.

Zatímco je samoobslužný výtah vezl se skřípěním a sténáním vzhůru, zeptal se tiše Libby: „Myslíš, že ona ví, že jsme tady?“

Libby se ani nemusela ptát, kdo má ta ona být. Chvíli si kousala ret, než odpověděla. „Těžko říct, protože nevím přesně, jaký magický mechanismus používá, aby nás vystopovala. Evidentně je to nějaký druh jasnoviectví, ale existuje spousta způsobů, jak se dá provádět. Už od New Orleansu používám krycí zaklínadla, ale jediný způsob, jak bezpečně zjistit, že fungují, je, že se nás nikdo nepokusí upálit nebo rozsekat na kousky.“

„Nebo svést,“ řekl Morris se vzpomínkou na San Francisco. „To taky.“

„Takže tobě se líbí holky, co?“

„Nech toho, Quincey.“

Barry Love je očekával a během několika minut už byli usazeni na opotřebovaných, vybledlých židlích pro klienty, které vypadaly jako výhodná koupě ze zkrachovalého pohřebního ústavu. Výborně ladily s otlučeným starým stolem, u něhož se posadil detektiv, a ne-nařazenými dřevěnými policemi, které visely na zdi za ním.

Když vešli do kanceláře, Love zrovna telefonoval a zdvořile je požádal o chvilku strpení, než domluví. Zatímco něco mumlal do sluchátka, Morrisův zájem upoutal neobvyklý obsah polic.

Na vrchní polici byly namačkané knihy, z nichž některé Morris poznával. Byly tam dvě Bible (latinská vulgáta a Bible krále Jakuba), Stoneova *Praxe lovu démonů*, *Bhagavadgíta* v drahé vazbě, Newmanův *Upír ve viktoriánské Anglii*, Wellmanova biografie Jana Baladýra, několik svazků od Hegela a jeden Sartrův, Blackův *Krůček k miléniu* a třetí vydání *Zkoumání okultismu: Principy a techniky* Scullyho a Reyese.

Další police obsahovaly podivnou směsici drobných starožitností, mimo jiné i sošku, o níž byl Morris přesvědčen, že to je božstvo Šiva, velkou lahvičku kofeinových tablet, ornamentální stříbrný krucifix, který vypadal, že původně patřil do nějaké katedrály, africkou šamanskou masku, malého vycpaného medvídku s ušmudlaným obličejem, bronzovou Davidovu hvězdu, scvrklou hlavu, která vypadala opravdově, dva pitevní nože, velkou plechovku kávy Maxwell House a pár předmětů, které Morris nedokázal identifikovat.

Barry Love zaujatě naslouchal hlasu v telefonu a začal si dělat poznámky do žlutého bloku, který ležel na opotřebované psací podložce. Soukromý vyšetřovatel vypadal, že mu táhne na čtyřicítku, takže náznaky šedin ve vlasech byly nejspíš předčasné. Morris si pomyslel, že možná byly způsobeny stejnými zážitky, které vepsaly vrásky do jeho tváře. Byla pohublá s výraznými lícními kostmi, porostlá dvou nebo třídním strništěm. Zarudlé modré oči pod dominantním širokým čelem vypadaly, jako by si nedopřály pořádný spánek od Reaganova funkčního období.

Love měl na sobě pomačkanou modrou košili s límečkem na knoflíčky a krátkými rukávy. Na bledých šlachovitých pažích měl několik tetování, v nichž Morris rozpoznal znamení proti démonům. Zdálo se, že Barry Love bere svou práci vážně.

Love ukončil hovor a zavěsil. „Omlouvám se,“ řekl Morrisovi a Libby, „ale myslel jsem, že by ten člověk mohl být napojený na něco – na někoho – koho bych rád našel, a on nebývá moc často k dosažení. Já mu zavolat nemůžu, protože hodně cestuje a mobilům nevěří. Takže –“ pohodlně se opřel „– když jste včera volal, říkal jste, že máte zájem o nějakou informaci.“

„Informaci, kterou jste mi mohl poskytnout po telefonu, pokud ji vůbec máte,“ řekl Morris. Kvůli pásmové nemoci a vypětí posledních dní začínal být poněkud nedůtklivý.

Love vážně potřásl hlavou. „O důležitých věcech nikdy nemluví s cizími lidmi po telefonu. Hlas v telefonu – k čertu, vždyť jste mohl být kdokoliv. Třeba jeden z Nich.“

„Z nich?“ zeptala se Libby zdvořile.

„Z druhé strany.“ Loveův hlas byl naprosto věčný.

„Máte nějaké zkušenosti s ,druhou stranou‘?“ zeptala se Libby.

Love pomalu přikývl. „Víc, než bych chtěl. Jak říkával jeden chlápek, kterého jsem kdysi znal – asi přitahuju nadpřirozený sračky. Už dlouho na ně narážím, nebo možná ony narážejí na mě.“

„Co bychom měli Quincey a já udělat, abychom vás přesvědčili, že nejsme z ,druhé strany‘?“ zeptala se Libby.

„Nemusíte dělat vůbec nic,“ řekl jí Love. „Už vím, že nejste.“

Libby naklonila hlavu na stranu. „A jak to víte?“

„Vím to, to je vše.“ Love přenesl zrak na Morrisa a pak zpátky na Libby. „Stejně jako vím, že sami máte s nadpřirozenýma sračkama své zkušenosti. Co ale *nevím*, je, co ode mě chcete.“

„Jsme tu, protože dva lidi z New Orleansu si myslí, že byste nám mohl pomoci,“ řekl Morris.

„New Orleans.“ Love se malinko usmál. „Tak to by mohli být Carleton a – jak se jen jmenuje – Randall.“

„To jsou oni.“

„Pomoci vám s čím?“

„S nadpřirozenýma sračkama,“ ušklíbl se na něj Morris. „S čím jiným?“

Morris a Libby střídavě vyprávěli Barrymu Loveovi o černé čarodějnici, kterou hledají a proč. Zabralo to dost času. Dvakrát byl

jejich hovor přerušen vyzváněním telefonu, ale Love pokaždé volajícím příkře řekl: „Zavolám později,“ a zavěsil.

Když vypověděli celý příběh, Barry Love se opřel do židle a řekl: „Ta dáma, kterou hledáte, je podle všeho mimořádně nebezpečná.“

„To ano,“ přitakala Libby. „Proto ji potřebujeme najít dřív, než zničí LaRueovy.“

„Nebo nás,“ dodal Morris.

„Nebo nás,“ souhlasila Libby. „Dělali jsme, co se dalo, ale útočník má vždycky výhodu – to platí ve válce, ve fotbalu i v magii. Jestli ta hra na kočku a na myš bude takhle pokračovat, dříve či později začneme být nepozorní anebo ona bude mít štěstí. Takže musíme jednat rychle.“

Love si drahnou chvíli mnul kořen nosu svými tenkými prsty a pak řekl: „Neznám ji, aspoň ne osobně. Kolují jisté řeči o mocné černé čarodějnici pocházející z dlouhé linie čarodějek, linie, která se táhne až k Salemu. Nikdy jsem nikoho neslyšel nazvat ji jménem, ale možná bych vám mohl sehnat nějaký tip.“

Barry Love si bezděčně třel jedno ze svých mystických tetování na levé paži. Možná ho to uklidňovalo, nebo ho jen svědilo.

„Znám většinu lidí ve městě, kteří se zabývají černou magií,“ pokračoval. „Myslím tou skutečnou, ne těma pitomostma pro turisty. Někteří mi dluží nějakou tu službičku a ti další budou nadšením bez sebe, když *já* budu nějakou dlužit *jim*. Když mě necháte zavolat pár lidem, zjistím, co se dá dělat.“

„Jak rychle myslíte, že pro nás něco můžete mít?“ zeptal se Morris.

Love se letmo podíval na hodinky a na okamžik se zamyslel. „Přijďte dnes večer okolo desáté. Tou dobou bych při troše štěstí měl mít nějaké informace.“

„Ještě jsme neprobrali váš honorář,“ řekla Libby.

Barry Love se na ni podíval zarudlýma očima a křivě se ušklíbl. „Pokud se mi podaří tu dámu pro vás najít, znamenalo by to myslím, že mi vy dva dlužíte hodně velkou laskavost. Je to tak?“

„To beze sporu je,“ řekla Libby a Morris přikývl na souhlas.

„Dobrá,“ řekl Love. „To bude stačit.“

Protože Libby žila v New Yorku, pozvala Morrisa, aby se s ní navečerel v jejím bytě, zatímco budou čekat, až Barry Love zkontaktuje své lidi v okultní komunitě.

„Už jsi tu byl, tak víš, kde co je, Quincey,“ řekla, když po bytě rozžínala světla. „Chovej se tu jako doma. Já jdu zjistit, kdo si za posledních pár týdnů žádal mou pozornost.“

Morris si namíchal slabou skotskou s vodou a pak sebou žuchl na pohovku v Libbyině prostorném obývacím. Na konferenčním stolku měla pohozených pár časopisů. Mezi nimi si Morris ke své radosti všiml posledního čísla hororového časopisu *Hřbitovní tanec*, který bral v podstatě jako zpravodajský magazín. Libby zvedla hromádku pošty, která se za její nepřítomnosti nakupila, a posadila se vedle telefonního záznamníku. Zmáčkla ‚Play‘ a část pozornosti věnovala nahraným zprávám, zatímco se probírala poštou, z níž většina skončila v odpadkovém koši.

Ovšem hned čtvrtá zpráva ji zaujala.

„Elizabeth, tady Garth van Dreenan. Možná si mě pamatujete z té ošklivé záležitosti v Mozambiku před několika lety. Jsem momentálně v New Yorku a chtěl bych vás poprosit o pomoc v jedné velice závažné věci. Byl bych nesmírně vděčný, kdybyste mi zavolala na některé z těchto čísel.“ Následovala řada telefonních čísel. To první Van Dreenan označil jako svůj mobil, druhé jako číslo do svého pokoje v hotelu Holiday Inn a třetí do pobočky FBI v New Yorku. Ze záznamníku se pak ozval automatický hlas oznamující, že zpráva byla přijata ve 14:18 předchozího dne.

Libby Chastainová si zapsala čísla na zadní stranu obálky a záznamník vypnula. Všimla si, že ji Morris pozoruje.

„Nechci špehovat,“ řekl. „Ale nedalo se neslyšet.“

„Ne, to je v pořádku,“ řekla Libby. „Garth je u jihoafrické policie, u Útvaru pro okultní zločiny.“

„Říkal jsem si, že ten přízvuk poznávám. A o Útvaru pro okultní zločiny jsem už slyšel.“

„Garth je fajn chlap. Přizval si mě k jednomu případu, na kterém před nějakou dobou pracoval. A postupně jsme skončili v Mozambi-

ku.“ Zatvářila se, jako by spolkla hořkou pilulku. „Pak se to celé nějak podělalo.“

„Mám o tom chtít vědět víc?“

„Ne,“ odpověděla po krátké odmlce. „Nejspíš ne.“

„V pořádku.“

Poklepala tužkou na obálku, kterou držela v ruce. „Garth si vybral hodně špatnou chvíli na to, aby mne požádal o pomoc. Ale snad je to něco, s čím si poradím rychle. Pokud ne, tak doufejme, že to může počkat.“

Zvedla telefon a vytukala první číslo.

„Takže je vám jasné,“ řekl Van Dreenan, „že abych dokázal vypátrat Cecelii Mbwato, potřebuju sám magii.“

Libby pomalu přikývla. „Uvědomujete si, že ten druh vyhledávacího kouzla, o jakém mluvíte, nebude působit na dlouhé vzdálenosti? Maximálně na pár kilometrů.“

„S tím počítám,“ řekl Van Dreenan. „Mám v plánu dostat se k ní co nejbližší. K tomu je samozřejmě nutné, aby znovu vraždila. To je jediný způsob, jak zjistit, kde se nachází nebo alespoň kde nedávno byla. Uvědomuji si, že to je poněkud morbidní dilema.“

„Myslím, že vím, jak vám je,“ řekl Quincey Morris. „Jeden můj přítel má syna s cystickou fibrózou. Jedinou nadějí toho chlapce byla transplantace plic od dárce odpovídajícího věku a vhodné velikosti. Můj přítel doufal a modlil se za transplantaci, i když věděl, že aby k ní došlo, bude muset zemřít dítě někoho jiného. Dost ho to trápilo.“

„Život umí být krutý,“ konstatoval Van Dreenan.

„To umí,“ souhlasil Morris. „Ale řeknu vám to samé, co jsem řekl jemu. Vy nikomu život neberete. To je mimo vaši kontrolu. Zkrátka jenom využíváte všechny dostupné prostředky, abyste něčí život zachránil.“

„Říkáte, že už zabila čtyři?“ zeptala se Libby. „Ano, čtyři,“ odpověděl Van Dreenan.

„Pak bude ještě jedno,“ řekla Libby. „Víte proč, Garthe, stejně jako já.“

„Jistě,“ řekl Van Dreenan zasmušile.

„Pětka je mocné číslo,“ řekl Morris. „Obzvlášť v černé magii.“

„V její africké podobě stejně jako v evropské,“ poznamenal Van Dreenan. „Cecelia Mbwato musí mít v plánu něco velice ošklivého. A jestli spáchá ještě jednu vraždu, bude to asi moje poslední šance...ji vypátrat a já chci být připraven.“ Podíval se na Libby. „Proto jsem tady, Elizabeth.“

Libby zvedla malý plastový pytlík, který ležel na konferenčním stolku, a podržela ho proti světlu. „Jste si jist, že tyhle vlasy patří slečně Mbwato?“

„Jistější už si být nemůžu,“ řekl Van Dreenan. „Sebrali je loni při policejní razii v jejím bytě. Žila sama a tou dobou už byla dávno pryč, ale pár věcí po sobě nechala. Kromě jiného i kartáč na vlasy, který byl plný otisků, a to pouze jejích.“

Libby pytlíkem trochu zatřepala a sledovala, jak kudrnaté černé vlasy uvnitř poskakují. „Divím se, že FBI tohle nechce na analýzu DNA nebo tak něco,“ poznamenala.

„Chtějí to,“ řekl Van Dreenan. „Ale policie u nás doma získala z toho kartáče dostatečně velký vzorek a já jsem přesvědčil jednoho svého kolegu, aby mi z něho něco málo promptně zaslal ve dvou sáčcích. Takže FBI obdržela taky svou trošku, aby na ní vyzkoušela svoje kouzla.“

Libby se zvedla a držela plastový pytlík na důkazy v ruce. „No, já zkusím ty svoje. Může to chvíli trvat.“ Podívala se na Morrise. „Quincey, můžeš se Garthovi věnovat, než to dokončím?“

„S radostí,“ řekl Morris. „Myslím, že my dva starouši budeme mít pár společných zájmů. A když ne, pořád si můžeme pustit lehčí porno na PPV kanálu.“

Libby odešla s úsměvem a vrtěním hlavy z místnosti. Jakmile byla pryč, Van Dreenan se podíval na Morrise. „Vím, co je lehké porno,“ řekl, „ale co je to PPV kanál?“

O půl druhé hodiny později byl Van Dreenan pryč a Libby s Morrisem usedli k večeři. Libby byla vegetariánka, takže k večeři byla casserole z rigatoni, tří druhů sýra a hub portobello. I když Morris pocházel z dlouhé linie texaských milovníků hovězího, cestování ho naučilo oceňovat rozmanitost v jídle. Casserole mu připadalo výtečné a také to Libby řekl.

„Mám tady láhev chablis, které by se k tomu výborně hodilo,“ řekla Libby. „Ale vzhledem k okolnostem to asi není nejlepší nápad.“

„Vím, jak to myslíš,“ řekl Morris. „Kdybychom se opili, budeme pomalejší a staré přísloví dělá jasný rozdíl mezi *rychlý* a *mrtvý*.“

„Možná bych mohla uvařit kávu.“

„Dobrý nápad.“

Chvíli beze slova jedli, až Libby řekla: „Co uděláme, jestli nám Barry Love neopatří nějaké vodítko?“

Morris rozkousal sousto, pak polkl a zavrtěl hlavou. „Ať se propadnu, jestli to vím, Libby,“ řekl polohlasně. „Ať se propadnu, jestli to vím.“

KAPITOLA 22

Bylo jen pár minut před desátou, když se vrátili do haly staré kancelářské budovy.

Libby sahala po tlačítku, aby přivolala výtah, když ji Morris jemně chytil za paži a řekl: „Pojďme po schodech.“

Zatímco kráčeli po rozpraskaném, vrzajícím schodišti, Libby se nervózně zeptala: „Děje se něco?“

„Možná.“

„Co?“

Morris zavrtěl hlavou. „Počkej.“

Když dorazili na druhé odpočívadlo schodiště, řekl Morris úplně potichu: „Cítíš to?“

Libby se nadechla nosem a zašklebila se. „To není kočičí moč. Pokud zdejší kočky nezačaly pít sirnou vodu.“ Její hlas byl stejně tlumený jako Morrisův. „Nic mi to neříká. Tobě ano?“

„Možná že jo. Pojďme.“

Jak stoupali vzhůru, pach sílil. Když se zastavili na odpočívadle ve čtvrtém patře, zeptal se Morris: „Máš s sebou svoje náradíčko?“

Díval se vzhůru k pátému patru, kde měl Barry Love kancelář.

„Samozřejmě,“ řekla Libby a už rozepínala svou objemnou kabelu.

„Máš tam něco na zastavení démona?“

Libby vytřeštila oči. „*Démona*? Proč myslíš –“

Přesně v tu chvíli se dveře v pátém patře rozletěly a v nich se objevil tvor z noční můry.

Mělo to tělo orangutana a hlavu hyeny, až na čelisti, které patřily spíš některému velkému druhu krokodýla. Stvůra stála nahněná na podestě, zírala na ně a z tlamy jí vycházel zvuk, jaký vydává dobrman, než se vám vrhne po hrdle.

Libbyina disciplinovaná mysl potlačila paniku, která ji hrozila ovládnout. Aniž spustila z démona oči, rychle prohrabávala věci ve své kabelce. Po několika vteřinách, které se zdály být celou věčností, sevřela v prstech lahvičku, kterou hledala. Palcem ji odzátkovala.

„Ať uděláš cokoli, *neutíkej*“ procedil Morris mezi zuby. „Čeká na to – proto tam ještě stojí. Ten pekelník ti skočí na záda, pak sáhne rukou dopředu a rozerve ti hrdlo.“

Morris vytáhl z kapsy malou lahvičku, na které byla nálepka obchodu se zdravou výživou. Její obsah chrastil, když odšroubovával víčko.

Libby se odvážila letmo mrknout směrem k němu. „Co to je?“

„Mořská sůl. Nemají ji rádi. Má to něco společného se Šalamounovou láhví, když byla vhozena do moře s démonem uvězněným uvnitř. Připravila sis taky něco?“

„Ano. Je to –“

„To je jedno, schovej si to – pravděpodobně to budeme potřebovat. Tenhle je můj.“

„*Tenhle*?“

„Zpravidla se pohybují ve smečkách. Tenhle fešák nejspíš nebude sám.“

Při představě většího počtu těchto netvorů Libby nasucho polkla. „Takže jak tohle uhrajeme?“

„Jako Sam Houston v San Jacintu – zaútočíme. *Na něj!*“

A s tím se rozběhl nahoru po schodech. Libby vytáhla lahvičku z kabely, pustila se za Morrisem a v běhu se ještě stačila krátce pomodlit k Bohyni.

Když byl Morris dva schody pod vrčícím démonem, hodil mu hrst mořské soli do jeho odporného obličeje. „Bud’ spoután, zplozene pekél, tak jako Šalamounovou pečeti,“ vykřikl.

Démon vydal zvuk podobný zakňučení, zakryl si tlapami obličej a vrávoravě couvl. Morris vyběhl dva poslední schody, vrhl se na něj a svou silnou paží obemkl prodlouženou tlamu monstra, což na krátkou chvíli vyřadilo jeho vražedné zuby. Druhou rukou sevřel volnou kůži na démonových zádech.

Potom se jediným plynulým pohybem otočil a přehodil tu svíjející se odpornost přes zábradlí. Démonův vzteklý řev se po jeden nekonečný okamžik rozléhal schodištěm a pak ho utnul vlhký náraz o pět pater níž.

„Je mrtvý?“ zeptala se Libby.

Morris pokrčil rameny. „Možná. Rozhodně je vyřazený ze hry.“ Zatřepal lahvičkou s mořskou solí, jako by zkoušel, kolik jí ještě zbylo.

„Myslela jsem, že démoni jsou nesmrtelní a nedají se zabít.“

„Zabít není to pravé slovo, spíš je možné poslat je tam, odkud přišli. Zvláště když je zničeno fyzické tělo, ve kterém se zjevili. Poslouchej, musíme –“

Za dveřmi zaduněl výstřel, pak další.

„Zatraceně!“ vykřikl Morris. „Jdou po Loveovi. Budeme muset improvizovat. Jedno si pamatuj,“ řekl Libby. „Démoni nejsou chytrí, aspoň většina ne, a neumí se rychle přizpůsobit nové situaci. Vyved’ je z míry a máš šanci zvítězit.“

Vzal Libby za ruku a pevněji stiskl. „Jakmile projdeme těmi dveřmi, budeme jako vajíčka na rozpálené plotně. Pokud zůstaneme vteřinu nebo dvě na jednom místě, usmažíme se. A to možná doslova. Jasně?“

Libbyiny rty se soustředěně stiskly. Přikývla.

„V pořádku,“ řekl Morris. „Jdeme.“ Zhluboka se nadechl a rozrazil dveře do pátého patra.

To, co je tam přivítalo, by klidně mohla být scéna z Danteho, kdyby byl básník při psaní svého *Pekla* na LSD.

Dveře do kanceláře Barryho Lovea byly otevřené a v chodbě leželo v kaluži vlastního slizu něco mrtvého, co připomínalo zvratkově

zbarveného Teletubbíka s tesáky. Vnitřnosti tomu zrovna požíral jiný démon, který se podobal nahému lidskému trpaslíkovi, až na to, že měl hlavu kozy a místo penisu živého hada. Další dva netvoří nakuovali opatrně každý z jedné strany dveří do Barryho kanceláře. Jeden vypadal tak trochu jako stvůra z Černé laguny, ovšem s bujným ženským poprsím. Druhý byl oblečený jako člen nacistických úderných jednotek, jenže zpod štítku vojenské čepice koukala hlava divočáka se špičatými klektáky a vším, co k ní patří.

Oba démoni u Loveových dveří se najednou spěšně stáhli a vzápětí se ozvala rána, která roztrátila část zárubně. Morris zauvažoval, kolik nábojů ještě Barry Love má a jestli používá stříbrné kulky.

Pak si trpasličí démon všiml, že u dveří na schodiště stojí noví návštěvníci. Zvedl hlavu od vnitřností svého druha a zařval něco jazykem, který Morris ani Libby nepoznávali. Nato vycenil tesáky a vyrazil.

Libby Chastainová vykročila vpřed. „Můj!“ křikla na Morrise. „Vyber si jiného.“

Když se trpasličí démon přiblížil k Libby, zavrčel na ni anglicky: „Nejdřív sežeru tvoji kundu, děvko!“

Libby se upjatě usmála a řekla: „Sežer si tohle!“ Zvedla pravou ruku dlaní nahoru a odkryla hromádku jemného fialového prášku. Natáhla ruku, silně foukla do dlaně a zahalila blížícího se démona oblakem prášku. Pak rychle vyřkla několik slov v latině a trpasličí stvoření v ten okamžik zamrzlo na místě, v kozí tváři výraz zmateného úžasu. Libby pak dvěma prsty nakreslila do vzduchu složité znamení a vykřikla: „*Ignis!*“

Démon se okamžitě se strašlivým řevem vznítíl.

Bílou magii není možné použít k zabíjení lidí, ale proti zplozen-cům pekla funguje výtečně.

Spálené maso démona vydává tak odporný hnilobný zápach, že u lidí, kteří na to nejsou zvyklí, může vyvolat zvracení. Libby měla s démony pramálo zkušeností, a proto byla zaskočena náhlou nevolností, která ji zasáhla jako rána na solar plexus. Na několik vteřin byla naprosto bezbranná.

Mezitím co se zabývala trpasličím démonem, Morris se pustil do dvou stvůr, které stály u dveří do Barryho kanceláře. Do levé ruky si

nasypal zbytek krystalů mořské soli a prázdnou láhev zahodil. Pravou rukou vytáhl vystřelovací nůž, který je ve osmadvaceti státech Unie zakázaný. Palcem zmáčkl pojistku a z rukojeti vyskočila patnácticentimetrová čepel, která se jasně třpytila i v chabém osvětlení chodby. Dokonale nabroušená ocel byla potažená vrstvičkou stříbra a zbraň byla před lety požehnaná arcibiskupem z Albuquerque, na oplátku za nezvyklou a velice diskrétní službu, kterou Morris arcidiecézi poskytl.

Být pořád v pohybu, nezastavovat se, pomyslel si Morris. Když zastavíme, usmažíme se. Usmažit se znamená zemřít.

Oba démoni už na něho čekali, proto se Morris rozhodl pro lest. Zdánlivě zamířil ke dveřím Barryho Lovea, a když se démoni po něm vrhli, Morris hodil mořskou sůl do tváře vojína s hlavou divočáka, za což byl odměněn jeho vzteklým řevem. Současně sekl nožem po nestvůře z laguny, ale ta zelená obludnost byla rychlejší, než se zdálo. Prsty s plovacími blánami sevřely ruku, ve které Morris držel nůž, a ostré tesáky se mu zaleskly nepříjemně blízko hrdla. Morris odrazil odporný obličej předloktím. Oba zápasníci setrvačností vevrátili do kanceláře Barryho Lovea, kde ztěžka dopadli na laciný koberec.

I přes zoufalou snahu se při pádu otočit skončil Morris vespod. Pokoušel se démona bodnout nožem a zároveň se chránit před jeho zuby, ale démoni jsou silní. Šupinatá obojživelnická tvář tlačila na Morrisovo předloktí a ostré zuby se neúprosně přibližovaly k jeho hrdlu, když Barry Love přitiskl hlaveň revolveru Colt 38 k hlavě netvora a vystřelil mu mozek z lebky.

Love pomohl Morrisovi na nohy. „Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho. Hlídal jsem dveře, abych se ujistil, že se některý z nich nepokusí vběhnout dovnitř, dokud jsme oba zaměstnaní. Kde je vaše slečna?“

„Ona není moje –“ začal Morris, ale přerušil ho výkřik, který se ozval z chodby. Okamžitě sice zase utichl, ale Morris ten hlas znal. „Libby!“

Rozběhl se na chodbu s Barrym Lovem za zády. Pohled, který se jim oběma naskytl, je nejprve zastavil a pak znehybnil.

Démon s kančí hlavou oblečený v uniformě úderných jednotek držel Libby před sebou jako štít. Jednou chlupatou rukou jí zakrýval ústa, v druhé svíral nacistickou ceremoniální dýku s hrotem přitisknutým na Libbyin krk. Pokud se divočák dokáže šklebit, pak tenhle to dělal.

„Takže se hra obrátila,“ řekl démon. Jeho hlas byl chraplavý a nosový a Morrisovi připomínal Petera Lorrea na konci jeho kariéry. „Ale já teď myslím držím lepší karty, včetně královny.“ Malinko přitlačil na nůž, takže Libby stekla po krku kapka krve. „Teď odhodíte zbraně! Hned!“

„Moc se díváš na televizi,“ řekl Love konverzačním tónem, zatímco dělal pomalý úkrok vlevo. „Tedy, je vůbec v pekle televize?“

„Je, ale jenom *Show Jerryho Springera*“ odpověděl démon. „Teď odhodte zbraně, nebo uvidíte, jak ji rozpáru.“

Morris tušil, co Love zamýšlí. Posunul se kousek doprava a přitom se zeptal: „A co se stane, když uděláme, co říkáš? Necháš ji jít?“

„Jediné, co potřebujete vědět, je, co se stane, když *neuděláte*, co říkám!“ zahřímal démon. „A stůjte klidně, oba dva!“

„Libby,“ řekl Morris a hleděl jí pevně do očí. „Neboj, dostaneme tě z toho.“ Na okamžik se zarazil a pak pokračoval: „Ať se stane cokoliv, *neomdlévej!*“

Z výrazu Libbyiných očí měl dojem, že pochopila, což se potvrdilo, když o chvíli později klesla na kolena.

Démoni jsou sice silní, ale ne zrovna chytří. Voják s kančí hlavou nebyl připravený na náhlou změnu Libbyina těžiště a ona se sesula na zem dříve, než stačil změnit úchop.

Takže démonova veliká ošklivá hlava byla najednou nechráněná.

Barry Love okamžitě vystřelil. Kulka ráže.38 uštípla špičku jednoho klektáku a pokračovala dál skrz prasečí hlavu.

Démon zavrával dozadu, přičemž Libby pustil. V příštím okamžiku mu hrdlem projela postříbřená čepel vystřelovacího nože, který po něm Morris hodil s dovedností získanou dlouholetou praxí.

Démon se svalil na zem jako pokácený strom a zůstal nehybně ležet.

„*Hádés über alles?*“ řekl tiše Morris při pohledu na tělo v hnědě uniformě s páskou s hákovým křížem na paži, ležící tváří k zemi. Pak zavrtěl hlavou. „Tentokrát ne, kovboji.“

Bourbon nebylo Libbyino oblíbené pití, ale nestěžovala si, když jí Barry Love podal mírně zašlou sklenici, ve které bylo na tři prsty Jacka Danielse.

Další sklenici nalil Quinceymu a třetí pro sebe. Posadil se vyčerpaně na okraj stolu a zvedl sklenici v tichém přípitku ostatním dvěma.

Když se Libby pořádně napila, řekla: „Asi budete potřebovat pomoci se zlikvidováním těch... tvorů, než se rozední.“

Love zavrtěl hlavou. „Jakmile jsou zničeni, většinou se rychle odhmotní. Koukněte se.“ Ukázal bradou k místu, kde zastřelil netvořa z laguny. Zůstala z něho jen veliká, beztvářá skvrna na koberci. „Předpokládám, že když vyjdete na chodbu, uvidíte to samé,“ řekl Love. „To je asi jediná dobrá věc, kterou démoni umí, a to ještě nedobrovolně.“

„Mrzí nás, že jsme vás dostali do takového průseru, Barry,“ řekl Morris.

Love se na něj zmateně zamračil. „To mi vysvětlíte.“

„Už jsme vám dnes říkali, že se nás několikrát pokusila zabít černá čarodějnice, kterou hledáme. Požár, zombie a teď i démoni. Lidé, kteří se věnují černé magii, se příliš neohlížejí na újmu způsobenou nevinným kolemjdoucím, jak jste právě málem zjistil osobně. Ještě že to tak umíte s pistolí.“

„Použila jsem zastírací zaklínadlo, abych nás před ní skryla,“ řekla Libby. „Doufali jsme, že vám vstoupíme do života a zase z něj vypadneme dřív, než vás stačí zaměřit. Ale nakonec se to nepovedlo. Takže, jak říká Quincey, moc nás to mrzí.“

Love pomalu potřásl hlavou. „Vaši omluvu oceňuju, ale obávám se, že není na místě.“

Teď to byl Morris, kdo byl zmatený. „Jak to myslíte?“

„Myslím tím, že v tomhle případě nefiguruju jako nevinný přihlížejí. To spíš vy. Tihle démoni šli po mně, ne po vás.“

„Z čeho tak usuzujete?“ zeptala se Libby.

„Už nějakou dobu jsem zapletený do vleklého konfliktu se světem tam dole. Začalo to případem, který jsem před šesti lety řešil v Brooklynu. Nejdřív vypadal dost jasně, prostě jen další případ cizoložství, ale skončilo to hotovým peklem. A to doslova. Byla to moje první zkušenost s nadpřirozenýma sračkama a ještě stále se mi o tom zdá.“

„A to po vás od té doby pořád jdou démoni?“ Ta představa Libby očividně vyděsila.

„Ne nepřetržitě, ale občas jo.“ Love se nevesele usmál. „A jindy jsem to zase já, kdo jde po nich.“

Morris se zamračil. „Já nevím, Barry. Vypadá to jako příliš velká shoda náhod, když vezmu do úvahy, co se nám s Libby v poslední době děje. Kdy jste se naposledy setkal s demony, tedy kromě dneška?“

„Hmmm, počkejte... jo, to bylo těsně před Vánocema, to mívají pekelné síly napilno, i když byste to asi neřekli.“

„Ne, docela tomu věřím,“ opáčil Morris. „Jistým perverzním způsobem to dává smysl.“

„Nemyslím, že někdy doopravdy zjistíme, po kom vlastně ty zrůdy šly,“ řekla Libby. „Vím ale, že Quincey a já, nemluvě o rodině LaRueových, budeme v mnohem větším bezpečí, až tu černou čarodějnici najdeme a něco s ní uděláme. Povedlo se vám...?“

Barry Love plácl lehce dlaní do psacího stolu. „Sakra! V tom blázinci jsem úplně zapomněl.“ Začal se prohrabávat papíry, složkami a výstřižky z novin pohozenými na stole. „Mluvil jsem s několika lidmi, kteří se dobře vyznají v kruzích černé magie. Většina z nich o čarodějnici, na niž jste se ptali, nevěděla, nebo to aspoň tvrdili. Ale dva mi dali jméno – a oba stejné.“

O chvíli později řekl: „Jo, tady je to,“ a z nepořádku na stole vylovil ušmudlaný kartotéční lístek o rozměrech deset krát patnáct centimetrů. Podal ho Libby, která byla blíž.

Libby se na lístek dívala mnohem déle, než by jí mělo trvat ho celý přečíst. Nakonec ho podala Morrisovi, který uviděl, že na něm stojí jen čtyři slova:

*Christine Abernathyová
Salem, Massachusetts*

KAPITOLA 23

„Zabije ještě jednou,“ řekl Van Dreenan. „A až to udělá, musíme být připravení.“

„Jak víte, že to bude už jen jednou?“ zeptal se Fenton. „Víte, souhlasím s vámi, že to zopakuje. Něco tím získává, něco, na čem jí hodně záleží. Ale proč by měla přestat zrovna po jedné další vraždě?“

„Další smrt bude pátá. Pátá aspoň v tomhle kole.“ Van Dreenanovi se v očích objevil takový ten vzdálený pohled, ne nepodobný pohledu na tisíc yardů vojáka, který už viděl příliš mnoho bitev a je na pokraji nervového zhroucení.

Fenton se na něj podíval: „Jste v pořádku, člověče?“

Van Dreenan několikrát zamrkal. „Ano, omlouvám se. Myslel jsem na něco jiného.“

„Víte, všiml jsem si toho už dřív. Čas od času se začnete chovat dost divně a stává se to vždycky, když je řeč o *muti* vraždě, a nikdy jindy.“

Van Dreenan pokrčil rameny, ale nic na to neřekl.

Když Fenton znovu promluvil, snažil se být přátelský. „Je tu něco, co jste mi neřekl?“

Van Dreenan na něho chvíli upřeně hleděl a pak odvrátil pohled. „Možná že je,“ řekl pomalu. „A za jiných okolností bych vám to řekl.“

Za dobu, co spolupracujeme, jsem vás začal respektovat, Fentone. Vlastně zjišťuji, že se mi docela zamlouváte.“

„Hádám, že by se dalo říct, že je to vzájemné. V obou ohledech.“

Rozhostilo se trapné ticho, jako vždycky, když muži v této kultuře mluví o takových záležitostech. Prolomil ho Van Dreenan. „Děkuji vám za to. A nechci před vámi něco – jak je ten výraz – zazdívat. Ale jste profesionál a charakterní muž. Kdybyste pracoval s člověkem, který by byl citově angažovaný, měl na případu osobní zájem, cítil byste povinnost nahlásit to nadřízeným, *ja*?“

„To pravděpodobně ano.“

„A jak by vaši nadřízení reagovali?“

„S největší pravděpodobností by tu citově zaangażovanou osobu odvolali z vyšetřování. Protože citová angažovanost zastírá úsudek a zastřený úsudek narušuje vyšetřování.“

„Přesně tak. Teď mi něco povězte. Řekl byste, že jsem byl dosud pro vyšetřování překážkou?“

„K čertu, to rozhodně ne! Bez vás bychom se tam, kde jsme teď, nikdy nedostali.“

„To je od vás laskavé. Takže žádná moje hypotetická citová angažovanost nijak nepříznivě vyšetřování neovlivnila. Je to spravedlivý závěr?“

„Jistě.“

„Potom bych s vámi o některých věcech raději nemluvil. Alespoň ne teď. Bude lepší, když později budete moci říct, třeba i pod přísahou, když to bude nutné, že nemáte žádné povědomí o mých osobních motivech, které by se mohly jakkoli vztahovat k předmětu tohoto vyšetřování.“

„Rozumím.“

„Nemůžu být z tohoto případu stažen, Fentone. *Nesmím*. A nejen kvůli sobě, ale i kvůli vám.“

Fenton si rukou přejel po tváři. „Výborně, tak teď jste mě zmátl úplně.“

„Vím a mrzí mě to. Doufám, že za nějaký čas vám bude všechno jasnější. Ale zatím –“ Van Dreenan se předklonil v židli „– bych byl rád, kdybyste mi důvěřoval. Ne, já *potřebuji*, abyste mi důvěřoval. Jen po nějakou dobu.“

V několika následujících vteřinách proběhly Fentonovou bystrou myslí všechny možné okolnosti. Znovu a znovu se mu ale vracely vzpomínky na fotografie z míst činu. Krví nasáklá zem. Spoušť napáchaná hmyzem a zvěří. Žalostná, bledá, zmasakrovaná těla. Musel stále myslet na mrtvé děti.

Fenton měl děti. Tři. Dvě dcery, osmiletou a tříletou, a šestiletého syna.

Všechny věkem odpovídaly obětím Cecelie Mbwato.

Očima se střetl s Jihoafričanovým pohledem. „Dobrá, Van Dreenane. Dobrá. Poslechnu vás. Ale ať toho nelituju.“

„To je mé upřímné přání,“ řekl Van Dreenan. „Aby toho ani jeden z nás jednou nelitoval.“

Zvonění telefonu u ucha vytrhlo Snakea Perkinse z neklidného spánku. Podíval se na hodinky a zjistil, že spal jen něco málo přes čtyři hodiny.

Kristepane, proč mu ta děvka nemůže dát pokoj? „Jo?“

„Postaral ses o auto?“

„Jo, jasně. Našel jsem, co jsem potřeboval, a vyměnil jsem je. Heleďte, proč prostě –“

„Musíme odtud odjet a najít si jiné místo. Blíž tomu, kam míříme.“

„Myslíte Sa –“

„Tiše! Ne po telefonu!“

„Pro boha živýho, dámo. Vy jste vážně zatraceně paranoidní.“

„Musíme odtud odjet,“ zopakovala. „Měj na paměti, že jsme s tím skoro hotoví. Brzy bude po všem. Pak můžeš spát, jak je libo.“

Snake se posadil na své zmuchlané posteli. „Jo, dobře, fajn. Dejte mi půl hodiny.“

„Ať je to rychleji. Máme toho spoustu na práci.“

„Tak proč říkáte, že chce spáchat už jen jednu?“ zeptal se Fenton. „Protože tehdy v Jižní Africe jich zabila pět?“

„Ne, to není ono,“ zavrtěl hlavou Van Dreenan. „Domnívám se, že jich zabije pět *ze stejného důvodu*, proč si posledně taky vybrala pět obětí.“

„Což je...“

„Číslo pět je pro rituály v černé magii velmi významné. Nikdo přesně neví proč, ačkoliv pentagram je, samozřejmě, pěticípá hvězda a dlouho se spojuje právě s temnou cestou. Snad to má nějakou spojitost.“

„Jo, viděl jsem už spoustu pentagramů, i když většina toho, co nám hlásí jako ‚okultní zločin‘, jsou obyčejné pitomosti.“

„Mladí, co si hrají na magii, v kombinaci s hysterií a fámami? *Ja*, stejný problém máme i u nás. Je to jedna z příčin vražd čarodějnic, o kterých jsem vám říkal prve.“

„Myslíte vražd spáchaných na čarodějnicích. Nebo spíš lidech, kteří byli z čarodějnictví obviněni.“

„Správně. Obrovská tragédie, protože převážná část z nich nebyla vinna ničím víc, než že ve vzteku řekli něco nesprávného nebo vypadali zlovolně nebo že si nadělali nepřátele z nesprávných lidí.“

„Někdo úmyslně obviní druhého z čarodějnictví, i když ví, že je jeho obvinění falešné, jen aby si s ním vyřídil účty?“

„Ja, přesně,“ řekl Van Dreenan. „To samé se ve středověku dělo i v Evropě a také svého času v tom vašem Salemu v Massachusetts. Většina těch nebožáček byla jistě nevinná.“

„Pořád říkáte věci jako ‚převážná část‘ a ‚většina‘. Co tedy byli ti zbývající?“

Zdálo se, že Van Dreenan chvilku zaváhal, než řekl: „Skuteční čarodějníci, samozřejmě.“

Fenton několik vteřin seděl a škrábal se na tváři. „Víte, že tenhle hovor jsme už jednou vedli, když jste sem přišel.“

„Ja. Tolik si ještě vzpomínám.“

„Teď přijde ta část, kdy já řeknu něco jako ‚Aha, vy myslíte lidi, co si myslí, že skutečně čarují, i když vy i já víme, že to jsou jen pověrečné žvasty,‘ a vy přijdete s tím svým sarkastickým ‚Ale jistě, co jiného by to mohlo být?‘“

„Tentokrát jsem to v plánu říct neměl.“

„Jo? Jak to?“

„Protože myslím, že tentokrát už jste připravený slyšet pravdu,“ řekl tiše Van Dreenan.

„Vítejte na Rhode Islandu,“ stálo na ceduli. „Dodržujte, prosím, rychlostní limity.“

Snake Perkins se pohupoval do rytmu nějakého raného Erika Claptona, co mu zněl v hlavě, ale zašklebil se, když přejeli neviditelnou čáru, která dělila Rhode Island od Connecticutu. „Jste si jistá, že je dobrý nápad udělat tu poslední tak blízko ní?“

„Je to výborný nápad,“ řekla Cecelia Mbwato. „Čím blíže jsme, tím rychleji můžu balíček doručit, jakmile ho dokončím.“

„Chcete své prachy, co?“

Znovu ho zpražila opovržlivým pohledem. „Myslím, že stejně, jako ty chceš ty svoje,“ řekla. „Ale je v tom víc. Je třeba zvážit otázku bezpečnosti.“

Snake vyfoukl vzduch nosem. „To, co máme za sebou, nepovažuju zrovna za bezpečný,“ řekl. „Nakonec právě za to dostáváme tolik peněz.“

„Říkáš pravdu, ale není důvod prodlužovat to riziko déle, než je nutné. Jestli dnes v noci všechno dobře dopadne, budeme s sebou vozit důkaz o pěti vraždách. Ti vaši američtí vědci dokážou určit u kdekákeho kousku masa, z kterého člověka pochází. Chytanou nás s tím... a zaručeně budeme viset.“

„Dneska už se moc nevěší,“ odpověděl Snake. „Používají smrtící injekce nebo elektrické křeslo. Ale chápu, co chcete říct.“

„O tom elektrickém křesle jsem slyšela,“ řekla hloubavě. „Říká se, že lidé, kteří jsou takhle zabiti, se někdy vznítí a shoří.“

„Jo, o tom jsem myslím taky slyšel. To je ale fuk. Nám tohle neudělaj. Nějak moc se v tom pitváme.“

„To tedy pitváme.“ Cecelia Mbwato se podívala do autoatlasu, který jí ležel otevřený na klíně. „Jed’ dalších padesát, šedesát kilometrů a pak nám najdi motel.“ Zabouchla autoatlas a hodila ho na zadní sedadlo. „Pak se podíváme po nějakých dětských hřištích.“

„Pravdu,“ opáčil Fenton opovržlivě. „Vy si vážně myslíte, že ty žvásty o černé magii jsou pravda?“

„Věřím tomu, co vidím na vlastní oči,“ odpověděl Van Dreenan. „A vy byste měl taky.“

„Jak to myslíte?“

„Viděl jste tu kazetu stejně jako já. Viděl jste, co se v tom obchodě stalo. A četl jste toxikologickou zprávu stejně jako já.“

„Jo, jasně. Připouštím, že je to dost záhadné, ale nijak –“

„Záhadné?“ I ve Van Dreenanově hlase se teď ozývalo opovržením. „Ta žena foukla prášek lupiči do očí, *ja*? Skoro okamžitě se jeho oči začaly... rozpouštět. Později byl prášek analyzován profesionály, kteří tuhle práci dělají denně. Problémem se zabývá věcná americká věda, ta nejlepší na světě. A co zjistili?“

„Podívejte, já vím, že to možná –“

„Co našli v očích toho muže? Snad kyselinu sírovou?“

Fenton obrátil oči v sloup. „Ne, kyselina to nebyla.“

„Snad nějaký derivát louhu nebo něco takového?“

„Přestaňte do mě rýt, Van Dreenane. Oba víme, co stálo v toxikologické zprávě.“

„Byliny, že? Několik druhů umletých na prášek. A kousíčky kůry. Nic víc.“

Fenton si promnul oči palcem a ukazováčkem. „Jo, já vím.“

„Ani vědci tomu nevěřili. Ve zprávě stálo, že provedou analýzu znovu. Teď už by měla být hotová. Nechcete si zjistit, jak dopadla?“

Fenton se na něj podíval. „Myslím, že přesně tohle udělám.“

Otočil si notebook k sobě a začal psát. Van Dreenan se ani neobtěžoval nahlížet mu přes rameno.

Za necelé tři vteřiny se Fenton odhlásil a odvrátil se od počítače. „Stejné výsledky,“ řekl zamračeně. „Úplně stejné. Lidi z laborky teď vyvádějí, že vzorek musel být špatně označený nebo kontaminovaný už na místě činu. Všichni teď zaujímají postoj MZTV.“

„MZTV?“

„Mě z toho vynechte. Praxe obvyklá u všech státních zaměstnanců.“ Fenton potřásl hlavou, jako by se snažil popřít to, co si právě přečetl. „Podívejte se, člověče, tohle prostě není možné.“

„Až na to, že se to stalo,“ namítl Van Dreenan mírně. „Věřte mi, když řeknu, že vím přesně, jak se teď cítíte. Sám jsem si tím procesem prošel. Jako křesťan a ano, připouštím, jako bílý Jihoafričan, jsem byl vychován nepovažovat kmenová náboženství a praktiky domorodých černochů za víc než pověry. Důkazem údajně mělo být, že jejich kultura nepokročila tak daleko jako naše. Ničí mysl nebyla tak uzavřená jako ta moje.“

„A co ji otevřelo?“ zeptal se Fenton zatrpkle.

„Vyšetřování úmrtí ženy a dětí Milese Nshongeho.“

„Miles? Cecelia? Jak to, že domorodí černoši, jak jim říkáte, mají anglická křestní jména?“

„Během apartheidu to vláda vyžadovala. Žádné narození nemohlo být zaneseno do matriky bez křesťanského jména. A bez rodného listu nebylo možné získat pracovní povolení, řidičský průkaz a tak dále.“ Van Dreenan měl dostatek slušnosti, aby se tvářil zahanbeně.

„Když se k moci dostal Africký národní kongres, tedy strana pana Mandely, bylo to nařízení samozřejmě zrušeno. To už ale nijak neovlivnilo ty miliony lidí, kteří se narodili před tím, pokud se ovšem neobtěžovali změnit si jméno oficiálně. Někteří to udělali, ale většina z nich ne.“

„Dobrá, a jak vás tedy Miles Kdovíčí přiměl věřit na černou magii?“

Van Dreenan si mohutnou rukou přejel přes tvář, jako člověk, který sbírá síly k něčemu nepříjemnému. Pak se na židli předklonil. „Bylo to takhle...“

*Černošská čtvrť Thokoza
Jihoafrická republika
únor 2003*

Klimatizace v neoznačeném policejním autě jako obvykle nefungovala, a proto měli Van Dreenan a seržant Shemba všechna okna stažená dolů, pokud zrovna nebylo ve vzduchu příliš prachu. Van Dreenan nikdy dřív v Thokoze nebyl, ale jak se k ní blížili, zjišťoval, že je stejná jako všechny ostatní černošské čtvrti, které kdy viděl. Obvyklá směsice jednopatrových domů z nepálených cihel a chýší z vlnitého plechu, odstavených rozbitých aut, malých obchůdků provozovaných v upravených přepravních kontejnerech a dětí pobíhajících a dovádějících všude kolem – dětí, které by měly být ve škole, kdyby tady nějaká škola byla.

Každé město v Jižní Africe, ať je jakkoliv velké, mělo za svými hranicemi černošskou čtvrť, a větší města jako Pretoria a Cape Town jich měla hned několik. Černošské čtvrti vznikly za apartheidu, kdy černí a míšenci nesměli žít pohromadě s bílými. Ti, kteří měli ve městech práci, potřebovali bydlet někde poblíž, a tak si stavěli příbytky za hranicemi města.

Apartheid zanikl v roce 1994, ale černošské čtvrti nikoliv. Eufemisticky je označovali za předměstí. Realisté, kteří je viděli na vlastní oči, jim říkali slumy.

První dvě osoby, kterých se seržant Shemba zeptal na cestu, jen pokrčily rameny a pokračovaly v tom, co zrovna dělaly. Pak ale na-

razil na asi desetiletého chlapce, který jim vysvětlil, jak najdou dům Milese

Nshongeho. Chlapec se zatím evidentně nenaučil nenávidět policii a mít z ní strach. Za čas to nejspíš napraví.

Chlapcova informace se ukázala správnou a o několik minut později zastavili před domem z pálených cihel, který byl domovem Nshongeho rodiny. Nyní v něm žil jen Miles Nshonge, což byl také důvod, proč za ním oba policisté přijeli.

Když vysedli z auta, seržant Shemba odjistil víko motoru a zvedl je. Hadrem, aby si nepopálil prsty, sňal víko rozdělovače, zabalil ho do hadru a nacpal si ho do kapsy své khaki uniformy. Kvůli bídě a zoufalství nebylo ve většině těchto čtvrtí žádné auto bez dozoru v bezpečí, dokonce ani policejní ne. I tak ho nesměli spustit z očí, jinak by ho po návratu našli obrané na kostru.

Elitní detektiv Van Dreenan a seržant Shemba spolu pracovali už více než tři roky. Van Dreenan si vážil Shembovy kondice, kuráže, bezúhonnosti i toho, že mohutný muž ovládal čtyři kmenové jazyky, včetně jazyka Xhosa, kterým mluvila většina obyvatel čtvrti Thokozza.

Než zaklepali, postavili se muži každý na jednu stranu vstupních dveří do domu. V černošských čtvrtích lidé někdy stříleli skrz dveře, když nevěděli, že klepe policie – a někdy naopak proto, že to věděli.

Po seržantově rázném zaklepání se zevnitř ozval mužský hlas hovořící v jazyce Xhosa. Seržant Shemba mu odpověděl a jeho tón nepřipouštěl žádné hlouposti.

O chvíli později otevřel dveře hodně hubený, asi čtyřicetiletý muž s útlými rameny a smutným, ustaraným obličejem. Seržant Shemba mu položil otázku, v níž zaznělo jméno Miles Nshonge. Sklíčený muž odpověděl a ustoupil, aby mohli návštěvníci vejít.

Prostorná hlavní místnost byla jen chudě zařízená, zato však čistě uklizená. Nejvýraznějším prvkem byla velká zarámovaná fotografie Nelsona Mandely při prezidentské přísaze, která visela na jedné stěně. Nshonge mávnutím ruky vyzval oba policisty, aby se posadili do nesourodých dřevěných křesel, vystlaných tenkými, roztřepenými polštáři. Sám se posadil čelem k nim na umělecky vyřezávanou lavičku, která měla zhruba velikost dvoumístné pohovky.

Van Dreenan řekl seržantu Shembovi, který fungoval jako překladatel: „Vyjádři mu, prosím tě, naši upřímnou soustrast a řekni, že nás smrt jeho ženy a dětí mrzí.“

Když Shemba domluvil, Nshonge souhlasně přikývl, ale neřekl na to nic.

„Řekni mu, že si ceníme toho, že je s námi dnes ochoten mluvit.“ Na to Nshonge krátce odpověděl a potřásl přitom hlavou. „Říká, že už je to stejně jedno, protože on už je mrtvý muž.“

„Požádej ho, ať to vysvětlí.“

„Říká, že stejné prokletí, které zabilo jeho rodinu, si brzy vezme i jeho.“

„Zeptej se ho na tu kletbu.“

Nshonge nějakou dobu hleděl beze slova do podlahy. Pak, aniž by zvedl hlavu, spustil. Mluvil obšírně, jako by otevřel stavidla něčemu, co v sobě dlouhou dobu držel. Seržant Shemba překládal vždy po několika větách.

„Říká, že měl rád hazard – sázel na koně a hrál karty. Má dobrou práci jako tesař, ale v posledních pěti letech hrál stále víc a víc. Se svými kamarády prohrál spoustu peněz v kartách. A občas chodil na dostihy, ale je to daleko a těžko se tam dostává. Takže většinou podával sázky přes prostředníka.“

Shemba se podíval na Van Dreenana. „Tím nejspíš myslí to, čemu my říkáme bookmaker.“

„Jasně,“ řekl Van Dreenan. „Řekni mu, ať pokračuje.“

„Říká, že prostředník mu dával peníze na úvěr, aby mohl sázet, i když dlužil. Ale přišel den, kdy prostředník řekl, že žádné další peníze na úvěr nebudou, a chtěl dluh splatit. Říká, že mu tou dobou dlužil už osm set randů.“

„Vsadím se, že vím, co se stalo potom,“ zamručel Van Dreenan.

Shemba se k němu znovu otočil. „Cože?“

„Nic, zapomeň na to,“ řekl Van Dreenan. „Pokračuj, prosím.“

„Říká, že ten prostředník zaměstnává pár velkých, drsných chlapů. Došlo na výhrůžky jemu i jeho rodině. Říká, že z toho byl úplně zoufalý. Prý se pokusil vypůjčit si sumu, kterou dlužil, ale nepochodil ani u lichvářů, kteří půjčují na vysoký úrok. Takže ze strachu o rodinu šel za jedním *tagati*.“

„Dobrý bože,“ vydechl Van Dreenan. *Tagati* může být muž i žena. Ovšem na rozdíl od *sangomů*, kteří praktikují neškodnou lidovou medicínu, *tagati* se zabývají jediným – černou magií. Jsou neblaze proslulí svou naprostou bezcitností a lidé, kteří se s nimi zapletli, tak či onak vždycky skončili špatně.

„Říká, že *tagati* pozorně vyslechl jeho příběh. Když skončil, *tagati* se ho zeptal, kolik peněz chce. Ne kolik dluží, ale kolik chce. Řekl, že by chtěl dvanáct set randů. To by splatilo jeho dluh z hazardu a něco by mu zbylo pro rodinu. Říká, že pak se ho *tagati* zeptal, jestli výměnou za ty peníze odříká velkou přísahu.“

„Velkou přísahu? Co to znamená?“

Poprvé od chvíle, co přijeli, se u seržanta Shemby projevily známky nervozity. Jako disciplinovaný policejní důstojník to na sobě nedával znát, ale Van Dreenan věděl, že je něco špatně.

„Velká přísaha,“ řekl Shamba, „může být vyřčena jen tím nejmocnějším mezi *tagati*. Když přísaháš, jsi svázán s čarodějem, dokud tě on sám neosvobodí. A k vytvoření toho pouta mu odevzdáš svou duši. Patříš jemu nebo jí.“

Pověrečné žvásty bylo to první, co Van Dreenana napadlo, ale nechal si to pro sebe. Příliš si seržanta vážil, než aby projevil neúctu ke kmenovému náboženství, jemuž byl Shemba stále nakloněn, ačkoliv byl formálně metodista. Proto jen řekl: „Zeptej se ho, jestli přísahal.“

Seržant to udělal. Když si vyslechl Nshongeovu odpověď, řekl: „Ano, přísahal. Říká, že byl zoufalý a neměl na výběr. Výměnou za peníze přislíbil poskytnout jakoukoliv službu, o kterou ho *tagati* v budoucnu požádá.“

„Takže *tagati* mu prostě jen tak dal dvanáct set randů?“

„Říká, že ne. Místo toho mu *tagati* nařídil, aby dva dny počkal a třetí den vsadil v čísle dne pět tři pět.“

Van Dreenan přikývl. Sázkařský syndikát číslo dne měl své pobočky po celém světě a mezi chudými byl obvykle oblíbenější než legální státní loterie.

„Říká, že udělal to, co mu *tagati* řekl, a ten den bylo taženo pět tři pět. Byl jediný výherce ve čtvrti. Okamžitě mu vyplatili dvanáct set randů.“

Van Dreenan nadzvedl obočí, ale nic neřekl, protože Nshonge pokračoval.

„Říká, že všechno pak bylo v pořádku skoro dva roky. Zaplatil dluhy z hazardu a už nikdy nesázel. Říká, že se z něho stal úplně jiný člověk. Potom k němu ve snu přišel *tagati* a žádal svou odměnu. *Tagati* chtěl, aby mu pan Nshonge dal své nejstarší dítě, sedmiletého chlapce. Říká, že *tagati* chtěl, aby dovedl chlapce o půlnoci první noc příštího úplňku na jednu křižovatku.“

„Ehm, takže ve snu?“

„Ano, ale musíš mít na paměti, že sny jsou u těchto lidí velmi důležité. Jsou považovány za způsob komunikace se světem duchů, s předky a tak dál.“

Van Dreenan přikývl. „Zeptej se ho, co s tím tedy udělal.“

„Říká, že ve snu odmítl. Připustil svůj dluh vůči *tagatimu*, ale řekl, že mu jej splatí jinak. Nemínil se vzdát jednoho ze svých dětí. *Tagati* byl prý ale neústupný, připomněl mu velkou přísahu a tvrdil, že si chlapce vezme tak jako tak.“

„Myslím, že je načase přejít k jádru věci,“ řekl Van Dreenan. „Zeptej se ho, co se stalo pak.“

„Říká, že úplňek nastal za tři noci. Kritickou noc byl nanejvýš ostražitý a zůstal vzhůru až do rozbřesku, aby hlídal, kdyby *tagati* poslal své nohsledy, aby chlapce ukradli nebo odvěkli násilím. Od souseda si vypůjčil brokovnici a měl ji položenou vedle své židle. Ale noc proběhla bez incidentů. Jenže když šel vzbudit svou rodinu, zjistil, že nejstarší syn má křeče. Říká, že mu z úst, nosu, konečníku a uší vytékala krev a nemohli to zastavit. Poslal pro místního *sango-mu*, který přišel okamžitě, ale když dorazil, chlapec už byl mrtvý.“

„Zeptej se, jestli uvědomil policii.“

„Říká, že ne.“

„A co zdravotní službu?“

„Taky ne.“

„Tak se ho zeptej, *proč sakra ne!*“

Když byla otázka přeložena, Van Dreenan viděl, jak Nshonge bezmocně zagestikuloval, než odpověděl.

„Říká, že chlapec už byl mrtvý,“ řekl Shemba. „Už nebylo nic, co by policie nebo bílí doktoři mohli udělat. Říká, že chlapce pochovali na místním hřbitově s náležitou slávou.“

Van Dreenan nad Nshongeho propastnou nevědomostí zhnuseně zakroutil hlavou. Chlapec mohl zemřít na nějakou infekční nemoc, která mohla vyhladit celou čtvrť, a nejen tu, pokud by se neléčená šířila dál.

Jenže nikdo další nezemřel, kromě Nshongeho rodiny. „Zeptej se, co se stalo jeho ženě a ostatním dětem.“ Shemba chvíli k Nshongemu hovořil, pak naslouchal. Potom se otočil k Van Dreenanovi. „Říká, že než o tom bude mluvit, musíme ještě vědět o dvou věcech. Říká, že den po chlapcově pohřbu se šla Nshongeho žena k hrobu modlit, aby její předkové dobře přijali ducha jejího chlapce. Říká, že když tam přišla, zjistila, že hrob je rozhrabaný a tělo je pryč.“

Van Dreenan se zamračil. „Zvěř?“

Seržant Shemba otázku přeložil.

„Říká, že zvěř to být nemohla. Hrob byl hodně hluboký, aby se do něj nedostala. A v hlíně byly otisky lidských rukou.“

„Nebohá matka, to jí muselo zlomit srdce,“ řekl tiše Van Dreenan. Pak se obrátil na Shembu: „Říkal, že má dvě věci. Co je ta druhá?“

„Říká, že *tagati* k němu znovu přišel ve snu. Byl velice rozzlobený a říkal, že velká přísaha byla porušena. Řekl, že Nshonge uvidí své zbývající dvě děti umírat, pak i svou ženu a nakonec sám podlehne *tagatiho* moci.“

„Požádej ho, aby nám řekl zbytek příběhu. A pokud možno stručně.“

„Říká, že o příštím úplňku se věci opakovaly. Tentokrát to bylo jeho prostřední dítě. Holčičku našli mrtvou v kaluži vlastní krve. Po pohřbu si najal strážce k jejímu hrobu. Ale následujícího rána je našli v hlubokém spánku, ze kterého bylo těžké je probudit. Hrob jeho dcery byl prázdný.“

„Někdo strážce omámil?“

„Prý přísahali, že ne. Jedli a pili jen to, co si s sebou přinesli, a nikoho celou noc neviděli.“

„Co jiného mohli říct,“ zamručel Van Dreenan. „Dobrá, takže ať to uzavřeme.“

Podle překladu seržanta Shemby řekl Nshonge, že vyhledal pomoc nejmocnějších *sangomů*, jaké našel. Prodali mu všechny možné talismany, amulety, masti a lektvary, které měly ochránit jeho poslední dítě před *tagatiho* odplatou, ale byly neúčinné. První noc dalšího úplňku holčička zemřela stejně jako její sourozenci.

Nshonge znovu najal strážce k dceřině hrobu, ale tentokrát je doprovázel. S sebou vzal velkou termosku silného čaje, který sám uvařil, aby neusnuli. Ale po východu slunce se vzbudil z bezesného spánku naprosto groggy a našel strážce také spící a hrob znovu vyplněný.

Když se přiblížil další úplňek, naléhal na ženu, aby na několik dní odjela, třeba navštívit příbuzné ve vzdálené vesnici. Ale ona trvala na tom, že její místo je po jeho boku, a odmítla odejít. Slíbili si, že oba zůstanou celou noc vzhůru, aby k nim *tagati* nemohl přijít ve spánku. Uvařili si čaj tak silný, že se skoro nedal pít, celou noc si nechali puštěné rádio a hráli karty (ne o peníze), aby si ukrátili čas.

I když byl rozhodnutý nezaujmout žádnou pozici, která by mu dovoľovala usnout, vzbudil se Nshonge vsedě u stolu, kde se ženou hráli místní obdobu žolíků. Hlavu měl položenou na složených rukou, kterými se opíral o stůl.

Naproti němu seděla jeho žena v podobné pozici, jenže celá od krve, a byla mrtvá jako Nshongeho poslední naděje.

To se stalo před třemi týdny. Jak se obával, tělo jeho ženy bylo z hrobu ukradeno i přes všechna opatření a Nshonge byl teď sám a čekal na příští úplňek, až jeho trápení i jeho život konečně skončí.

Když Nshonge domluvil, rozhostilo se v místnosti na dobrou minutu ticho. Van Dreenan se podíval na seržanta Shembu a bylo mu jasné, že jeho parťák je tím, co slyšel, vážně znepokojený. Van Dreenan měl dojem, že přesně ví, jak se ten ohrožený muž cítí. Řekl Shembovi: „Zeptej se ho na jméno toho *tagatiho* a kde ho můžeme najít.“

Když byla otázka přeložena do jazyka Xhosa, Miles Nshonge se zdál poprvé za celý rozhovor rozrušený.

„Odmítá,“ řekl Shemba. „Říká, že *tagatiho* msta je už dost strašlivá a nechce to ještě zhoršovat.“

„Co by, k čertu, mohlo být ještě horší než to, co tu popisuje?“

„Říká, že neví a ani nechce vědět. *Tagatiho* jméno nám neřekne.“

Po několika dalších pokusech vymámit z Milese Nshongeho jméno čaroděje to Van Dreenan vzdal. Když odcházeli, dal seržant Shemba muži svou vizitku, aby mohl zavolat, kdyby si to rozmyslel. Nshonge si vizitku vzal, ale ani jeden z policistů doopravdy nevěřil, že by se s policií spojil.

Auto bylo naštěstí ještě celé. Když odjížděli, zeptal se Van Dreenan: „Nevíš, kdy bude příští úplněk?“

Seržant Shemba se na chvilku zamyslel. „Dnes v noci ne, ale zítra. Ano, to vím jistě.“

Van Dreenan pomalu přikývl. „Říkám si, že pozítří by mohla být vhodná doba, abychom pana Nshongeho znovu navštívili.“

Shemba se na něj podíval a pak se očima vrátil na silnici. „Chceš říct za předpokladu, že bude naživu.“

„Ja“ řekl Van Dreenan chmurně. „Samozřejmě.“

O dva dny později

Van Dreenan a seržant Shemba vyrazili brzy, což znamenalo, že do Thokozy přijeli chvíli po deváté ráno.

Nevyřčená otázka, kterou se po cestě v myšlenkách zaobírali, byla zodpovězena, jakmile spatřili hlouček lidí před domem Milese Nshongeho.

Když policisté kráčeli k otevřeným dveřím domu, místní jim ustoupili z cesty. Z domu se ozývalo hlasité bzučení much, jako by něco uvnitř přitahovalo jejich pozornost. Van Dreenan si byl jistý, že ví, co to je.

Miles Nshonge ležel na zádech na stejné lavici, na níž před několika dny seděl při jejich rozhovoru. Vypadalo by to, jako kdyby spal, nebýt kaluže krve, která se rozlévala zpod lavice po podlaze.

Opatrně, aby nešlápl do malého jezera krve, procházel Van Dreenan pokojem, i když nedokázal říct, co přesně hledá. Nebyly tu žádné stopy zápasu. Na Nshongově těle nebyla žádná viditelná rána. Krev

páchla, jako by byla čerstvá, a Van Dreenan opatrným dotekem prstu odhalil, že teprve začíná být lepkavá. Nshonge nebyl mrtvý déle než několik hodin.

Van Dreenan ukázal bradou k otevřeným dveřím. „Promluv si s tím davem venku, ano?“ řekl Shembovi. „Zjistí, jestli někdo něco neviděl nebo neslyšel. Obvyklé otázky – i kdyby to nemělo být k ničemu.“

Pak vzal malou policejní vysílačku, kterou měl připnutou k opasku, zapnul ji a chystal se nahlásit podezřelé úmrtí ve svém rajónu. *A podezřelejší než tohle se moc často nenajde*, pomyslel si.

Zatímco mluvil do vysílačky, bloudily mu oči bezděky po pokoji – kaluž krve, mouchy, které na ní hodovaly, střídavá výzdoba, laciný, ale praktický nábytek...

Tehdy si všiml kousku papíru.

Jídelní stůl Nshongeho rodiny vypadal starý, ale kvalitní, jako by to byl kus dědictví předávaný z generace na generaci. Stála na něm slánka a pepřenka, několik lahviček, v nichž byla zřejmě další dochucovadla, lacině vypadající náhrdelník, na kterém byl zavěšen zub nějakého dravce, a pod ním půlarch papíru.

Van Dreenan ukončil hlášení a pomalu a opatrně, aby se vyhnul krvi, přistoupil ke stolu. Ze zvyku se ničeho na něm nedotkl, i když pochyboval, že by mu tentokrát forenzní věda nějak pomohla.

Napadlo ho, jestli amulet na stole je jeden z těch, které Miles Nshonge koupil od *sangomy* v zoufalé a marné snaze zachránit to, co z jeho rodiny ještě zbylo.

Kousek papíru pod amuletem byl popsáný. Van Dreenan se sklonil a uviděl, že někdo – nejspíš zesnulý Miles Nshonge – na něj napsal dvě slova čistým, precizním písmem – Jerome Lekota.

Pochůzkář George DeBrine měl kámoše, yankeeho, abych byl konkrétní, který pracoval v jedné z velkých rezervací za městem. Někdy se ti dva sešli o víkendu, dali si někde kořalku a lhali si navzájem o tom, který z nich zažije ve své úctyhodné práci víc vzrušení. A tenhle jeho kámoš Bennie Prescott měl výraz, který používal, když ho někdo pořádně vytočil. „Toho parchanta,“ říkal, „si přidám na seznam

těch, co to podělali.“ George to pokaždé upřímně rozesmálo, obzvlášť když už v sobě měl nějaké pivo.

Současná situace strážníka DeBrina vrhala na frázi i všechny její skryté významy úplně nové světlo. Protože George teď byl zaručeně na seržantově seznamu těch, co to podělali. Třikrát za měsíc měl pozdní příchod k nástupu. Jednou nebo dvakrát se ukázal ve službě ne zcela ve své kůži (dobrá, popravdě řečeno, s kocovinou a na umření). A když ho za to všechno seržant Wilson káral (ten parchant hulákal Georgeovi do ksichtu, že je ostudou své uniformy), George zažil náhlý záchvat téměř sebevražedně špatného úsudku a poslal seržanta do hajzlu.

A přesně z těchto důvodů teď stál před dvoukřídlými dveřmi nemocniční márnice s příkazem zajistit, aby nikdo nenechal zmizet tělo nějakého *káfira*. Stál tam podělaných osm hodin vyjma oběda a dvou přestávek na vymočení. A jako kdyby tohle nebylo už samo o sobě dost špatné, měl taky povinnost prohlédnout všechna těla odnášená z místnosti, aby mezi nimi nebyly ostatky zmíněného *káfira*, jistého Milese Nshongeho.

Detektiv Van Dreenan se vyjádřil naprosto jasně. Možná až moc. Vzal George do obrovské studené místnosti a otevřel jeden z výsuvných kovových boxů, které vypadaly jako nějaká zatraceně velká registračka. Přinutil ho důkladně si prohlédnout *káfirovu* tvář. Jako kdyby nevypadali všichni stejně.

„Nepodíváte se jen na identifikační štítek,“ řekl mu Van Dreenan. „Pokud někdo odsud vyjede s tělem, necháte ho rozepnout pytel natolik, abyste mohl zkontrolovat, kdo je uvnitř. Je to jasné? Pitva toho muže není nahlášena dříve než na pozítří, možná i později, takže není důvod, proč by tělo do té doby mělo opustit místnost. *Tak ať se to, sakra, nestane.*“

George DeBrine měl svou práci rád – aspoň většinou. A určitě ji nechtěl ztratit a začínat nanovo někde, kde by bylo míň peněz a ještě míň respektu. Proto se, byť neochotně, rozhodl, že se změní. Už žádný chlast. Přinejmenším když druhý den půjde do práce. Noc před tímhle nudným a zbytečným úkolem si nedal ani kapku ničeho silnějšího než čaj.

Proto byl tak ohromený, když se zmámeně probral v rohu zády opřený o zeď s nohama nataženými před sebou, rukama pokojně složenými v klíně a bolestivou křečí za krkem. Vrávoravě se postavil na nohy a začal si oprašovat svou khaki uniformu ušpiněnou od zaneřáděné podlahy. Vůbec si nepamatoval, že by se svezl k zemi, aby si v koutě trochu schrupnul. Ježíši, ani si nepamatoval, že by ho vůbec napadlo udělat něco tak neuvěřitelně stupidního. Byla to jen šťastná náhoda, že kolem neprošel a nenačapal ho někdo z nemocničního personálu –

George se přestal oprašovat a strnul jako socha, když mu hlavou proletěla strašlivá myšlenka. Podíval se směrem k dvoukřídlým dveřím do márnice a po dlouhém váhání se k nim pomalu vydal.

Za normálních okolností by mu z pouhé přítomnosti na tomhle místě běhal mráz po zádech, ale pro tentokrát byl rád, že je sám. Jasně si pamatoval číslo boxu, ve kterém se nacházely ostatky Milese Nshongeho – 1408. O chvíli později už stál u něj s rukou na chladném kovovém držadle. George věděl, že od tohoto okamžiku určuje běh jeho příštího života to, zda je mrtvý *káfir* uvnitř, nebo ne.

V duchu vyslal krátkou prosebnou modlitbu ke Stvořiteli, na kterého se už nějakou dobu neobrátil. Pak se zhluboka nadechl a vytáhl box.

Až na zakrvácené plátno, na kterém dřív leželo tělo Milese Nshongeho, byl box tak prázdný jako budoucnost George DeBrina u Jihoafrických policejních složek.

„Jestli se tohle svinsky nepodělalo, tak už nevím,“ řekl Van Dreenan. „Náčelník je tak vytočený, že prská na všechny strany. Problém je, že si není úplně jistý, na koho být našťvaný. Tedy kromě toho ubohého mizery DeBrina. Ten je v prdeli automaticky.“

„To mu taky patří,“ řekl seržant Shemba, když dosedl do židle za svým stolem. Jeho a Van Dreenanova židle byly postavené proti sobě, takže k sobě seděli čelem na vzdálenost asi jednoho metru. Shemba odšrouboval víčko vychlazené láhve minerálky, kterou si s sebou přinesl.

„Myslíš?“ řekl Van Dreenan. „Začínám o tom pochybovat.“

„Pochybovat? Proč?“

„To ti řeknu za chvíli. Nejdřív něco jiného. Jerome Lekota je čistý jako padlý sníh – aspoň oficiálně. Našel jsem záznam o jeho narození před šestačtyřiceti lety, a to je vše. Nikdy nebyl souzen, zatčen, vyslýchán ani si nikdy neuprdnul na veřejnosti, aspoň co já vím. Opravdu vzorný občan, ten pan Lekota.“

„Oficiálně,“ dodal Shemba.

„Pravda. A jak každý ví, to je to, na čem záleží. A co ty? Zjistil jsi něco?“

„Vím, že ten Lekota je *tagati*. Žije v černošské čtvrti hned vedle Thokozy. Ti, kteří vědí, co je zač, a ne že by jich bylo mnoho, z něho mají strach.“

„Mocné čáry a kouzla, co?“ Bývaly doby, kdy by to Van Dreenan řekl s povýšeneckým úsměvem. Teď se ale nesmál.

„Ty nejmocnější. Všichni, kdo byli vystaveni jeho hněvu, prý zemřeli tím nejstrašnější způsobem.“

„Něco konkrétního?“

„Mí informátoři se o několika obětech zmínili, i když v takovém případě je nemožné oddělit fakta od fám.“

Seržant Shemba si pořádně lokl vody a pak položil láhev před sebe na stůl. Zasmušile na ni zíral, jako by to byla křišťálová koule odhalující budoucnost, o kterou příliš nestál. Ani nezvedl oči, když Van Dreenanovi říkal: „Ale dva lidé mi nezávisle na sobě řekli, že slyšeli o Lekotových nepřítelích, u kterých se přes noc spustilo nekontrolovatelné krvácení ze všech tělesných otvorů a brzy vykrváceli.“

Muži chvíli mlčeli, než si Van Dreenan odkašlal a řekl: „*Ja*, takže kromě prověřování čistého trestního rejstříku pana Lekoty jsem se nějakou dobu zabíral kazetami z nemocničních bezpečnostních kamer.“

„Byla některá namířená na márnici?“ Shemba vypadal překvapeně.

„To ne, ale jedna zabírá chodbu hned za rohem. Je tam sklad, kde ukládají léky, takže chtějí vědět, kdo se tam pohybuje. Dnes ráno jsem si to tam trochu prošel, abych zjistil, jestli si to místo dobře pamatuju, a nemýlil jsem se. Ven z márnice nevede žádná jiná cesta,

jen tou chodbou. Žádné dveře, žádná okna, ani zatracená myš! díra. Prostě nic. Vždyť víš, je to ve sklepe.“

Shemba zvolna přikývl. „Zdá se, že to by mělo situaci zjednodušit.“

„Taky si to myslíš? Tak se připrav na špatné zprávy, kamaráde, protože nikdo z márnice neodvezl žádné tělo od chvíle, kdy jsem tam byl poprvé, až do chvíle, kdy DeBrine spustil alarm.“

„Nedělaly se žádné pitvy? Vůbec žádné?“

„Mají ve stavu jen jedinou patoložku a ta je teď nemocná. Chřipka nebo něco takového. Už pár dní je mimo. Několik těl sice vezli dovnitř a všechna jsou na kazetě a v nemocničních záznamech, ale nikdo odtud tělo nevyvezl ani nevynesl nic, v čem by tělo mohlo být schované, jako třeba přepravní bednu, popelnici nebo aspoň zatracený lodní kufr.“

„Nemohlo být Nshongeho tělo třeba přemístěno do jiného boxu v márnici?“ zeptal se Shemba. „Ať už náhodou, nebo úmyslně?“

Van Dreenan zavrtěl hlavou. „Na to lidi z nemocnice mysleli taky. Zkontrolovali každý z těch podělaných boxů. A Miles Nshonge nikde.“

„A není někde poblíž márnice spalovna, kde mohlo být tělo spáleno?“

„Ne, bohužel. Tedy spalovnu mají. Aleje na druhém konci budovy a nedostaneš se do ní z márnice jinak než tou chodbou, kde je kamera. A než se zeptáš, už jsem mluvil s našimi videomachry odshora a nic nenasvědčuje tomu, že by se s kazetou nějak manipulovalo. Nic.“

Shemba se znovu napil, pak se opřel v židli. Díval se teď přímo na Van Dreenana.

„Skoro jako by to bylo kouzlo,“ řekl tiše.

Van Dreenan by ještě přednedávnem přijal takové prohlášení s posměchem. Teď jen zabručel.

„Ten člověk, ten *tagati*, vyhladil celou rodinu. Pět lidských bytostí. A kdo ví, kolik jich bylo před nimi.“ Van Dreenan na něj jen mlčky hleděl.

„Nemluvě o tom, že Lekota určitě bude kvůli svým temným záměrům zabíjet dál.“

„Nemůžeme ho zatknout,“ řekl Van Dreenan. Jeho hlas byl teď stejně tichý jako seržantův. „Nemáme ani jediný podělaný důkaz, že byl vůbec spáchán zločin. Nemám chuť žádat státního žalobce, aby obvinil nějakého chlápka z vraždy spáchané za pomoci čar a kouzel.“

„Souhlasím. Nemůžeme ho zatknout, i když víme, že je vrah.“

Van Dreenan se náhle předklonil s pevně semknutými ústy. „Tak co, k čertu, můžeme dělat?“

Shemba chvíli váhal, než odpověděl: „Jestli to chceš vědět, řeknu ti to. Ale musíš si být jistý, že to opravdu vědět chceš.“

Během několika následujících vteřin prolétla Van Dreenanovi hlavou spousta věcí – jeho penze, jeho žena a děti, jeho hluboká úcta k Shembovi i jeho konzervativní křesťanská výchova. Ale hlavně myslel na Milese Nshongeho a jeho rodinu.

Van Dreenan pomalu přešel ke dveřím kanceláře a zavřel je. Pak si znovu sedl a vyzval seržanta Shembu: „Mluv.“

Z Pretoria Times

8. března 2003

DAV LYNČOVAL ÚDAJNÉHO ČARODĚJE

Čtvrť Umlazi (SANS). Dav místních obyvatel zde včera v noci napadl a zavraždil muže způsobem, který je často spojován s tzv. ‚čarodějnickou vraždou‘.

Jerome Lekota, 46 let, zemřel tak, že mu byl ‚nasazen náhrdelník‘, což znamená, že mu kolem krku pověsili pneumatiku namočenou v benzínu a zapálili ji. Těžkým popáleninám ve tváři a horní části trupu muž podlehl. Na místě byl prohlášen za mrtvého.

Několik obyvatel čtvrti, kteří si nepřáli být jmenováni, řekli, že pan Lekota byl považován za *tagatiho*, neboli černého mága. Obyvatelé tvrdí, že je údajně zodpovědný za několik vražd pomocí magie, k nimž došlo v posledních letech.

Otázku, proč se mínění místních obrátilo proti panu Lekotovi teprve teď, se dosud vyšetřovatelům nepodařilo uspokojivě zodpovědět.

Zprávy o tom, že součástí davu, který zabil pana Lekotu, byl i bílý muž, nebere policie v úvahu kvůli jejich nepodloženosti a nepravděpodobnosti.

Lynčování údajných ,čarodějů a čarodějnic‘, které má nejčastěji podobu ,nasazení náhrdelníku‘, je už dlouhá léta neblahým aspektem života v černošských čtvrtích v naší zemi. Policejní mluvčí dnes řekl, že...

KAPITOLA 24

„A právě proto,“ řekl Van Dreenan, „jsem začal přehodnocovat svůj pohled na to, co jsem dřív považoval za ,pověrečné nesmysly‘.“

„Tak moment,“ řekl Fenton. „Chcete mi říct, že jste vy a ten africký polda –“

„Jmenuje se seržant Shemba. A za ,africké poldy‘ se považujeme oba,“ řekl Van Dreenan mírně.

Fenton nervózně mávl rukou. „To je fuk. Vy dva jste šli a prostě jste toho chlapa zabili? Upálili ho zaživa?“

„Nic takového jsem neřekl, Fentone. Jeroma Lekotu zabil dav. Jak psaly noviny.“

„Ale vy a ten seržant Shemba jste ho proti němu pošťvali.“

„Opravdu? I kdyby to byl ten případ, nezatěžoval bych váš smysl pro profesionální odpovědnost tím, že bych to připustil.“

„Jo, ale vy jste –“

„Fentone, jak někdy sám říkáte – nechte to plavat. Ať už se tam stalo cokoli, je to mimo vaši jurisdikci, mimo vaši zodpovědnost, a v každém případě už je to dávno pasé.“

„Tak proč jste to, sakra, vytahoval?“

„Teď si záměrně hrajete na hlupáka. Nechte toho, prosím. Vy dobře víte, proč jsem to vytáhl.“

Fenton se vztekle otočil s židlí, takže teď byla obrácená směrem k oknu. Několik vteřin hleděl ven a vypadalo to, jako by se mu nelíbilo, co tam vidí. Aniž by se otočil zpět, řekl Van Dreenanovi: „Jo,

myslím, že vím proč. Věříte tomu, že jsou ty nesmysly kolem voodoo pravdivé.“

„Není to voodoo *per se*. A v žádném případě nemíním rozhodovat, co je a co není pravdivé. Pouze vám říkám, co jsem viděl na vlastní oči.“

„Jo, jasně.“ Fentonovi se výhled stále nezamlouval.

„Zkušenost, kterou jsem vám teď popsal, byla moje první s... těmito záležitostmi. A rozhodně nebyla poslední.“

Van Dreenan seděl a čekal. Nakonec se Fenton otočil s židlí zpátky. Vztek z jeho tváře téměř úplně zmizel. „Ta záležitost s tím chlápkiem Lekotou vás přivedla k Útvaru pro okultní zločiny?“

„Ano, žádost jsem si podal krátce poté. Podívejte se, členové Útvaru pro okultní zločiny nejsou banda pověřivých ‚krotitelů duchů‘, i když bulvární plátky ten termín rády používají. Jak jsem vám řekl v den, kdy jsem sem přijel, jsme zkušení, objektivní policejní důstojníci. Zásadní rozdíl mezi námi a běžným členem jihoafrických policejních složek je, že se snažíme mít mysl otevřenou, aby důkazy mohly ovlivnit naše přesvědčení, a ne naopak.“

Fenton vyrukoval s nepatrným ironickým úsměškem. „To chtělo hodně se přizpůsobit.“

„Nemáte ani ponětí jak. Byl jsem vychován v holandské reformované církvi a v porovnání s nimi je zdejší křesťanská pravice tlupa vyplašených liberálních agnostiků. Ale dospěl jsem do bodu, kdy jsem se musel rozhodnout – mezi tím, jak mě vychovali, a tím, co jsem viděl.“ Van Dreenan trhl mohutnými rameny. „Vybral jsem si to druhé.“

Fenton váhavě přikývl. „Otevřená mysl, říkáte?“

„Myslím, že to je vše, co potřebujete.“

„Řekněme, že se pokusím o tu otevřenost mysli, o které mluvíme. To neznamená, že budu stát stranou a nechám vás, abyste tady u nás vzal spravedlnost nad těmi dvěma podezřelými do vlastních rukou – pokud ty parchanty dostaneme.“

Van Dreenan rozhodl rukama. „Nečekám, že mě necháte. Vlastně si ani nemyslím, že byste to měl udělat.“

„Tak dobrá.“

„Ale právě proto musíme být rychlí, až – jestli – dostaneme hlášení o páté vraždě dítěte.“

„Je těžké být rychlý, když jejich cílovou zónou je celá zatracená země.“

Van Dreenan si promnul bradu. „Nemyslím si, že celá země. Díky vaší úžasné dálniční síti mohli jet kamkoliv, ale rozhodli se zůstat na východě.“

„Třeba jsou jen líní.“

„Tomu vážně věříte?“

„Ne,“ řekl Fenton. „Myslím, že ne.“

„Mají důvod, proč zůstávají v téhle části Spojených států. Asi to má spojitost s účelem těch *muti* vražd.“

„Říkal jste přece, že to ta ženská dělá, aby získala magickou moc.“

„Ano, ale proč tady? Pokud chtěla prostě jen moc, mohla –“ Van Dreenanův hlas se na okamžik zadrhl „– mohla ta zvěrstva napáchat v Jižní Africe. Ale podnikla dlouhou a drahou cestu do neznámé země. Musí pro to mít důvod. Vsadím se, že ze stejného důvodu zůstávají na východě.“

„Dobrá, předpokládejme, že je to tak. Můžu zaslat po síti výstrahu všem policejním oddělením v okruhu, řekněme, dvanácti států. Můžu je požádat, aby mě okamžitě informovali, pokud se najde tělo dítěte se stejnými znaky jako u ostatních obětí.“

„Ja, to nám pomůže. A až se něco dozvíme, musíme být schopni se na místo činu dostat opravdu rychle. Nemohli bychom mít k dispozici helikoptéru? Třeba na střeše téhle budovy?“

„Ježíši, víte, kolik to bude stát peněz? Mít tu jen tak nevyužitou helikoptéru možná i několik dní?“

„Nemyslíte, že to jsou dobře investované peníze?“

„Jistěže ano, ale já o těch penězích nerozhoduju, k sakru. Bude to muset schválit můj šéf a nejspíš to i zdůvodnit *svému* šéfovi a rozpočet je omezený, zvlášť když případ nemá žádnou spojitost s terorismem.“

„Tohle je terorismus nejhoršího druhu, příteli.“

„Vy to víte, já to vím, ale můj šéf ne.“

„Pak byste mu to měl vysvětlit. Řekněte mu, ať si představí tu kladnou publicitu, kdyby se FBI podařilo přivést dva sériové vrahy dětí před spravedlnost.“

Fenton si hryzal spodní ret. „Jo, to by ho mohlo zaujmout.“

„Pak byste mohl nadhodit, ať si představí tu obrovskou negativní publicitu, kdyby vyšlo najevo, že FBI měla možnost zatknout zvrhlé zločince a nevyužila ji.“

„Kdybych vypustil takovou informaci, měl bych po kariéře. Vím to a oni ví, že to vím.“

„Ja, nejspíš,“ řekl Van Dreenan. „Kdybych ji ale vypustil já, mé kariéry by se to nedotklo.“

Na Fentonově tváři se pomalu rozlil úšklebek. Otočil se na židli a zvedl telefon, který ležel poblíž. „Uvidíme, co se dá dělat.“

Cecelia Mbwato a Snake Perkins unesli a zavraždili čtyři děti bez jakýchkoliv svědků a překážek ať už před, během nebo po jejich hrůzném činu. Úzkostlivě dbali na to, aby zůstali nepovšimnuti, ale taky měli – možná i doslova – z pekla štěstí.

Za jedné měsíční noci poblíž Cranstonu na Rhode Islandu jim to štěstí došlo.

„Kristepane, Tommy, to mi začíná připomínat střední,“ řekla Marcie. Prašná cesta byla rozumně široká, ale přečnívaly nad ni koruny stromů. Jediné světlo vycházelo z reflektorů auta a měsíce v úplňku, který vykukoval zpoza větví.

„Nemůžu za to, že se tvoje pitomá spolubydlící rozhodla neodjet na víkend domů,“ odsekl Tommy Hambledon. Jel pomalu, protože hledal vhodné místo – něco odlehlého, ale ne moc strašidelného. „Mohli jsme jít ke mně tak jako posledně.“

Odfrkla si. „Nemíním se ve tvém bytě potkat s těmi kretény, až budu odcházet. Fuj!“ Napodobila hlubší, chraptivý hlas. „Hej, kotě, co si takhle dát další číslo? Ukážu ti, co umí *opravdovskej* chlap.“

„Už jsem ti říkal, že jsem to vyřídil. Dal jsem Mitchovi na srozuměnou, že mu nakopu prdel, jestli s tebou bude ještě jednou takhle mluvit. Dobře ví, že bych to udělal.“

Projeli zrovna kolem cedule „Přehradní nádrž, 400 metrů“.

„Výborně, takže teď se na mě on a ti dva debilové budou kreténsky šklebit, kdykoliv kolem nich projdu. Díky, nechci.“

„No jo. Hele, tohle vypadá jako fajn místo, co? Je tu ticho, měsíc na hladině a tak. Fakt romantický, co říkáš?“ Pomalu auto zastavil a vypnul motor.

Marcie zrovna vážně uvažovala o tom, že celou tu věc odvolá a řekne Tommymu, ať je zaveze zpátky do kampusu. Ve Studentské unii dávali film, který chtěla vidět hned při prvním promítání, nebo by mohli s Tommym zajít do baru Rathskeller, dát si pár piv a zatančit si. Ale pak si vzpomněla na ten pocit, když do ní Tommy vsunul toho svého macka, a na věci, co uměl s jazykem...

„Zapni rádio, ale ne moc nahlas,“ řekla. „To se mi na střední vždycky líbilo.“

Snake Perkins si všiml výmolu na mizerné prašné cestě, když už bylo pozdě, a lincoln se trochu otrásl, jak měkké tlumiče vyrovnávaly náhlou nerovnost. S Cecelií Mbwato to zatřásl, takže její nože a další kovové nástroje v tašce o sebe zachrastily.

Cecelia polkla štiplavou poznámku na adresu Snakeových řidičských schopností. Jejich spolčení bylo téměř u konce a nebyl důvod zbytečně toho bílého pitomce provokovat. Místo toho se zeptala: „Jsi si jistý, že je tam voda?“

„Jasně že je,“ řekl Snake. „Celá zatracená přehrada plná vody. Aspoň tam ještě byla dnes ráno a nemyslím, že by ji od té doby vypustili. A je tam klid. Skoro nikdo tam nechodí, aspoň co já vím.“

„Pak je to v pořádku,“ řekla. Ze všeho, co mu kdy řekla, se tohle nejvíc podobalo komplimentu.

Snake se vrátil ke koncertu folkaře Jerryho Jeffa Walkera, který slyšel jen on sám. V duchu se mu ulevilo, že s prací už jsou skoro hotoví. Po čtyřech úmrtích, ke kterým brzy přibude páté, se už i jemu začínal z ustavičného pachu krve zvedat žaludek.

Marcie Tuckerová si stáhla sukni i tanga, co měla pod ní. Seděla napříč spolujezdova sedadla hlavou a rameny opřená o dveře. Jednou rukou se zapřela o palubní desku a druhou svírala opěradlo sedadla. Nohy měla doširoka roztažené a mezi nimi Tommyho hlavu.

Dával si záležet a dráždil ji tak, jak to měla ráda. Lízal ji rychle a pak zas pomalu, seshora dolů, pak ze strany na stranu, a špičkou jazyka kreslil kruhy, klikatice a osmičky, až se Marcie blížila pořádnému orgasmu, když zpod pootevřených víček uviděla reflektory.

„Tommy!“ zašeptala naléhavě.

„Co je? Co se děje?“

„Auto!“

„A kurva, do prdele práce!“

Zkroutil se přes volant a podíval se ven předním sklem. Druhé auto zastavilo na protější straně přehrady, zhruba necelých sto metrů od nich. Bylo zaparkováno trochu šikmo, takže reflektory nesvítily přímo proti nim.

„Myslíš, že to jsou policajti?“ zeptala se Marcie.

„Nevím. Jestli jo, tak nemají zapnutý maják.“

„Jak se sem, sakra, dostali? Kolem nás neprojeli.“

„Je tu ještě druhá cesta, směrem od Cranstonu. Museli přijet odamtud.“

„A jak o ní víš?“ zeptala se šibalsky. „Už sis sem vezl kupu holek, co?“

„S klukama jsme se sem chodili do přehrady koupat, stačí? Ježíši!“ Marcie se znovu podívala na reflektory. „Proč zastavili zrovna tady?“

„Možná je to taky páreček a přijeli sem dělat to co my, než nás takhle sprostě vyrušili.“ Rukou jí přejížděl po nahém stehně vzhůru.

„Přestaň!“ Pohled na auto, které se tak náhle zjevilo, a hrůza z hrozícího zatčení působily na její libido jako vědro studené vody. „Jestli si sem přijeli zašpásovat, tak proč nezhasnou světla?“

„Já se z tebe poseru,“ řekl Tommy a do hlasu se mu vkrádal vztek. „Heleď, proč se prostě –“

„Někdo si zrovna stoupl před světla, vidíš? A teď někdo další. Jsou tam dva lidi, Tommy. Co to, k čertu, takhle v noci dělají?“

„Možná že si chtějí vrznout venku místo v autě. Co je komu do toho? A když už je řeč o vrznutí –“

„V mokré trávě? Skoro celý den pršelo.“

Tommy se musel snažit, aby nezvýšil hlas. „Třeba si donesli deku. Marcie, no tak. Vykašli se na ně –“

Vtom se z druhého břehu přehrady ozval ječivý křik. Tommy Hambledon to v tu chvíli ještě nevěděl, ale byl to zvuk, který ho měl ještě dlouho pronásledovat v nočních můrách.

„Operátor tísňové linky 911. Jak vám mohu pomoci?“

„Ehm, já... asi potřebuju policii.“

„A jaké povahy je událost, kterou chcete nahlásit, pane?“

„Myslím... ehm... nevím přesně.“

„Budu potřebovat více informací, jestli k vám mám někoho poslat, pane.“

„Přehrada Cranston. Pošlete je k přehradě Cranston. Na... ehm... západní břeh, jo, západní břeh přehrady Cranston.“

„Potřebuji vědět, proč v tuto dobu potřebujete pomoc policie.“

„Někdo... chci říct, že jsme slyšeli křik, prostě pořád a pořád. Znělo to jako dítě... možná... nebyli jsme si jistí. Panebože, prosím, prostě pošlete policajty, ano?“

„Takže chcete nahlásit křik ze západního břehu přehrady Cranston? Je to tak, pane?“

„Jo, jo, kolikrát to mám, kurva, říkat? Nějaké děcko křičelo, ale ne jako když si hraje, spíš jako kdyby *umíralo* nebo něco. A pak to prostě... jako přestalo... jako kdyby... bože, kristepane. A bylo tam auto a viděli jsme, jak z toho velkého auta vysedli dva lidi, a pak začal ten křik a... ježíšikriste, pošlete sem, kurva, někoho? Prosím!“

„Okamžitě tam posílám hlídku, pane.“

Van Dreenan se podíval na Fentonovu ztrhanou tvář a řekl mu: „Měl byste sejít prospat, příteli. Je už pozdě.“

Fenton na to mávl rukou. „Dnes odpoledne jsem si pár hodin zdříml. Navíc, jestli k tomu dojde, tak to bude v noci, jako při těch ostatních případech.“

Van Dreenan pomalu přikývl. „Ano, nejspíš máte pravdu.“

„A co vy? Můžete zajet do hotelu a schrupnout si. Zavolám, když k něčemu dojde.“

„Díky, ale ne. Zjišťuji, že toho poslední dobou moc nenaspím.“

O deset minut později se Fenton zrovna bavil – a pokoušel se bavit Van Dreenana – vyprávěním značně komplikovaného a vysoce obscenního vtipu.

„Takže tam teď všichni stojí, jasné? Táta, máma, obě děti, babička a jejich pes. Stojí tam nahatí, funí a kape z nich pot a bůhvíjaké další tělesné tekutiny. A hledač talentů říká: ‚To vaše číslo, to je teda něco. A jak si říkáte?‘ A otec řekne –“

Vtom zazvonil telefon.

Fenton popadl sluchátko při prvním zazvonění. „Ano?“ Pak asi minutu soustředěně poslouchal a občas si zapsal poznámku do notesu.

„Jak daleko je to z pobočky na místo činu pro někoho s majákem a sirénou? Jo? Dobrá, zajistěte ať nás na letišti v Providence čeká auto... k vrtulníku. Ať je natankované a za volantem je někdo, kdo zná cestu k místu činu a rychle nás tam doveze, jasné? Mockrát děkuji.“

Jakmile na druhém konci zavěsili, Fenton vytulkal tři čísla.

„Tady Fenton. Startujte vrtulník. Cíl je největší přistávací plocha v Providence, letiště na Rhode Islandu, nebo jak se to tam jmenuje. Takový prťavý stát jich víc mít nebude. Už před deseti minutami bylo pozdě. Fajn, díky.“

Van Dreenan už byl na nohou. „Jestli dobře rozumím, něco se stalo.“

„Rozumíte tomu dobře.“ Fenton si rychle cpal do kufru složky s případy, svůj notebook, dva zásobníky s devítimilimetrovými náboji do glocku a další věci. „Cranston na Rhode Islandu,“ řekl stroze. „Nějací mladí z rhodeisladské univerzity byli u přehrady a rozdávali si to spolu v zaparkovaném autě. Pak přijeli naši pachatelé, a aniž by si jich všimli, spáchali poslední vraždu jen nějakých sto metrů od nich. Mladí zaslechli křik a zavolali devět set jedenáct.“

Fenton se podíval na hodinky. „Mají sotva hodinový náskok. Jdeme.“

Van Dreenan měl vlastní kufřík, který s sebou poslední dobou nosil, i když ve Fentonově přítomnosti ho nikdy neotevřel. Svižně ho popadl a hlas se mu chvěl rozčilením, když prohlásil: „Jsem připraven, pokud jste vy, *baasi*.“

KAPITOLA 25

„Tady se moc rychle jet nedá,“ řekl zvláštní agent Spencer. Měl silný jihovýchodní přízvuk, takže zněl tak, jako by mohl hned začít v televizi propagovat tradiční jihovýchodní škeblovou polévku. „Hrůza, co je tu výmolů. Kraj neutratí zrovna majlant, aby udržoval tyhle vedlejší cesty v pořádku.“

„Prostě dělejte, co se dá,“ řekl Fenton. „Nikdo nestojí o to, abychom si prorazili kárter.“ Podíval se předním sklem do dálky, dál, než kam dosáhlo světlo reflektorů. „Vypadá to, že už jsme skoro na místě.“

„No jó, za pár minut – maximálně.“

Cesta brzy přestala stoupat a krátce nato už viděli odraz měsíce ve vodě.

„Tady to je,“ řekl Spencer.

Van Dreenan seděl po celou tu spěšnou cestu z Providence na zadním sedadle. Teď se předklonil a položil Spencerovi ruku na rameno. „Chci vám poděkovat, že jste nás sem dostal tak rychle, agente Spencere. Jestli se někdy rozhodnete odejít od policie, určitě byste lehce našel práci v Hollywoodu jako automanipulátor.“

Když si Fenton všiml zmateného výrazu na Spencerově tváři, řekl mu: „Zřejmě má na mysli ‚řidič kaskadér‘.“

„Tak to jo. Hej, vždyť to byla vlastně sranda. Moc si se zapnutou sirénou a majákem nezajezdím. Bylo super vidět, jak se všichni klidí z cesty.“

„Víte, že si to auto necháme, že?“

„Jasně, žádnéj problém. Zpátky se svezu s někým jiným.“

Spencer zastavil mezi dalšími šesti služebními vozidly státní i místní policie a těmi federálními bez označení. Všechna měla zapnuté majáky, což dělalo z místa činu něco, co vypadalo jako fundamentalistická představa pekla.

Fenton a Van Dreenan vystoupili z auta a spolu se Spencerem vyhledali mezi přítomnými federálního agenta s nejvyšší hodností, kterým, jak se ukázalo, byla žena.

Zvláštní agent Rita Garberová byla nadprůměrně vysoká blondýna v tmavém kostýmu, s krátkými vlasy a kamennou tváří. Van Dreenana napadlo, že ta nepřístupnost je jen dočasná a způsobilo ji to, s čím se v poslední hodině musela potýkat. Říkal si, jak asi vypadá, když je uvolněná, pokud vůbec někdy je.

Spencer je představil. Agentka Garberová si prohlížela Van Dreenana delší dobu, než bylo nutné, a zjevně uvažovala, co na místě činu pohledává jihoafrický policajt.

„Po telefonu jste neřekl nic o tom, že by tělo oběti mělo zůstat na místě,“ řekla Fentonovi. „Takže jsem nechala místní policii odvézt ho do márnice. Koroner provede pitvu dnes v noci, nejpozději zítra. Můžu zjistit kdy a kde, pokud u toho budete chtít být.“

„To nebude třeba, ale díky,“ řekl Fenton. Prohlížel si kousek země ohraničený žlutou páskou. „Jsou už vyšetřovatelé s místem činu hotoví?“

„Definitivně hotoví,“ odpověděla agentka Garberová. „Jejich i ti naši.“

Fenton se podíval na Van Dreenana a pak oba beze slova přešli k prázdnému kousku země, zvedli policejní pásku a podlezi pod ní.

Netrvalo jim dlouho, aby si prohlédli vše nezbytné – čtyři stanové kolíky zabodnuté hluboko do země, rozpíchanou hlínu okolo nich a stopy v blátě. Krev už se dávno vsákla do země, ale dalo by se klidně přísahat na Bibli, že tu pořád je cítit její těžký železitý pach.

Tohle všechno už viděli. Přesněji řečeno čtyřikrát – ať už na fotografiích, nebo hezky zblízka a osobně.

Van Dreenan vytáhl malou, ale silnou baterku a prohlížel s ní bezprostřední okolí. Najednou se pohybující se paprsek světla zastavil. „Fentone.“

Van Dreenanova baterka mířila na změn stop v měkké hlíně. Na místě činu jich bylo spoustu, od policie, koronerových lidí, forezních techniků a bůhvíkomu ještě. Ale jedna série stop byla zřetelnější než všechny ostatní.

Byla od bosých nohou.

Rychle se vrátili k agentce Garberové. „Fotografie?“ zeptal se Fenton.

„Tamhle,“ řekla mu. Vedla je k jednomu z neoznačených aut. Na kapotě byl otevřený notebook a nad ním se skláněl hubený proplešatělý muž s odznakem FBI.

„Connore, ukažte těmhle policistům snímky místa činu, které pořídili naši lidé,“ řekla mu Garberová.

„Jasně, šéfe, žádnéj problém,“ odpověděl muž. Chvíli si hrál s myší a klávesnicí, až se na obrazovce objevila fotografie místa, úvodní širokoúhlý záběr s dobrým rozlišením a jasnými detaily.

„Máme jich, myslím, dohromady čtyřicet osm,“ řekl. „Chcete je, chlapi, vidět všechny?“

„Ne, jen fotografie těla, prosím,“ řekl Van Dreenan. „Detailní záběry ran, pokud takové máte.“

Agent Connor chvíli na Jihoafričana zíral a pak řekl: „Jo, jasně, máme. Dejte mi vteřinu.“

O čtyři minuty později seděli Van Dreenan a Fenton znovu v autě, kterým přijeli, a mířili zpátky z kopce dolů, jak nejrychleji to šlo, aby Fenton ještě dokázal auto bezpečně uřídít.

„Dobře,“ řekl Fenton. „Takže jsme byli na místě činu a víme jistě, že to zase byli Snake a Cecelia. Svědkové řekli, že auto odjelo touto cestou, takže je sledujeme po stejné trase. Ale teď už jsme, člověče, dobré dvě hodiny za nimi. Tahle stopa se mi už zdá dost vychladlá.“

„Není zas tak studená, jak by se vám mohlo zdát. Bezprostředně po vraždě oblast neopustí.“

„Proč ne, sakra?“

„Protože Cecelia ještě potřebuje provést rituál včlenění ukradených orgánů do fetiše, který vytváří. To je koneckonců důvodem těch vražd, jak víte.“

„Jo, ale mohli by klidně ujet sto, dvě stě kilometrů, než zastaví, aby to provedli.“ Fenton otočil volantem, aby se vyhnul výmolu o velikosti víka od popelnice.

„Ale neudělají to. Pro maximální efektivitu musí být rituál proveden, dokud jsou orgány ještě... čerstvé.“ Van Dreenan ztěžka polkl a doufal, že si toho Fenton nevšiml. „A mějte na paměti, že naši přátelé

nemají nijak naspěch. Nemají tušení, že je tentokrát sledovali ti univerzitní studenti.“

„Jak si tím můžete být jistý?“

„Protože ti dva mladí jsou stále naživu.“

„Jo, na tom asi něco bude,“ řekl Fenton. „No dobře, tak je stopa poměrně čerstvá. Tak co s tím, k čertu, uděláme?“

„Vystopujeme je, samozřejmě.“ Van Dreenan měl svůj kufřík na klíně a v matném světle si pohrával s jeho zámky.

„A jakpak to provedeme, ó velký detektive?“

Ozvalo se hlasité cvaknutí, jak se odklopilo víko kufru. „Tímhle.“

Christine Abernathyová sledovala na History Channel dokument o středověkých mučících nástrojích, když se ve spodní části obrazovky objevil tenký žlutý banner. Byla to služba oznamování výstražných zpráv, kterou si předplatila jako součást balíčku kabelové televize. O chvíli později se začala zpráva vinout zprava doleva spodní částí obrazovky:

RHODEISLANDSKÁ POLICIE OHLÁSILA NÁLEZ TĚLA ZAVRAŽDĚNÉHO DÍTĚTE POBLÍŽ CRANSTONSKÉ PŘEHRADY. PŘEDBĚŽNÉ ZPRÁVY NAZNAČUJÍ, ŽE OBĚŤ BYLA DALŠÍ ZE SÉRIE VRAŽD A ZOHAVENÍ SPÁCHANÝCH NA DĚTECH, KTERÉ V POSLEDNÍM TÝDNU SUŽOVALY SEVEROVÝCHOD ZEMĚ. ZMIZENÍ OBĚTI SUSAN ANN MAISANOVÉ, 11 LET, Z DVORKU JEJÍCH RODIČŮ BYLO OHLÁŠENO DNES V DŘÍVĚJŠÍCH HODINÁCH. PODLE OBLASTNÍ POBOČKY FBI V PROVIDENCE AGENTI SLEDUJÍ NĚKOLIK STOP A OČEKÁVAJÍ, ŽE UČINÍ...

Christine Abernathyová teď měla na tváři spokojený úsměv. Pokud se hodně nepletla, tak to bylo pět obětí, což znamenalo, že všechny součásti magického fetišu budou brzy připraveny. A navíc Rhode Island, tak blízko! Možná by jí balíček mohl být předán už dnes.

Walter Grobius se s ní bude chtít naléhavě sejít a určitě s sebou vezme šekovou knížku. Ale než mu zboží předá, využije Christine jeho síly k prolomení ochranné bariéry LaRueových a pak celou rodinu rozdrtí, čímž ukončí staletí trvající vendetu své rodiny. Potom se postará o ty dva amatérské šťouraly, Chastainovou a Morrise.

Christine Abernathyová se podívala na hodinky a zamračila se. Uvažovala, jestli ještě bude mít čas si umýt vlasy, než dorazí návštěva.

V opět jiném laciném sklepním motelovém pokoji uvázala Cecelie Mbwato provázek na svém pátém a posledním čarodějném fetiši. Pak sfoukla tlustou černou svíci a uhasila vonnou tyčinku.

Začala zrovna sklízet nástroje, když Snake vyšel z koupelny, kde si umýval ruce, které si potřísnil krví, když jí pomáhal s rituálem.

„Vlastně můžeš jít k sobě do pokoje a sbalit si věci,“ řekla skoro zdvořile. „Za chvílku jsem hotová a pak můžeme vyrazit do Salemu, abychom předali materiál a vyzvedli si odměnu.“

„To zní skvěle,“ řekl Snake a odešel. Přešel těch šest metrů do svého pokoje. Sbalit kufr moc času nezabere, ale stejně si k tomu zapnul televizi. V pozdních regionálních zprávách teď měl být sport a Snake chtěl vědět, jestli jeho oblíbení Braves porazili nenáviděné Yankees.

Zrovna na posteli otevřel svůj malý kufřík, když si uvědomil, že na zpravodajském kanálu vůbec neběží sport.

Cecelia Mbwato šla otevřít a přemýšlela, proč Snake klepe tak zuřivě. Útroby se jí sevřely, když uviděla jeho ponurý výraz. „Máme menší problém,“ řekl jí. „Zapněte si televizi, Kanál 5.“

Neztrácela čas otázkami a o chvíli později sledovali mladou ženu s mikrofonom v živé reportáži z místa, které jim bylo až příliš povědomé.

„– v tuto chvíli poskytla jen minimum detailů. Dosud odmítá potvrdit nebo vyvrátit informaci, že tato strašlivá vražda odpovídá schématu, které je typické pro takzvaného ‚vodního vraha‘. Ten v průběhu několika posledních týdnů na východě země unesl, zavraždil a zohavil několik dětí a pokaždé zanechal jejich těla poblíž vody. Univerzitní studenti, kteří sledovali zločin z bezpečné vzdálenosti,

odmítli rozhovor na kameru. Jeden z nich však řekl pro regionální zprávy Kanálu 5, že nikdy neslyšel nic tak strašlivého, jako –“

Cecelia vychrlila sérii hrozivých nadávek v jazyce Zulu. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a pak řekla Snakeovi: „Auto! Říkali něco o autě?“

„Zatím jsem nic neslyšel.“

„I tak o něm můžou něco vědět – třeba už znají auto i poznávací značku.“ Začala přecházet sem a tam po pokoji, i když jeho velikost umožňovala jen tři kroky každým směrem. „S těmi jejich počítači a internetem už to možná ví každý policista v téhle prokleté zemi.“

„No, možná, ale nemyslím, že by vážně –“

„Viděli nás.“ Zastavila se čelem k němu. Poprvé od chvíle, kdy ji poznal, viděl v její tváři i něco jiného než opovržení, zášť nebo jednoduše soustředěnost. Teď v ní bylo cosi, co se dost podobalo strachu. „Nechápeš? Viděli nás!“

Snake Perkins dostal chvilkové nutkání utěšit ji v jejích obavách. Ale rychle ho potlačil, tak jako to s takovými pocity vždycky dělával, a místo toho se zaměřil na aktuální problém. Cecelia Mbawato čtyřikrát přešla po ošoupaném koberci sem a tam, než Snake řekl: „Budu hned zpátky,“ otočil se ke dveřím a šel ven.

Byl pryč tak dlouho, že už začínala uvažovat, jestli to nezabalil, nevytratil se a ji tam nezanechal napospas policii. Pak ale vešel dovnitř a nesl s sebou otlučený autoatlas Rand McNally, který, jak si vzpomínala, ležel v autě.

Šel k rozviklanému stolu, na kterém předtím provedli rituál, rychle autoatlas prolistoval a pak ho otevřený položil na stůl. „Koukejte,“ řekl Cecelii Mbawato.

Viděla, že atlas otevřel na dvojstraně, na které byl Rhode Island a Massachusetts. Snake zapíchl ukazováček do bodu poblíž West Warwicku na Rhode Islandu. „Jsme tady, že jo?“ Pak se prst posunul o patnáct, dvacet centimetrů. „A tady je Salem.“

Ukazováčkem projel čáru, která znázorňovala hlavní silnici 95. „Tahle vede přímo a je nejrychlejší. Patří mezi nejdůležitější dálnice. Jestli nás sledují, tak tady nás budou hledat zcela určitě. K čertu, státní policajti tam patrolují pořád, měří rychlost. Na nějakého nat-

refíme, ten si nás zadá do seznamu hledaných a jsme prostě a jednoduše v hajzlu.“

Cecelia Mbwato znovu nabyla ztracenou rozvahu. „Měl bys ukrást další poznávací značku a vyměnit je, jako posledně.“

„Zrovna jsem to plánoval,“ řekl Snake. „Ale to nám nebude tak platné, jak byste myslela. Lincolnů Continental z devadesátýho sedmýho v britské závodní zelené barvě na cestě moc nepotkáte. A takových, kde sedí běloch s černoškou, bude ještě míň. Policajti můžou zastavovat každého, kdo trochu odpovídá popisu, a ověřovat si totožnost a registraci. A jak to udělaj, jsme v prdeli.“

„Tak co navrhuješ?“

„Za prvé, přesouvat se budeme výhradně v noci. To se hůř pozná, kdo sedí uvnitř. Což znamená, že se do Salemu nedostaneme dřív jak zítra v noci, protože teď už do východu slunce zbývají jenom dvě hodiny.“

„Dobře,“ řekla Cecelia. „To dává smysl, i kdyby nás to mělo trochu zdržet.“

„Za druhé,“ pokračoval Snake, „zapomenem na všechny mezinárodní a zpoplatněný silnice. Pojedem jenom po vedlejších, čím horších, tím líp. Menší města, tam by nás policajti neměli tolik otravovat. Na to nemají dost lidí. Ale jestli nás i tak některý zastaví –“ Podíval se na to, čemu si zvykl říkat Ceceliina hokus pokus taška „– bude lepší, když se o něj postaráme dřív, než si stačí přivolat na pomoc další fízly.“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Výborně. To je rozumný plán. Souhlasím.“

Snake se na ni zašklebil. „Říkal jsem si, že budete. No, asi byste si měla dobalit.“ Sel ke dveřím, a než je otevřel, otočil se. „Já půjdu šlohnout nějaký espézetky.“

KAPITOLA 26

Aby předešel srážce se stromem, Fenton se na věc, kterou Van Dreenan vytáhl z kufříku, podíval jen letmo, ale i zběžný pohled stačil, aby mu bylo jasné, že je to něco, co ještě nikdy neviděl.

„Zrovna jsem chtěl říct,“ spustil Fenton a zase sledoval silnici, „že si ze mě určitě utahujete. Ale teď už jsem, myslím, chytřejší. Vy to myslíte smrtelně vážně, že?“

„Rozhodně,“ odpověděl Van Dreenan. „A smrt je hodně vážná věc, jak už oba dobře víme.“

„Takže tuhle věc použijeme k tomu, abychom našli dva sériové vrahy.“

„To je mé nejvroucnější přání. A nedomluvili jsme se snad, že vaše mysl zůstane otevřená?“

Fenton potřásl hlavou. To gesto mluvilo jasnou řečí – „Do čeho jsem se to jen dostal?“ „Jo, myslím, že domluvili,“ řekl. Znovu potřásl hlavou. „Jen mi připomeňte, ať nic z toho nenapíšu do hlášení.“

Opět sklouzl pohledem k zařízení, které měl Van Dreenan položené na klíně na zavřeném kufříku. „Nechcete mi říct, jak má tenhle výmysl fungovat?“

Hlavní částí toho přístroje byl vyřezávaný dřevěný půlkruh ve tvaru velkého C. Mezi jeho konci byla vzdálenost asi patnácti centimetrů. Ve dřevě byly vyřezány tajemné symboly a na jedné straně byla ta věc sbroušená do plochy, aby se dala postavit. Oba konce velkého C byly spojeny tenkým, ale pevným drátem, který by mohl sloužit jako struna do piána. Než byl připevněn k dřevěné konstrukci, byl jím provlečen kousek dřeva, který připomínal tužku nebo kolík, zejména tím, že měl z jedné strany ostrou špičku. Tato součást se kolem drátu volně otáčela. Zašpičatělý kus dřeva byl omotán něčím, co připomínalo černou nit.

„Magickou stránku věci vysvětlit neumím,“ řekl Van Dreenan. „Na to byste se musel zeptat Elizabeth Chastainové, která to sestrojila, nebo nějakého jiného bílého mága. Ale z hlediska funkce je toto zařízení lokátor. Byl naladěn pouze na jedinou osobu a tou je Cecelia Mbwato.“

Fenton se odvážil ještě jednou letmo podívat, než se zase zaměřil na silnici. „Jak to, sakra, udělala?“ zeptal se. „Nebo to je taky součást magické stránky věci, kterou nedokážete vysvětlit?“

„Tady ta ručička –“ Van Dreenan se dotkl zaostřeného kousku dřeva „– je obalena vlasy Cecelie Mbwato. Elizabeth na to použila něco, co nazývá afinitní kouzlo. Něco jako svůj k svému.“

„Vzpomínám si, že jste mi dal vlasy té čubky, abych je předal do forenzní laboratoře na analýzu DNA. Takže jste mi nějaké zatajil?“

„Nic takového, příteli. Laboratoř FBI dostala všechen materiál, který pro své analýzy potřebovala. Jen jsem požádal seržanta Shembu, aby mi poslal nějaký přebytný materiál ze složky s důkazy.“

„Seržant Shemba. Tak o tom už jsem, myslím, slyšel.“

„To jste slyšel,“ řekl Van Dreenan. „Slušný chlap.“

„Takže tahle věc má fungovat přibližně jako kompas, akorát místo aby ukazovala na sever, míří směrem na tu podělanou Cecelii Mbwato.“

„Skvělá analogie a velice přiléhavá. Přesně tak to funguje.“

„Jak si můžete být jistý, že to bude fungovat?“

„Už to funguje.“

V autě na okamžik zavládlo ticho. „Jak to můžete vědět?“

„Vy jste si toho nevšiml, protože jste dost rozumný, abyste se soustředil na tu mizernou cestu,“ odpověděl Van Dreenan. „Ale když jsem to zařízení vytáhl z kufru, ručička náhodou ukazovala na vás. A všimněte si, prosím, kterým směrem ukazuje teď.“

Fenton se podíval. „Ukazuje k přednímu sklu, směrem před auto.“

A už víme, že naše kořist odjela od přehrady touhle trasou. To řekli svědkové.“

„Hm, nechci být osina v zadku, ale nemůže to být jen shoda náhod?“

„Mohla by být. Ale jak vidím, cesta bude končit. Uvidíme, co se stane, až dojedeme k místu, kde se kříží se silnicí, a bude třeba zvolit směr.“

Když se auto přiblížilo ke zpevněné hlavní silnici, Fenton zpomalil, až jel skoro krokem. Chtěl vidět na lokátor, aniž by riskoval, že do něčeho narazí. Měsíc svítil dost jasně, aby nemusel zapnout stropní světlo a pokazit si tak noční vidění.

Jakmile kola vozu sjela z prašné cesty a dotkla se asfaltu silnice, ukazatel se o své vlastní vůli otočil doleva. Fenton si byl jist, že se ho Van Dreenan nedotkl ani zařízení nenaklonil.

Několikrát rychle zamrkal. Pak se zhluboka nadechl a vydechl, a nakonec prohlásil: „Hádám, že bychom měli zahnout, co říkáte?“

„Rozumná volba.“

A tak zahnuli do tmy.

Slunce už bylo asi půl hodiny nad obzorem, když Snake Perkins vyšel z kanceláře motelu Shamrock a ve dvou prstech pohupoval klíčem od pokoje. Ušel těch asi patnáct metrů ke svému lincolnu, otevřel dveře a vklouzl za volant. „Normálně se člověk může ubytovat až v poledne nebo později, tak jsem tomu parchantovi musel šoupnout něco navíc. Ale stojí to za to, abychom na chvíli zmizeli policajům z očí.“

„Tentokrát jen jeden pokoj?“

„Jo, tak jak jsme se domluvili. Přitáhne to můj pozornosti. Zapsal jsem nás jako manžele.“

Cecelia Mbwato jen zabručela, což mohlo znamenat cokoliv.

„A protože z kancelářského okna není sem na auto vidět, tak pan ředitel motelu nemá páru, kdopak ta manželka je. Stejně je mu to nejspíš ukradený.“

Snake nastartoval a zajel dozadu za přízemní budovu, kde zastavil před pokojem číslo 119. „Řek‘ sem tomu chlapovi, že pokojskou nebudeme potřebovat. Přitom jsem na něj mrkl, aby si myslel, že tady budem celej den... víte co.“

„Šukat,“ řekla Cecelia. Její hlas i tvář postrádaly jakýkoliv výraz.

„No jo, takže asi tak.“

Snake vytáhl klíč od pokoje z kapsy. „Otevřu dveře a vezmu naše věci dovnitř. Pak se trochu porozhlídnu, jestli se na nás někdo nekouká. Až na vás mávnu, jděte dovnitř. Neutíkejte, ale ani se neloudejte, jasný?“

„Fajn, tak už běž.“

O několik minut později, když už byli Cecelia Mbwato i Snake bezpečně uvnitř, zavřel dveře. „V ulici jsou nějaké fastfoody,“ řekl.

„Později tam zajdu a donesu nám sem něco k jídlu. Ale teď bych si dal sprchu a trochu se vyspal. Co vy?“

Přikývla. „Ano, taky jsem dost unavená.“

Snake chvíli váhal a pak řekl: „Ehm, je tu jen jedna postel. Ale jsme přece dospělí, že jo, tak kolem toho nemusíme dělat žádný povyk.“

„Jistě, to určitě ne.“

O dvacet minut později Snake, čerstvě osprchovaný a oblečený jen v trenýrkách, vklouzl do manželské postele, kde ležela Cecelia a patrně už spala. Vlastně byl trochu nervózní z toho, že museli takhle spát, ale ne z důvodu, který se nabízel jako zřejmý.

Snake vyrostl ve víře, že všichni černoši smrdí, i když jsou, tak jako Cecelia, čerstvě osprchovaní. Prostě to tak s nimi bylo. V autě nechával stažené okénko, aby ji necítil, ale teď to bylo nevyhnutelné. Takže ho příjemně překvapilo, když zjistil, že Cecelia rozhodně nepáchne. Byla jemně cítit po skořici a ničem jiném. *To jen aby se předvedla*, pomyslel si.

Odvrátil se na své části postele od ní tak daleko, že skoro spadl, když ucítil, jak se na matraci posunula k němu. O chvíli později si uvědomil, že mu sune ruku kolem pasu. Pak po několika vteřinách šátrání pod pokrývkou ucítil, jak mu její prsty sevřely penis, který se okamžitě ztopořil.

Její hlas, který mu zněl v uchu, byl stěží silnější než pouhý šepot. „Je víc způsobů, jak zabít čas.“

Quincey Morris vyšel za Libby ze dveří domu, kde bydlela, na chodník. Oba museli přimhouřit oči proti rannímu slunci.

„Kde myslíš, že nejlíp chytne taxík?“ zeptal se.

„Touhle ulicí a za roh,“ řekla Libby. „V tuhle dobu to bude rychlejší než ho volat.“

Při chůzi si Morris upravil popruh své příruční tašky. „Tvůj gauč je pohodlnější, než vypadá,“ řekl jí. „Díky, že jsem se na něm mohl vyspat.“

„Bylo mi ctí. Není důvod zbytečně La Rueovým zvyšovat výdaje. A taky si myslím, že je rozumné, abychom zůstali spolu, dokud nebude po všem.“

„S tím souhlasím. No, možná to bude už brzy, když teď víme, kam jít.“

Nechali projít pohlednou mladou ženu, která věncila šest psů zároveň a v každé ruce držela tři vodítka.

„Ze všech míst na světě zrovna Salem,“ řekla Libby, když ženu se psy minuli. „To je jako schovávat se pod svícnem, protože tam je největší tma.“ Krátce se zamračila. „Kdo to vlastně řekl poprvé, že ,pod svícnem bývá největší tma‘?“

Morris se na chvíli zamyslel. „Nevím. S myšlenkou jako takovou přišel Poe v ‚Odcizeném dopise‘. Ale nemyslím, že by použil tenhle výraz. Mám pocit, že vznikl až později.“

„Každopádně se zdá, že Christinina hra na schovávanou se chýlí ke konci,“ řekla Libby. „Víš, že je dokonce v telefonním seznamu? Zavolala jsem na informace, když ses sprchoval.“

„Ale vsadím se, že ve Zlatých stránkách neinzeruje.“

„Ne, myslím, že na to nemá koule ani paní Abernathyová.“

„Víš určitě, že nemyslíš ‚vaječníky‘? To je politicky korektní termín, když mluvíš o ženě, ne?“

„Nejspíš je,“ řekla Libby. „Ale já jsem myslela *koule*.“

Terminus

Konfrontace

KAPITOLA 27

Ve sklepeř jednoho domu v Salemu zírala Christine Abernathyová do velké keramické mísy na stole před sebou. Nádoba byla zdobená různými mystickými symboly, které na ní byly namalované čerstvou dětskou krví krátce po jejím vyrobení před nějakými sto osmdesáti lety.

Na stole hořelo pět tlustých černých svící a jejich světlo se odráželo na hladině tmavé tekutiny, kterou byla mísa naplněná skoro po okraj. Štiplavý zápach linoucí se z tekutiny byl směsicí petroleje a síry.

Christine do ní z několika sklenic a lahví přidávala ingredience a rukama dělala složitá znamení, přičemž stále něco mumlala ve starověké chaldejštině. Byl to jazyk, který byl archaický už za raného křesťanství.

Někteří tvrdí, že právě tímto jazykem hovořil jistý had, když před dávnou dobou přišel do zahrady svést jednu naivní mladou ženu.

Když přidala pátou ingredienci, tekutina najednou zprůzračněla. Na její hladině se pohupoval obraz, jako by uvnitř mísy byla zapnutá televize.

Byl to obraz štíhlého muže s černými vlasy a vysoké hnědovlasé ženy. Každý držel kufřík a podle všeho zrovna šli po chodníku někde ve městě.

Mocný fetiš od Cecelie Mbwato, na který čekala, jí předešlé noci nedoručili. Christine Abernathyová kvůli všem zúčastněným upřímně doufala, že se nic nepokazilo a že se její dva spojenci jen zpozdili. S definitivními kroky proti LaRueovým chtěla počkat, dokud nebude mít fetiš v rukou, ale během noci dostala nápad, jak se vypořádat s Morrisem a Chastainovou. Nyní nastal čas ho uskutečnit.

Christine Abernathyová pronesla ještě tři slova a oběma rukama zamávala nad mísou. Záběr na hladině se rozšířil, jako by někdo couvl s objektivem a přeastřil.

Viděla teď celou ulici a hustý provoz, který na ní byl. Auta právě zastavila na červenou. Rychle očima proletěla kolonu stojících vozů a zaměřila se najedno modré SUV. S přimhouřenýma očima spustila hlasitý a rychlý monolog a všechnu svou moc upřela na to jediné vozidlo a jeho řidiče.

Arch Tracy měl plnou hlavu starostí. Doprava vázla, a jestli zase přijde pozdě, což by tento měsíc bylo už potřetí, bude si muset vyslechnout hromadu keců od Pucketta, jejich mistra. Nevyhodí ho, aspoň ne za tohle. Byl jeden z nejlepších svářečů, co měli, i ten podělaný Puckett to jednou řekl. Navíc měli odborovou organizaci, což znamenalo, že aby ho vyhodili, musel by Tracy narvat svou svářečku Puckettovi do jeho tlusté prdele a pak pořádně zmáčknot plynový hořák. Tracymu při té představě zaškubal tváří úsměv. *Možná by to stálo za to. Sakra, vždycky si můžu najít jinou práci.*

Nějaký impulz ho přiměl podívat se doprava na chodce na chodníku. Protože to byl New York a byla nejrušnější denní doba, většina z nich se pohybovala hodně svižně.

Tracyho pohled se najednou zaměřil na muže a ženu, kteří spolu kráčeli po chodníku. Nikdy v životě ty dva neviděl, ale z nějakého důvodu mu okamžitě šli na nervy. Nedokázal říct, čím to je. Nejspíš to byli spořádaní živitelé rodin na cestě do práce, vysoký chlápek a skoro stejně vysoká žena.

Ale bůhvíproč ho ti dva šíleně štvali.

Když se přiblížili k místu, kde stálo jeho SUV uvízlé v koloně, Tracyho popuzení přerostlo ve vztek a pak v zuřivost. Uvědomil si, že ho sžírá iracionální nenávist k tomu vysokému kreténovi a děvče, co jde s ním. Najednou ti dva byli vtělením všech, kdo mu kdy ublížili, vyděsili ho, zahanbili, kvůli nimž se cítil jako psí trus, který je dobrý jen na to, aby si ho člověk seškrábl z boty.

Tracy hleděl na dvojici a viděl ji jakoby skrz rudý opar. Začal lapat po dechu a v uších mu tepalo zběsilé bubnování.

Najednou, bez vlastního vědomého rozhodnutí, strhl Arch Tracy volant svého SUV doprava tak prudce, až posilovač řízení napětím zapištěl. O chvílku později se jeho noha jako by vlastní vůlí přesunula z brzdového pedálu na plynový.

Pak ho přišlápla až k podlaze.

* * *

Bylo to pištění přetíženého posilovače řízení, co přimělo Quinceyho Morrisa podívat se na cestu, a právě to ho zachránilo. Uviděl, jak modré SUV náhle vybočilo z kolony čekajících aut a s řevem se řítí na chodník.

A míří přímo na něj a Libby.

I přes jeho bleskurychlé reakce zbývalo Morrisovi pramálo času cokoliv udělat. Jak se na ně SUV řítilo, zařval „Libby!“ a odstrčil ji nalevo, a skoro zároveň se sám zoufale vrhl vpravo. Uprostřed toho horečného pohybu na zlomek vteřiny zahlédl řidiče SUV, jehož tvář byla pokřivenou maskou plnou vzteku a bolesti, jaká je jen zřídka vidět jinde než v blázinci.

Morris se pokusil svůj skok stočit do kotrmelce, ale znemožnil mu to kufřík zavěšený na rameni. Dopadl na chodník a přistál na kufříku, odrazil se od něj, kousek jel po zemi – až ho zarazil náraz hlavou do sloupu veřejného osvětlení.

Poté se všechno na nějaký čas jakoby zamlžilo.

Morris si matně uvědomoval zvuky nárazu, jak SUV čelně narážilo do průčelí Del Floriina krejčovství, které stálo jen kousek za místem, kudy Morris a Libby procházeli. Pak slyšel monotónní troubení klaksonu havarovaného vozu, které nepřestalo, dokud někdo nevytáhl tělo řidiče zpoza volantu. Chvilku nato – Morris nedokázal odhadnout, jak dlouho to bylo – se ozvalo kvílení sirén, které postupně sílilo, až nakonec ustalo a bylo nahrazeno chaotickým probleskáváním světel, boucháním dveří a vykřikovanými příkazy.

A přestože Morris ležel na chodníku napůl v bezvědomí, utápěl se žalem. Protože z míst, kam v zoufalství odhodil Libby Chastainovou, se ozývalo jen ticho. A ticho. A pořád jen ticho.

Když Fenton a Van Dreenan projížděli po silnici číslo 1 přes Peterborough v Massachusetts, bylo krátce po jedné hodině odpoledne. Ručička na Van Dreenanově magickém přístroji mířila přímo vpřed, takže předpokládali, že stále sledují správnou stopu.

„Nevím, kam naši přátelé míří,“ řekl Fenton, „ale je jasné, že tam příliš nespěchají. Od chvíle, co jsme odjeli z Cranstonu, jsme nepoužili nic většího než dvouproutovku.“

„Je to zvláštní,“ přisvědčil Van Dreenan. „Ať už mají tu schůzku kdekoliv, určitě existuje rychlejší způsob, jak se tam dostat, než je cesta, po které jedeme. Člověk by řekl, že budou spěchat.“

„Asi teď není vhodná chvíle začít nahlas pochybovat, že to vaše magické udělátko dělá, co má?“

Van Dreenan pokrčil svými mohutnými rameny. „Bud' tomu věříte, nebo ne. Co mě se týče, já věřím – možná proto, že mi nic jiného ani nezbyvá. V každém případě, příteli můj, teď už to neodvoláme.“

„Jen doufám, že se někdo z horních sfér FBI nerozhodne, že bychom měli být odvoláni *my*.“ I Fenton pokrčil rameny. „Ale máte pravdu. Čert to vem. Karty jsou rozdané a sázky jsme už uzavřeli. Teď nám nezbyvá než hrát.“

O několik minut později vyloudil Van Dreenanův žaludek zvuk, jako když se k zemi řítí menší budova. „Omlouvám se,“ ušklíbl se.

„Hlad?“ zeptal se Fenton. „To já mám taky. Nejedl jsem od včerejší večere, což bylo –“ podíval se na hodiny na palubní desce „– asi před sedmnácti hodinami.“

„Ale za těchto okolností by asi nebylo dobré zastavovat na jídlo. Určitě jste už někdy hlad měl, stejně jako já. A přežili jsme to. Teď to přežijeme taky.“

„Jistě, ale hlad znamená snížení hladiny cukru v krvi a to zase znamená špatnou koncentraci a pomalejší reakce. A jestli ty parchanty dopadneme, bylo by po čertech dobré odehrát to na výbornou, protože podle toho, co jsem viděl, to určitě budeme potřebovat.“

„Sice jsem nerozuměl všem detailům, ale chápu, co tím chcete říct. A nemůžu než souhlasit. Ale i tak si myslím, že si nemůžeme dovolit ztrácet –“

„Něco vám řeknu,“ skočil mu do řeči Fenton. „Budeme mít oči na stopkách, jestli nezahlédneme nějaký fastfood, kde bude volno. Zastavíme, vlítneme tam... no, možná já tam vlítnu a vy zůstanete a ohlídáte tady tu věčičku... koupím hromadu jídla a vezmu ho s sebou. A protože jíst při řízení je nebezpečné, tak se vy najíte a já budu

řídít, potom se vyměníme a já se najím, až budete řídit vy. Maximální ztráta času – pět minut. Co vy na to?“

„Že bych vás měl rád u sebe, až naše policejní odbory budou příště vyjednávat s vládou,“ řekl Van Dreenan. „Máte pravdu, je to dobrý nápad. Mějme oči na stopkách, jak říkáte, jestli najdeme vhodné místo.“

O několik minut později zastavil Fenton na křižovatce na červenou a zadíval se skrz přední sklo: „To vypadá jako Wendy’s, tamhle napravo. Vidíte? Projedu parkoviště a vy se skočíte podívat, jestli je tam plno.“

„Žádný problém,“ řekl Van Dreenan a začal skládat magický lokátor do kufříku.

Naskočila zelená a Fenton pomalu vjel do křižovatky. Možná měl opravdu nízkou hladinu cukru v krvi, nebo to možná byla myšlenka na dvojité cheeseburger a velkou porci hranolků, co odvrátilo jeho pozornost.

Ať už byl důvod jakýkoliv, zareagoval pomalu, příliš pomalu, když mladík ve vytuněném camaru projel na červenou a řítil se přímo na ně.

Do Morrisova pravého oka svítilo malé, jasné světlo, pak se vzdálilo a zase přiblížilo. O chvíli později absolvovalo jeho levé oko stejnou proceduru.

„Máte štěstí, pane Morrisi,“ řekl doktor a schoval tužkovou svítilnu do kapsy svého naškrobeného lékařského pláště. „Nevidím známky otřesu mozku, vaše reflexy jsou v normálu a výsledky EEG jsou negativní. Co vaše hlava?“

Morris se poškrábal vzadu na hlavě a ucítil bouli velikosti ping-pongového míčku. „Už jsem měl pár kocovin, které byly horší. I když ne v poslední době.“

Doktor přikývl, aniž by se usmál. Byl malý, pihovatý a ryšavý; Morrisovi trochu připomínal lupruchána. Na štítku měl napsáno ‚Rosenbloom‘.

„Jak říkám, velké štěstí.“ Rosenbloom se podíval do složky, kterou držel v ruce. „Řekli mi, že jste se ptal na ženu, která byla s vámi. Elizabeth Chastainovou.“

„Ano.“

„Obávám se, že slečna Chastainová takové štěstí neměla.“

Morris ucítil, jak se mu prudce sevřel žaludek. Snažil se udržet hlas v klidu, když se zeptal: „Je mrtvá?“

„Ne, je naživu, i když jsem slyšel, že to chvíli vypadalo kriticky.“

Žaludek mu trochu povolil. „Dostane se z toho?“

„Chápejte, není moje pacientka. Tým, který ji ošetřoval, vedl doktor Stanhope a ten se momentálně stará o postřeleného pacienta. Ale nahlédl jsem do její karty, než jsem šel za vámi. Utrpěla těžká zranění, ale už je stabilizovaná. Řekl bych, že její prognóza je... slibná.“

„Řekl jste ‚těžká zranění‘. Jak těžká?“

Rosenbloom se soustředěně zamračil. „Karta se zmiňovala o natržené slezině, perforaci tlustého střeva a poškození ledvin. Vnitřní krvácení, ale to už je pod kontrolou. Plus dvě, ne, tři zlomená žebra a fraktura pravé fibuly.“

„Můžete zopakovat to poslední?“

Rosenbloom se ušklíbl. „Pardon. Zlomená ruka.“

„Můžu ji vidět?“

„Leží na JIPce. Tam není povolen vstup lidem, kteří nejsou blízcí příbuzní. V tom jsou dost striktní.“

Morris na moment zavřel oči a pak řekl: „Doktore –“

„Samozřejmě, jelikož slečna Chastainová byla v bezvědomí, když ji přijali, nemohli jí položit běžné dotazy, jako je její rodinný stav a podobně. Spousta žen si nechává své rodné příjmení, když se vdají. Pokud byste byl její manžel, mohl bych vás k ní na JIPku dostat.“

Rosenbloom se na Morrisa dlouze zadíval. „Povězte mi, pane Morrisi, jste manželem Elizabeth Chastainové?“

Morris přikývl, tvář prostou jakéhokoliv výrazu. „Ano, doktore, jsem.“

„Tak dobrá.“ Udělal si poznámku do složky. „Postarám se, aby vás informovali, až se probere z anestézie. Ale než k tomu dojde, čekají tu nějací lidé, aby si s vámi popovídali.“

„Kdo to je?“

„Dva detektivové od newyorské policie.“

„Určitě nechcete odvézt do nemocnice? Ani jeden z vás?“ Šerifův zástupce Tom Bernardi těkal očima z Fentona na Van Dreenana a zpátky. „Nevypadáte moc dobře, chlapi.“

„Měl byste vidět toho druhýho chláпка,“ řekl Fenton a pak si vzpomněl, jak vypadal mladík, kterého posádka ambulance vyprostila z vraku jeho camara. Kluk zjevně neměl zapnuté bezpečnostní pásy ani ho nechránily airbagy. „Promiňte,“ omluvil se, „hloupý vtip. Ne, jsme v pořádku. Opravdu.“

Fentonovi se spustila krev z nosu, jak mu airbag explodoval do tváře, ale teď už krvácení téměř ustalo. Van Dreenan, který seděl vedle něj na zadním sedadle hlídkového vozu šerifova zástupce, měl na tváři podlitinu od toho, jak se praštil o boční okénko. Ale díky pytlíku s ledem, který mu podal jeden z členů záchranky, mu otok už splaskl a Jihoafričan ani nevykazoval známky otřesu mozku. Jejich vůz byl ovšem zralý na odpis.

„Pokud tedy, pánové, odmítáte převoz do nejbližšího lékařského zařízení, budu od vás potřebovat informace do hlášení o nehodě.“

Bernardi vytáhl psací desku, na níž byla sponou přichycena řada formulářů. Dlouhatánských, už od pohledu složitých formulářů.

„Pane, vážně bychom vám byli vděční, kdybychom se k tomu papírování mohli vrátit někdy jindy,“ řekl Fenton. „Chápu, že musíte dodržovat jisté procedury, a nechci je znevažovat. Ale jak jsem už říkal, jsme ve službě a detektiv seržant Van Dreenan a já vážně potřebujeme jet.“

„Tvrdíte, že se jedná o výjimečný stav, agente Fentone? A berete na vědomí, že se na povahu toho výjimečného stavu budu nucen přetpat vašich nadřízených?“

Fenton byl v pokušení říct, že on a Van Dreenan pronásledují dva sériové vrahy za použití magického zařízení vytvořeného bílou čarodějkou, pak si ale představil, jak žádá svého šéfa na Útvaru behaviorálních věd, aby mu to dosvědčil.

Otřel si nos, který už jeho péči nepotřeboval. „Můžeme to aspoň co nejvíc urychlit?“

„Ano, pane,“ řekl šerifův zástupce lhostejně. „Rozhodně udělám, co je v mých silách.“

KAPITOLA 28

Mladý detektiv se slámovými vlasy se představil jako Clark. Byl vysoký a měl šlachovitou postavu člověka, jehož představa o víkendovém odpočinku je závod v běhu na deset kilometrů. Morrisovi uniklo jméno druhého detektiva, měl ale dojem, že končí na –witz. Měl ustupující hnědé vlasy, zákeřné oči, nos jako bramboru a pod ním široký, neupravený knír. Vypadal asi o dvacet let starší než jeho kolega a o dobrých dvacet kilo těžší.

„Takže vy jste se s Archiem Tracym, řidičem Fordu Bronco, nikdy nesetkal?“ Clark se podíval do svých poznámek.

„Ne, nikdy,“ odpověděl Morris.

„A co vaše přítelkyně, slečna Chastainová? Zнала ho?“

„To nemůžu říct jistě, ale nemám žádný důvod si myslet, že ano.“

„Ale žije přece tady ve městě, ne? Takže ho znát mohla, i když se o tom nezmínila.“

„Jo, to je nejspíš možné,“ připustil Morris.

Dotyčný –witz netrpělivě přecházel sem a tam po místnosti, pak se zastavil čelem k Morrisovi. „Došlo mezi vámi a Tracym k nějakému kontaktu, než se rozhodl vybočit z kolony a vzít to zkratkou na chodník?“

„Kdepak, ani jsem si ho nevšiml, dokud se neřítíl přímo na nás.“

„Hmm. Nekřikl třeba na vás něco okýnkem auta, když jste procházeli kolem? Něco, co by urazilo vaši přítelkyni? Nebo třeba něco, na co jste mu ukázal zvednutý prostředníček, nebo řekl něco jako jdi do hajzlu, kteréne?“

„Ne, nic neřekl,“ odpověděl Morris. „Nedošlo vůbec k žádnému kontaktu. Prostě se jen rozjel přímo na nás.“

Kolega –witz přikývl, jako by tomu všemu věřil asi stejně, jako věří na velikonočního zajíčka. „Takže se ten chlápek prostě rozhodl přejet dva náhodně vybrané chodce, bez jakéhokoliv důvodu?“

„Předpokládám, že nějaký důvod k tomu nejspíš měl, detektive, i když možná dával smysl jenom jemu. Proč se ho nezeptáte?“

„To bychom jistě udělali,“ odušil kolega –witz zamračeně. „Jenomže ten čubčí syn je v komatu.“

„Z té bouračky?“ zeptal se Morris.

„Podle všeho ne,“ odpověděl Clark. „Airbag se nafoukl, jak měl, a pás byl správně zapnutý v pase i přes rameno. Ale mozek toho chlápka byl jakoby... usmažený.“

„Mohl by to být důsledek předávkování drogami,“ nadhodil Morris. „To taky mohla být příčina jeho vražedného impulsu.“

„No páni, na tohle bychom sami nikdy nepřišli.“ Sarkasmus kolegy –witz se byl stejně nabubřelý jako jeho břicho.

Clark se na svého kolegu útrpně podíval. „Toxikologická zpráva ještě nedorazila,“ řekl Morrisovi. „Zatím zjišťujeme, jestli Tracy nemá nějaký záznam o duševní chorobě. Třeba dnes přišel den, kdy mu hlasy v hlavě řekly, že je čas zamířit domů k Ježíši, a vy a vaše přítelkyně jste prostě byli ve špatný čas na špatném místě.“

„Hlasy v jeho hlavě,“ řekl Morris zamyšleně. „Mohlo to být něco takového, že? Tak hodně štěstí při pátrání.“

Když oba detektivové odcházeli, kolega –witz se ještě otočil k Morrisovi a dodal: „Jo a dík za všechnu tu vaši *pomoc*, kámo.“

Fenton byl vzteky bez sebe, když s pištěním pneumatik Fordu Focus vyjížděl z autopůjčovny Hertz. Bylo 16:12.

„Zástupce šerifa nám ani nemůže půjčit služební auto,“ vrčel. „Všechna jsou prý v terénu. Každé zatracené auto je na služebním výjezdu, říkal.“

Bez blinkru prudce zahnul doleva, čímž zablokoval cestu dvěma autům a vysloužil si tak troubení klaksonů.

„Pobočka v Providence nám auto dát nemůže, protože jsme mimo jejich jurisdikci. Říkají, že teď jsme problém Bostonu. A bostonská pobočka říká, že nám *milerádi* auto doručí... zítra nebo možná pozítří.“

„Ale naši situaci příliš nespraví, když napálíte do pouliční lampy, protože pojedete jako šílenec,“ řekl shovívavě Van Dreenan. „Navíc si myslím, že mám dobré zprávy.“

„No díky Pánu Bohu za to, protože nějaké dobré zprávy by se mi teď rozhodně hodily.“

Van Dreenan na to nic neřekl a v autě na chvíli zavládlo ticho. Pak Fenton opatrně zpomalil na poněkud rozumnější rychlost a několikrát se zhluboka a rozvážně nadechl.

„Omlouvám se,“ řekl. „Jste ta poslední osoba na světě, která si tyhle žvásty ode mě zaslouží. Vážně se omlouvám.“

„Naprosto pochopitelné,“ odpověděl Van Dreenan. „Zapomeňte na to. A teď k těm dobrým zprávám. Jsou vlastně dvě.“

„Poslouchám.“

„První je, že Elizabetin lokátor byl chráněný mým kufříkem a nic se mu při nehodě nestalo. Důkladně jsem ho prohlédl.“

„To je fajn, i když nevím, k čemu nám to teď, sakra, bude.“

„Ta druhá je spíš to, čemu vy Yankeeové říkáte ‚dobrá a špatná zpráva‘. Ta špatná část je, že vy i já jsme pěkní idioti.“

„Z toho jsem nás podezíral, zvlášť v poslední době.“

„Ta dobrá je, že věřím, že pořád ještě můžeme Cecelii Mbwato a jejího společníka dostihnout.“

Morris stál a díval se na Libby Chastainovou po dobu, která mu připadala velice dlouhá. Její postel ze tří stran obklopovaly drazé vypadající přístroje, které pípaly a na několik malých obrazovek kreslily vlnité čáry. Infuze jí do levé ruky pomalu odměřovala čirou tekutinu.

Monokly kolem Libbyiných očí byly tak výrazné, že vypadala jako mýval nebo lupič z nějakého kresleného seriálu. Velkou část levé tváře jí překrýval gázový obvaz. Pravou ruku měla v sádře a Morris si mohl jen domýšlet, jaká další zranění se skrývají pod tenkou nemocniční přikrývkou.

Sestřičky přísahaly, že ho odtamtud vyrazí, jestli se pokusí Libby vzbudit. A tak čekal.

Pak si všiml, že se obrazec na jednom elektronickém monitoru změnil. Nízké křivky, které kreslil, najednou povyrostly. Morris si nebyl jistý, co to znamená a jestli má někoho zavolat, když Libby potichu řekla: „Jak se vede, chlapečku?“

Morris přistoupil blíž k posteli. „Ani nevíš, jak jsem rád, že slyším tvůj hlas – přestože zní tak trochu, jako by sis vykloktala Krtkem.“

„Taky se tak cítím.“

Morris pomalu zavrtěl hlavou. „Libby, mě to tak mrzí.“

„Mohlo to dopadnout... hůř, řekla bych. A taky by dopadlo, nebýt tvých... bleskových reakcí. To už je podruhé. Dlužím ti.“

Morris cítil, jak se mu sevřelo hrdlo, a musel dlouho počkat, než zase mohl promluvit. „Nedlužíš mi absolutně nic, Libby. Nepíšu si, kdo komu a kolikrát při téhle práci zachránil kůži, ale myslím, že je to hodně vyrovnané.“

Libby znovu zavřela oči a Morris přemýšlel, jestli znovu neupadla do bezvědomí. Najednou se ho zeptala: „Jak špatné to se mnou je?“

Morris jí přetlumočil, co vyzvěděl od doktora Rosenblooma. Pak dodal: „Nejspíš to bude chvíli trvat, ale až se budeš cítit líp, můžeme si sednout a poradit se, co uděláme s Christine ze Salemu. Mezitím–“

„*Ne!*“ Horlivost, s jakou to řekla, ho zaskočila. „Nemůžeme čekat. *Nemůžeme.*“

„Libby, ve svém stavu nemůžeš cestovat a už vůbec ne potýkat se se zkušenou černou čarodějkou.“

„Já vím. Proto musíš jet ty. Sám.“

Morris na ni hleděl a přemýšlel, jestli zranění, která utrpěla, nějak nepoškodila její mozek.

Po chvíli Libby zavrtěla hlavou asi centimetr na každou stranu. „Ne, nepřišla jsem mimo jiné i o zdravý rozum. Musíš jet, to je jediný způsob, jak s tím skoncovat.“

„Libby, musíš odpočívat.“

„Ano, ale ne navždy. Aspoň ne teď. A jestli na mě znovu zaútočí, jsem bezbranná. Což znamená, že jsem mrtvá.“

„Právě proto bych měl zůstat. Abych tě chránil.“

„Tak jako dnes ráno?“ zeptala se vlídně. „Libby, já –“

„Ne, vyslechni mě. Začínám se zase ztrácet. Víím, že jsi mi dnes zachránil život, Quincey. Ale *skoro* mě zabila. A nemocnice tě tu nenechá vysedávat čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. A i kdyby tě nechali, stejně musíš někdy spát.“ Morris zničeně sevřel rty.

„A uvědom si,“ dodala, „že když zemřu já, zemrou i LaRueovi.“

„Kristepane, na to jsem zapomněl.“ Kdyby Libby zemřela, byly by všechny ochranné talismany v domě LaRueových k ničemu. Ro-

dina by byla vůči dalšímu magickému útoku Christine Abernathyové naprosto bezbranná.

„Jediná naše šance je ukončit to.“ Libbyin hlas začal být nezřetelný. „Nezapomeň... agresor je ve výhodě. Tentokrát budeš... agresorem ty.“

Morris zdráhavě přikývl. Dobrá. Pojede do Salemu sám, i když co on zmůže proti černé čarodějnici formátu Christine Abernathyové...

Libby jako by četla jeho myšlenky. „Moje taška,“ zamumlala. „V té zamykací skřínce... podej mi ji.“

Morris našel černou koženou kabelku a přinesl ji.

„Ve vnitřní kapse,“ řekla Libby. „Zip. Máš ho?“

Morris šátral v kabelce a pak řekl: „Jo, fajn.“

„Otevři ho. Je tam zrcátko.“

Morris rozepnul malou přihrádku a našel oválné zrcátko, které mělo na délku asi deset centimetrů. Zvedl ho tak, aby na něj Libby viděla. Její pohled se už začínal rozostřovat. „Připravila jsem... včera v noci. Měj ho u sebe, až potkáš... Abernathyovou. Zrcadlové kouzlo. Mělo by pomoci, jestli...“

A pak znovu ztratila vědomí.

O několik minut později přiměla vrchní sestra Morrise z jednotky intenzivní péče odejít a doporučila mu nevracet se aspoň čtyřiaadvacet hodin, aby neunavoval pacientku.

Čtyřiaadvacet hodin? pomyslel si. Tou dobou už bude dávno po všem, dámo.

Fenton zapnul blinkr a pomalu a opatrně zastavil na kraji vozovky. Pak vypnul motor. „Tak spust’te,“ řekl. „Zkrácenou verzi.“

„Samozřejmě jsme předpokládali, že aby lokátor fungoval, musíme jet po stejné trase jako oni. A protože vyrazili dřív, byli jsme vždycky o kus za nimi. Mimochodem, za ten hloupý předpoklad jsem zodpovědný já.“

„Pro mě za mě,“ mávl Fenton netrpělivě rukou. „Co dál?“

„Podle Elizabeth by měl lokátor fungovat na vzdálenost několika kilometrů. Což znamená, že by měl být schopen je detekovat na některé z těch vedlejších silnic, které se jim tak zamlouvají, zatímco my

si to poženeme po souběžné dálnici. Lokátor nás upozorní, kdy máme z dálnice sjet, tím, že nám ukáže, že jsme je minuli.“

Fenton si váhavě zamnul bradu, ale tvář mu prosvítila špetka naděje. „Mají ale zatracený náskok, človče.“

„Měl jste snad na dnešní noc jiné plány?“ opáčil Van Dreenan.

Uběhlo pět vteřin. Deset. Potom se Fenton zeširoka ušklíbl. „Ne, sakra.“

Van Dreenan se rovněž zašklebil. „Ani já ne,“ řekl. „Ani já ne.“

„Ta ženská z autopůjčovny říkala, že v přihrádce je autoatlas,“ řekl Fenton. „Vytáhněte ho a podíváme se, jak se dostat k nejbližší mezistátní dálnici.“

Snake Perkins počkal na úplnou tmou a teprve pak do lincolnu naložil jejich pár zavazadel. Pak znovu vešel do jejich pokoje. „Hotovo,“ řekl Cecelii Mbawato.

Žena přikývla, pak obešla pokoj a pozhasínala světla. Shodli se, že není důvod, aby na ni svítilo světlo z pokoje, až bude přecházet do auta.

O několik minut později už byli na cestě. „Máš po ruce autoatlas?“ zeptal se Snake. „Ano, přímo tady.“

„Dobře, nebylo by dobré se teď ztratit. Potřebuju, abys mě navihovala.“

„Kam?“

„Řekneš mi, kdy zahnout, abychom neskončili na špatné silnici. Už jsem v Salemu byl, ale nikdy jsem nejel touhle cestou. A nemůžu sledovat mapu a řídit zároveň.“

„Dobře.“

„V přihrádce je myslím tužková svítlna. Nemůžeme si dovolit jet s rozsvíceným stropním světlem. Byli bychom jako na pódiu.“

Chvilí šátrala v přihrádce a pak řekla: „Ano, mám ji.“

Mluvili o všem kromě toho, čím strávili v posteli motelového pokoje až na krátké pauzy na jídlo a spánek celý den. Ani jeden z nich by sobě, natož tomu druhému, nepřiznal, že právě prožil nejlepší sex v životě.

Sex mezi dvěma lidmi, kteří se milují, může být žhavý, vášnivý, dokonce nadpozemský.

Sex mezi dvěma lidmi, kteří se nesnášejí, může kupodivu někdy být skoro stejně dobrý.

Jeho účastníci se pak ale cítí trapně.

Byli spolu v autě už víc než čtvrt hodiny, když Snake řekl: „Poslouchej, to, co jsme spolu –“

„Nebudeme o tom mluvit. Udělali jsme to, co jsme udělali, a teď je to minulost, na kterou buď zapomeneme, nebo si ji budeme pamatovat, jak je libo.“

Od Cecelie Mbwato to je skoro poezie, pomyslel si Snake. Ale řekl jen: „Jo, máš pravdu. Zrovna jsem chtěl říct něco podobného. Fajn.“

Po chvíli ale Cecelia zamyšleně pronesla: „Jedna věc mě ale dneska docela překvapila.“

„Copak?“

„Tvůj pták. Není ani zdaleka tak malý, jak jsem u bělocha čekala.“

KAPITOLA 29

Morrise zrovna napadlo, že poletí letadlem. Z New Yorku do Bostonu určitě létají z Kennedyho letiště desítky letadel denně. Pak si půjčí auto a ujede těch zbývajících pětapadesát kilometrů, které ho budou dělit od Salemu a toho, co ho tam čeká. Ale pak se znovu zamyslel.

Není nijak zvlášť složité nechat zřítit dopravní letadlo, jak názorně předvedli únosci z jedenáctého září. Morris netušil, jakého druhu sabotáže by Christine Abernathyová mohla být schopná – zkrat na elektrickém vedení, útok na posádku letadla, vcucnutí hejna hus do motoru. Ale předpokládal, že způsobuje nepřeborně. A černá čarodějnice si nejspíš nebude příliš dělat hlavu s tím, čemu se v armádě říká ‚škody na civilním obyvatelstvu‘.

Morris nedychtil zemřít, přestože měl za to, že pravděpodobnost, že nadcházející střet nepřežije, je značná. Ale nehodlal riskovat životy nevinných pasažérů letadla, jen aby se na vlastní pohřeb dostal pohodlněji.

Zjistil, že lidi z autopůjčovny Avis jsou čím dál snaživější. Nejenže byli ochotní zapůjčit mu poměrně nový oldsmobile, ale taky ho vybavili souborem počítačových map a tras. Když hezká blondýna za pultem slyšela, že je jeho cílem Salem, utrousila dokonce docela milý vtípek o čarodějnicích.

Zjevněji zklamalo, že se mu Morris nezasmál.

Na parkovišti našel svůj modrý oldsmobile bez větších potíží a uložil si kufřík do jeho kufru. Pak nastartoval motor, zhluboka se nadechl a vrhl se do darwinovského boje o přežití, kterým newyorský silniční provoz dozajista je.

Napadlo ho, jestli se do New Yorku ještě někdy vrátí a jestli bude Libby Chastainová tou dobou ještě naživu.

Podle instrukcí, které mu dal Avis, si troubením a kličkováním vynutil cestu ven z města. Do půl hodiny byl na dálnici 95, důležité mezistátní dopravní tepně, která protínala východní pobřeží ze severu na jih od Nové Anglie po Floridu.

Jel po dálnici jen krátce, když začaly pršet ropuchy.

První z malých tvorů přistál na kapotě auta a jen tam dřepěl a nehybně civěl na Morrisa. O několik vteřin později do předního skla narazil další, odrazil se a zanechal za sebou vlhkou žlutou šmouhu. Morris se na kratičký okamžik domníval, že obojživelníci spadli z převislých větví. Pak mu došlo, že správa státních dálnic nenechává růst stromy tak blízko u mezistátních silnic. Rychlý pohled do zrcadla mu potvrdil, že na padesáti metrech silnice, které právě ujel, žádný strom není.

Pak ropuchy začaly padat doopravdy. Viděl, jak narážejí do kapoty a předního skla, a slyšel jejich bubnování o střechu a o kufr auta. Zatraceně se to podobalo rekordnímu krupobití, kterým Morris projížděl před lety v Texasu a při němž padaly kousky ledu velké jako kulečnickové koule.

Žáby byly i všude na cestě před ním. Morris se jim pokoušel vyhnout – měl zvířata rád a snažil se jim neubližovat, když to nebylo nutné. Ale vzhledem k jejich množství se nedalo vyhnout tomu, aby jich pár nepřešel. Slyšel i cítil, jak jejich těla narážejí do podvozku, kam je odmrštila rotace kol. Když si představil masakr, který za sebou nechává, po zádech mu přeběhl mráz.

Viditelnost se rychle zhoršila tak, že musel zapnout stěrače. General Motors je ale nenavrhly pro takový typ srážek, takže zlepšení bylo minimální. Morris vážně uvažoval, že zastaví na kraji cesty, když ta zelená záplava najednou přestala. Nešlo o postupné ustávání jako u lijáku. Prostě to – skončilo. Podíval se znovu do zrcátka, jestli v oblasti, kterou zrovna opustil, pořád padají obojživelníci, ale neviděl nic neobvyklého a cesta víc než kilometr za ním byla prázdná.

O minutu později zahlédl značku blížícího se odpočívadla a rozhodl se, že zastaví a zkontroluje škody na autě.

Jenomže žádné škody nebyly.

Zaparkoval oldsmobile kousek stranou od ostatních vozidel na velickém parkovišti a pak ho dvakrát pomalu obešel.

Na autě nebylo absolutně nic, co by připomínalo bizarní liják, kterým zrovna projel: žádné škrábance, žádné důlky, nic zeleného přilepeného na pneumatikách. I sliz z předního skla byl pryč – jestli tam vůbec kdy nějaký byl.

Morris na chvíli vzhlédl k nebi bez mráčku. Pak se otřepal jako pes, který se vrátil z deště, a vešel do hlavní budovy na odpočívadle, aby si koupil něco k jídlu.

O půl hodiny později, když zhnuseně odložil nevalný cheeseburger a přihřívané kafe, si šel umýt ruce na záchod. Najednou si uvědomil, že muž, který stojí po jeho levici, je mu jaksi zvláště povědomý. Morris otočil hlavu, aby se podíval důkladněji, a vytřeštil oči. Muž středního věku s dozadu sčesanými napomádovanými vlasy měl na sobě kombinézu, jaká se nosí v různých ústavech. Otočil se od umyvadla k Morrisovi a hleděl na něj průzračně modrýma očima. Jemně se pousmál.

Byl dokonalým dvojníkem britského herce, který hrál vraždícího psychiatra v sérii hrůzostrašných splatterpunkových filmů.

„Kdysi jsem znal jednoho člověka, co se pletl do cesty Christine Abernathyové,“ řekl muž tichým, kultivovaným hlasem. „Snědla jeho ledviny s talířem limských fazolí a sklenkou merlotu. Nebo to bylo chardonnay? Ano, myslím, že spíš ano.“ Ohrnul horní ret a vydal ze sebe sykové staccato, jako když srká špagetu.

Najednou se mu v ruce objevilo cosi, co vypadalo jako policejní obušek. Plácl si s ním o dlaň a řekl: „Řekněte, až budete připraven, pane Morrisi.“

Morris rychle ustoupil a šlehl pohledem po zrcadle, když hledal, jestli není po ruce nějaký potenciální spojenec nebo nepřítel. U řady pisoárů stáli dva muži a o konfliktu, který probíhal za jejich zády, zatímco si vyprazdňovali močové měchýře, zjevně neměli ani tušení.

Zkoumáním okolí ale neztratil víc než půl vteřiny a už zaujímal čtvrtý obranný postoj karate šotokan a zároveň se obracel zpět ke svému protivníkovi.

Šílený doktor byl ale pryč.

Morris několikrát zamrkal a pak svěsil ruce. Jeden z dvojice mužů se odvrátil od pisoáru, zvědavě si Morrise prohlédl a pak odešel z toalet.

Morris se vrátil k umyvadlu a dosušil si ruce, které, jak si všiml, byly poněkud roztřesené.

Cestou k autu si všiml, že několik míst od něj přibyla šedá toyota. Do okýnka ve dveřích u řidiče se dobývala žena s dlouhými černými vlasy. Když se k ní Morris přiblížil, vzhledla k němu s bezradným výrazem ve tváři a on uviděl, že v ruku drží ohnuté ramínko na šaty. Byla vysoká, štíhlá a bylo jí kolem třicítky.

Byla to ta nejpodmanivější žena, jakou kdy v životě viděl.

„Poslyšte, omlouvám se, že obtěžuji, ale nemohl byste mi pomoci?“ Její hlas zněl trochu roztřeseně.

„Co byste potřebovala?“ Morris byl obezřetný, protože nevěděl, jestli je tohle opravdové, neboje to jen další z pokusů Christine Abernathyové zamotat mu hlavu.

„Je mi to strašně trapné,“ vysvětlovala. „Zabouchla jsem si uvnitř klíče.“ Zamávala ramínkem. „Tohle jsem našla v jedné popelnici a snažila jsem se tím dosáhnout dovnitř na kliku, ale okýnko je otevřené jen asi na dva centimetry a já to prostě *nezvládnu!*“ Oči se jí zaleskly rodičimi se slzami.

Morris nahlédl dovnitř toyoty a utvrdil se, že klíče jsou skutečně pořád v zapalování. Rozhodl se.

„To proto, že na to jdete špatně,“ řekl. „Dejte mi to.“

Vzal ramínko a smotal horní zahnutý konec do užší smyčky. „Ted' vás naučím trik, který zná každý zloděj aut. Ehm, nemáte alarm, že?“

Zavrtěla hlavou.

„Fajn.“

Začal vsouvat drátěnou smyčku mezi sklo a gumové těsnění ve spodní části okýnka. Chvilku kladla odpor, ale pak se mu ji podařilo zasunout do dveří v místech těsně u kliky. Několikrát zahýbal ramínkem sem a tam, pak se zarazil a řekl: „Mám tě!“

Zatáhl směrem nahoru a zamykání ve dveřích s hlasitým klapnutím vyskočilo.

„Propáníčka, to je neuvěřitelné!“ řekla žena. „Když si uvědomím, jak dlouho jsem si s tím tady hrála...“

„Musíte prostě jen znát ten trik,“ řekl Morris, zatímco vytahoval ramínko ze zamykacího mechanismu. „Kdybych měl planžetu, kterou používají profesionálové, otevřel bych ho ještě rychleji.“

„Jste tak laskavý,“ řekla a položila svou ruku na jeho. „Nevím, jak bych se vám za to odvděčila.“

Když se na něj podívala svýma velkýma zelenýma očima, Morrisovi najednou došlo, s kým má tu čest.

Byla to Mary Beth Sturnevanová z vyšší střední školy Sama Houstona, kterou miloval naprosto a oddaně skoro celý druhý ročník. Ve svém pobláznění ale nikdy nic nepodnikl, jediné ve své fantazii. Koneckonců, byla to ta nejkrásnější dívka nejen v celém ročníku, ale i na celé škole. Mladý Quincey Morris, o kterém ostatní studenti mluvili jako o ‚tom divném klukovi‘, věděl, že jeho šance jsou někde mezi směšně malými a nulovými.

A tahle žena byla Mary Beth Sturnevanová ve větším provedení. Byla samozřejmě starší, ale také vyšší, krásnější a nekonečně přitažlivější, než kdy byl její originál.

Morrisovi se vzadu v hlavě rozezněly poplašné zvony.

Ustoupil, čímž dosáhl toho, že pustila jeho ruku. „Nijak se mi odvděčovat nemusíte, madam. Rád jsem pomohl.“

Zasmála se a jemu to znělo jako andělský zpěv. „Aspoň vám koupím oběd.“ Ukázala k budově, od které Morris právě přišel. „Sice

tu asi nevaří Wolfgang Puck, ale nejspíš nás to jídlo ani nezabije.“ Naklonila hlavu trochu na stranu. „Pokud třeba nemáte lepší nápad?“

Lepší nápad? Jo, to bych měl. Co kdybychom zlomili pozemní rychlostní rekord na cestě do nejbližšího motelu a pak spolu šoustali, až nám krev bude stříkat z uší? Co kdybychom se vzali, založili rodinu a nepřiblížili se k Salemu v Massachusetts tak dlouho, jak budeme živi? Co kdybychom spolu odjeli do zapadajícího slunce a pokusili se zjistit, jestli dokážeme najít to své ‚žili šťastně až do smrti‘, o kterém pořád slyším?

Morris se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Pak ustoupil ještě o krok a na tváři nedával znát, kolik úsilí ho to stálo. Ten další byl zas o trochu snazší. „To je od vás velice laskavé,“ řekl a usmál se, jak nejlépe dovedl, „ale zrovna jsem dojedl a jsem, abych tak řekl, pozadu s programem. Ale stejně díky za nabídku.“

Poodešel ke svému autu a nasedl. Když nastartoval, otočil se a uviděl, že ona tam pořád stojí a hledí na něj. Už se neusmívala.

Stáhl okénko a s nucenou bodrostí prohlásil: „Tak ať už teď máte jen příjemnou cestu, jasný?“

Nepromluvila moc hlasitě, ale dost na to, aby jí zřetelně rozuměl. „Ona tě zabije, ty impotentní parchantě. Vyrve ti všechny vnitřnosti a uváže ti z nich kolem krku motýlka. Udělá z tebe –“

Morris zařadil, šlápl na plyn a vyrazil pryč. Za chvíli už žádný hlas neslyšel.

Jen ten ve své hlavě.

Jel asi dalších čtyřicet minut a ke sjezdu dorazil bez dalších příhod.

Ujížděl po silnici 1-91 do Hartfordu, když si v dálce před sebou všiml stopaře, který mu připadal matně povědomý. Když dojel blíž, došlo mu, že je to nacistický démon z domu, kde pracoval Barry Love, ten s kančí hlavou. Stvoření drželo ručně psanou ceduli, na které stálo: „Jedete do pekla?“ Jeho prasečí hlava se otáčela za Morrisovým autem, jak projíždělo kolem.

Půl hodiny nato potkal motorkářský gang.

Nebyl si jistý, odkud se vzaly, ale najednou se v jeho zrcátku objevily choppery a rychle se přibližovaly. Bylo jich aspoň dvacet a

Morris si všiml, že zakázkové harleye začaly přejíždět vlevo do rychlého pruhu.

Morris chvíli uvažoval, že se jim pokusí ujet, ale došlo mu, jak by to bylo zbytečné. Jel v oldsmobilu, v žádném Porsche Carrera. A navíc motorkáři zatím nepodnikli žádné nepřátelské kroky. Možná to byla jenom partička macho týpků, co si vyjela na flám.

A kdyby mělo dojít na problémy, Morris měl jednu velkou výhodu. Harleye sice měly rychlost, ale oldsmobile zase váhu. V případě srážky motorky s autem to motorka vždycky projede, což platí i o člověku, který motorku řídí.

Motorka v čele skupiny už ho dojížděla. Při rychlosti, jakou se jezdí po dálnici, není možné odtrhnout oči od vozovky na moc dlouho, ale Morris se nemínil nechat zaskočit zezadu. Odvážil se podívat doleva, aby měl lepší představu o tom, čemu bude čelit. Po několika vteřinách obrátil oči zpět na silnici. Přestože to obvykle jenom hrál, nyní byla jeho tvář najednou úplně bez výrazu.

To, co na harleyi uviděl, byl průměrný typ motorkáře: podsadité tělo ve vysokých botách, umaštěné modré džíny a džínová bunda bez rukávů se znakem gangu vyšitým na zádech. Celkové vzezření završovala imitace nacistické přilby, na jejímž boku nechyběla ani svasatika. Jediné, co se vymykalo stereotypu, byla motorkářova tvář.

Protože žádnou neměl.

I při letmém pohledu Morris viděl, že motorkářská helma sedí na holé lebce, na které nebyl ani kousek masa nebo vlasů. Po chvíli se Morris znovu odvážil podívat. Motorkář hleděl přímo na něj prázdnými černými očními důlky, ve kterých se zračila nekonečná noc. Lebka měla stále všechny zuby a vypadalo to, jako by se motorkář na Morrise zašklebil; současně mu přátelsky zamával. Potom šlápl na plyn a předjel ho, zbytek mrtvolné eskadry se držel v těsném závěsu za ním.

Jak projížděli, Morris viděl, že na všech džínových košilích mají stejný emblém: stylizovanou lebku, z jejichž očních důlků kape krev. Nad obrázkem bylo gotickým písmem napsáno ‚Pekelní andělé‘ a pod lebkou stálo ještě ‚Zatraceně skutečný‘.

Když Morrise míjel poslední motorkářský kostlivec, obrátil k němu svou bezmasou tvář a zařval: „Uvidíme se v Salemu, zkurvy-syne!“

Pak skoro jakoby mimoděk hodil Morrisovi otevřenou plechovku piva na přední sklo.

Téměř plná plechovka dopadla s ostrým třesnutím na sklo, odrazila se od něj a zalila celé Morrisovo zorné pole pěnicím Budweiserem. Instinktivně strhl auto doprava a dostal smyk. Rychle sundal nohu z plynu, ale měl dost rozumu na to, aby nešlápl na brzdový pedál. Oldsmobile sjel ze silnice na krajnici a zešikma narazil do svodidel. Morris stočil volant do protisměru, čímž dostal auto znovu na silnici do levého pruhu. Stále ještě nesešlápl brzdu, ale auto se samo přibrzdilo motorem, takže Morris znovu dokázal převzít kontrolu nad vozidlem. Děkoval své šťastné hvězdě, že za ním v tu chvíli zrovna nikdo nejel.

Přejel do pravého pruhu a konečně začal brzdit, až pozvolna zastavil na pravé krajnici.

Několik minut tam seděl a čekal, až se mu srdce vrátí k něčemu, co by připomínalo normální tepovou frekvenci. Ani se neobtěžoval podívat, jestli se po silnici skutečně vzdaluje skupina motorkářů. Vlastně na tom nezáleželo. Pokud by potřeboval důkaz, že se mu to celé jen nezdálo, tenká prasklina na předním skle a cákance piva, které už na jeho povrchu zasychaly, docela stačily.

Po chvíli vysedl a přešel na stranu spolujezdce. Náraz do svodidel zanechal pořádnou promáčklinu a ošklivě poškrábaný lak. Morris se přistihl, že přemýšlí, jak tohle vysvětlí lidem z Avisu, pak nad tím ale v duchu mávl rukou. Trápit se v téhle situaci kosmetickými vadami na vzhledu oldsmobilu by bylo stejně pošetilé, jako kdyby si generál Custer u Little Big Hornu dělal hlavu ze zelených skvrn od trávy na svých jelenicových kalhotách.

KAPITOLA 30

Byla už tma, když Morris dorazil na 1-90 a všiml si, že ručička palivoměru ukazuje méně než čtvrt nádrže. Blížil se k Bostonu a cedula na každém exitu nabízely všechny možné druhy paliva, jídla a ubytování. Morris zahrnul na dalším dálničním sjezdu a řídil se ukazatelem k blízké čerpací stanici Mobil.

O několik minut později čekal uvnitř čerpací stanice, aby zaplatil za benzin, když zavadil očima o stojan s novinami. Byly v něm nejen bostonské listy, ale i *Providence Journal*, *Hartford Courant*, a dokonce i *New York Times*.

Jelikož měl zákazník před ním nějaké potíže s ověřením kreditní karty, natáhl se Morris k regálu pro *Timesy*, aby se podíval, jestli v nich není článek o dopolední nehodě, která málem stála jeho a Libby Chastainovou život.

O tom, co hledal, však nenašel ani zmínku. Zato hned na přední stránce metropolitní části uviděl titulek „Pacientka znásilněna a zavražděna na nemocničním oddělení JIP“.

Morris ucítil, jak mu srdce buší do hrudního koše ještě dřív, než si přečetl: „Elizabeth Chastainová, věk 34 let, bytem na Washington Square, byla dnes sexuálně napadena a zavražděna na jednotce intenzivní péče ve Zdravotním centru Cedar Sinai. Mluvčí nemocnice potvrdila, že paní Chastainová byla přivezena do nemocnice jako naléhavý případ jen o několik hodin...“

Fenton a Van Dreenan ujížděli hodinu po soumraku po silnici 95 na sever.

„Sakra, kdyby to tak bylo služební auto,“ povzdechl si Fenton. „Mohl bych to klidně pálit stočtyřicítkou a víc, a kdyby se za námi rozjel nějaký státní polda, mohl bych použít vysílačku, abych mu vysvětlil, že je to služební záležitost a že pronásledujeme podezřelé. K čertu, mohl by nám dělat i eskortu.“

„Ale jestli nás zastaví, pořád ještě máte svůj průkaz,“ řekl Van Dreenan. „To by nám mělo pomoci z problémů.“ Lokátor, který mířil vpřed, držel pevně na víku svého kufříku, aby se nekýval.

„To ano, ale Ověření zabere spoustu času. Na začátek by chtěl vědět, proč jedu v civilním autě. Pak, až bych mu to vysvětlil, by musel nahlásit na komisařství moje jméno a číslo odznaku a ti by zavolali na pobočku FBI, předpokládám, že bostonskou, kde by se klidně mohli rozhodnout, že kontaktují Behaviorální vědy v Quantiku, aby se přesvědčili, že je všechno legitimní. Bůh ví, jak dlouho by nás tahle procedura zdržela.“

„Vždycky ho můžeme jednoduše zastřelit.“

Fenton se podíval na Van Dreenana, aniž by otočil hlavu. „Na ten váš smysl pro humor si budu muset dávat pozor.“

„Za předpokladu, že si dělám legraci,“ odušil Van Dreenan a malinko se pousmál.

„Jo, za předpokladu. Ne, lepší bude držet rychlost na sto deseti, což je víceméně v limitu. Jen mi dejte vědět, až se ručička lokátoru znovu začne hýbat.“

Blížili se k exitu, který vedl někam, kde se to jmenovalo Peabody, když vtom se skutečně pohnula.

„Otočila se!“ řekl Van Dreenan. „Teď je na dvou hodinách. Nejlepší bude sjet tímhle exitem.“

„Jasně. Odbočuju.“ Fenton zapnul blinkr a přešel do pravého pruhu. Když sjeli ze silnice 95, zeptal se: „Co uděláme, až dojedeme na konec sjezdu?“

„Doufejme, že to nám poví přístroj,“ řekl Van Dreenan. Hlas měl napjatý a zase si hrál se zámky na kufříku. „To by, sakra, měl.“

A taky že pověděl. Zaostřený kolíček se zvolna otočil doleva a poslal je na sever na silnici 128. Fenton zpomalil na sedmdesát kilometrů v hodině, jak kvůli bezpečnosti, tak kvůli případným policejním hlídkám.

Zrovna minuli nákupní středisko Northshore po levé straně, když se ručička znovu otočila doprava.

„Odbočte na další křižovatce,“ řekl Van Dreenan. „Rozumím.“

O několik minut později Van Dreenan procedil skrz zuby: „Gott!“

„Co je? Co se děje?“

„Viděl jste ten nápis?“

„Který?“

„Salem, 5 kilometrů.“

„No to mě podrž,“ řekl Fenton tiše. Pak pronesl hlasitěji: „Nemyslíte si snad, že –“

„Ano, to myslím. Vážně si myslím, že tohle není pouhá náhoda.“

Jeli teď po něčem, co se nazývalo Peabody Avenue, ale ručička se brzy znovu pohnula a radila jim odbočit do ulice Marlborough Road. Stále ukazovala dopředu, ale teď lehce vibrovala.

Fenton pohlédl koutkem oka na lokátor a všiml si té oscilace také. „Proč to dělá?“

„To znamená, že jsou blízko,“ odpověděl Van Dreenan a s cvaknutím otevřel zámky kufříku. Na chvíli odložil lokátor stranou, zvedl víko a prohrabával se uvnitř. Když vytáhl několik předmětů, kufřík zase zavřel a uložil lokátor zpátky na místo.

Pak se naklonil k Fentonovi. „Ted’ se nehýbejte!“ řekl a natáhl ruce nad Fentonovu hlavu. Když je zase stáhl, Fenton si všiml, že mu Van Dreenan kolem krku pověsil kožený řemínek s nějakým přívěskem. Vzal ten drobný předmět, který mu teď ležel na hrudi, a zvedl si ho do úrovně očí.

Byl to zub nějakého velikého zvířete, pořád ještě špičatý a ostrý. Červeně na něm byly namalovány podivné symboly. Fenton se podíval na Van Dreenana a viděl, že si Jihoafričan na krk pověsil úplně stejný náhrdelník.

„Co to, k čertu, je?“ zeptal se.

„Amulet vyrobený ze lvího zubu. Požehnal jej velice mocný *sangoma*.“

„A k čemu to je?“

„Ochrání nás před jejími kouzly. Možná.“

„Ježíši, člověče –“

„Jen ho nechte tam, kde je, ano? Není to o nic šílenější než se honit po půlce světa jen proto, že to říká magická hůlka, nebo ano?“

„No když to podáte takhle –“

„Přijíždíme ke křižovatce,“ řekl Van Dreenan. „Buďte připravený odbočit.“

„Kterým směrem?“

„Řeknu vám. Okamžik.“

Když dorazili na konec Marlborough Road, ručička se znovu pohybovala. „Doleva,“ řekl Van Dreenan. „Tady zahrňte doleva.“

Fenton zahrnul a pak přidal. Oblast vypadala polovenkovsky, domů tu bylo málo a stály daleko od sebe. Brzy před sebou uviděl další vozidlo. Doháněli ho a Fenton doufal, že cesta zůstane dost rovná na to, aby ho mohl předjet, až přijde čas.

„Fentone! Nepřipadá vám to auto před námi povědomé? Z jistě videokazety?“

Fenton zapnul dálková světla. „Kriste Ježíši, vždyť je to ten zatracený continental! Rozeznáte barvu?“

Van Dreenan promluvil až po několika vteřinách a jeho hlas byl tichý a klidný. „Pokud se úplně nepletu, tak je to britská závodní zelená.“

„Pane, berete benzin?“

Morris odtrhl oči od novin a řekl: „Cože?“

Kluk za pultem byl konečně hotov s předešlým zákazníkem. „Benzin,“ zopakoval znovu. „Není ten modrý oldsmobile váš? Ten u čtyřky?“

Morris udělal krok vpřed a pokoušel se soustředit na to, co se od něj očekávalo. „Jo, jasně. Je můj. Takže kolik vám dlužím?“

„Třicet dva osmdesát pět. Plus dolar za ty noviny, pokud si je hodláte koupit.“

Morris tu sarkastickou poznámku ignoroval a roztřesenou rukou sáhl po peněženke. *Libby, kristepane, je mi to tak líto. Je to předešlý můj vin, že jsem tě zatáhl do tohoto zatraceného případu.*

Pak se v malém kousku jeho vědomí, který zrovna nebyl otřesený žalem, zrodila zajímavá myšlenka, která byla vzápětí postoupena přednímu mozku k přezkoumání:

New York Times jsou ranní noviny.

Což znamenalo, že cokoliv zaznamenáníhodného, co se stalo uprostřed odpoledne, kdy Morris odcházel od Libbyina lůžka, se v *Timesech* těžko mohlo objevit dřív než druhý den. To prostě nebylo možné.

Morris strčil drobné do kapsy a podíval se na mladého prodavače. „Poslyšte, nemohl byste mi prokázat takovou malou službičku?“ Pře-

ložil metropolitní část v půlce a podal mu ji. „Nemohl byste mi přečíst titulek u tohoto článku? Jenom ten jeden.“

Prodavač mrkl na noviny a pak se nedůvěřivě podíval na Morrise. „Když neumíte číst, tak proč si sakra kupujete noviny?“

„Já číst umím. Ale jsem dyslektik.“

„Co to má být?“

„To znamená, že mi někdy dělá potíže porozumět tomu, co čtu. To je všechno.“

„Podívejte se, člověče. Já se tu snažím prodávat, jasný?“

Morris se po obchodě rozhlédl. Byli tam jen dva lidé.

Vytáhl znovu peněženku a hodil na pult dvacku. „Teď by vám to mohlo stát za námahu.“

Bankovka, zmizela tak rychle, jako by tam nikdy nebyla. „Myslíte tenhle článek?“

Morris přikývl.

„Píše se tu: Starosta je proti návrhu nového zákona o obligacích a hrozí vetem.“ Měl trochu problém vyslovit slovo ‚obligace‘.

Morris vypustil povzdech, o kterém ani nevěděl, že ho zadržuje. „Díky,“ řekl a otočil se k odchodu.

„Hej,“ zavolal na něj prodavač. „Vy ty noviny nechcete?“

„Nechte si je,“ řekl Morris ode dveří. „Třeba je tam nějaký komiks.“

KAPITOLA 31

Snake Perkins poslouchal své tiché Rolling Stones a jejich ‚Brown Sugar‘, když ve zpětném zrcátku uviděl rychle se přibližující světla. Pátral, jestli neuvidí i policejní maják, ale žádný tam nebyl. Pak člověk za nimi zapnul dálková světla.

„Ježíši, co má tohle sakra znamenat?“ zavrčel.

Cecelia Mbwato se otočila a podívala se dozadu, ale jen krátce. „Potíže,“ řekla a natáhla se pro svou tašku.

„Tak teď už vím, jaké to je chytit tygra za ocas,“ řekl Fenton. „Chci říct, když už jsme je našli, jak je zastavíme? Nemůžu zavolat posily, protože tu nemám ani pitomou vysílačku! A když poženeme ty dva parchanty na plný plyn až do Salemu, přijdou o život civilisté, možná hodně civilistů.“

„Nemůžete je vytlačit ze silnice?“

„Ten jejich lincoln je těžší než my, člověče. Když to zkusím, nejspíš vytlačí oni nás.“

„Tak se k nim prostě dostaňte tak blízko, jak nejvíc to půjde,“ řekl Van Dreenan ledově chladným hlasem. „Uvidíme, co se z toho vyvine.“

Cecelia Mbwato zpívala něco v jazyce, který ji Snake Perkins slyšel užívat při rituálech na přípravu fetišů. Ze své nadité tašky vytáhla kožený váček. Snake koutkem oka zahlédl, jak si do dlaně nasypala trochu jeho obsahu, který vypadal jako nějaký hrubozrnný prášek, a celou dobu zpívala.

Pak vrátila váček do tašky a volnou rukou stáhla okénko.

„Ježíši, co to děláš?“

„Jenom jeď,“ odsekla a rozhodila prášek z dlaně do nočního vzduchu.

Fenton zahlédl, jak se z okénka lincolnu na straně spolujezdce vysunula nejdříve ruka a pak celá paže, černější než byla ta jeho, a uvažoval, jestli se on a Van Dreenan každou chvíli ocitnou pod palbou. Ale ruka nedržela žádnou zbraň a rychle se zase stáhla zpátky do vozu.

„Byla to ona?“ zeptal se Fenton. „Mbwato?“

„Velmi pravděpodobně,“ řekl Van Dreenan, „ale nevím, co to –“

Něco se mihlo vzduchem mezi oběma auty. Bylo to tam a pak to tam zase nebylo. Potom to znovu problesklo vzduchem a zase to zmizelo. Fentona přepadla šílená myšlenka, že to vypadá jako tvář George McDougalla, sériového vraha, který ho před půl druhým rokem málem zabil při pokusu o zatčení. Fenton měl ještě teď noční můry o něm i o tom, co poté, když ho zastřelili, našli v jeho sklepe.

Na vedlejším sedadle sebou Van Dreenan škulbl úlekem. Fenton nemohl vědět, že Jihoafričan v mihotajících se přeludných obrazech

vidí mambu černou, nejjedovatějšího hada Afriky. Když byl Van Dreenan ještě mladým policistou, kousnutí tohoto hada málem ukončilo jeho život.

„Asi něco vidíte, že?“ zeptal se Van Dreenan. „Něco, z čeho máte hrůzu.“

„Jo, jak to víte?“

„Je to obvyklý trik afrických čarodějů. Kouzlo vyvolává vidinu toho, čeho se nejvíce děsíte. Účelem je vzbudit v postiženém paniku. Kdybychom na krku neměli amulety, bylo by to mnohem horší. Nevšímejte si toho, ať už si myslíte, že vidíte cokoliv – není to tam. Mějte to na paměti!“

„Jo, dobře.“ Na Fentona sice přeludná zjevení působila znepokojivě, ale k panice měl na míle daleko.

Van Dreenan odněkud vytáhl lahvičku a tekutinou z ní polil dřevěný kolík lokátoru.

Kolík, který byl obalen vlasy Cecelie Mbwato.

Fenton po něm vrhl pohled, ale hned se zase obrátil zpátky na silnici. „Co to děláte?“

„Další věc, kterou jsem si přivezl z Afriky, pozornost od stejného *sangomy*. Pokusím se o takové malé sympatetické kouzlo. Elizabeth by se sice zlobila, že ho chci použít, ale zoufalá doba...“

Když byly vlasy obtočené kolem ukazatele nasáklé tekutinou, Van Dreenan lahvičku odložil, sáhl si do kapsy saka a vytáhl malou kartónovou krabičku.

„Co je zase tohle?“ zeptal se Fenton, když opět krátce zkontroloval situaci. „Další kouzlo?“

„Ne, jen zápalky,“ odpověděl Van Dreenan. „Krabička zápalek, kterou si už dlouho šetřím.“

Vytáhl dřevěnou sirku a škrtnl jí. Pak podržel plamen pod ukazatelem a pronesl slovo v jazyce, který Fenton nepoznával. Zopakoval to slovo třikrát, a když ho vyslovil potřetí, vlasy obtočené kolem ukazatele vzplály.

„Jen doufám, že víte, co děláte, člověče,“ řekl Fenton nervózně.

„To tedy vím, příteli. To opravdu vím.“

Nějakých dvacet metrů před nimi, uvnitř Lincolnu Continental, náhle Cecelii Mbwato vzplály vlasy.

Když začaly Cecelii hořet vlasy, zaječela a Snake Perkins zařval: „Kurvafix!“ a začal ji plácát po hlavě ve snaze plameny uhasit.

„Ne, nech mě,“ křikla a rychle z tašky vytáhla šátek popsaný tajemnými symboly. Přikryla si jím vlasy a pětkrát pronesla stejné slovo v jazyce Zulu.

Oheň okamžitě uhasl, aniž by jí stačil příliš uškodit.

Jak ale překotně vytahovala šátek z tašky, ven vypadl váček se zbytkem prášku, který před chvílí použila proti pronásledovatelům v autě za nimi. Trocha prášku se vysypala a ventilace ho okamžitě rozfoukala po interiéru vozu. Cecelia Mbwato byla příliš zaměstnaná svými vlasy, než aby si toho všimla, a stejně byla vůči vlastnímu čarování imunní.

Snakeovi se ulevilo, že oheň je pod kontrolou, a tak se zase zahleděl dopředu.

A tam stál a zíral na něj skrz přední sklo přízrak toho, čeho se na světě děsil nejvíc, dvakrát větší než ve skutečnosti.

„Mami?“ vykřikl. „Ne, mami, nebij mě. Udělám, co chceš, cokoliv budeš chtít, mami. Prosím!“

Snake začal horečně šermovat rukama před sebou, jako by se chránil před ránou nebo i něčím horším. Auto, jehož rychlost se blížila sto deseti kilometrům v hodině, okamžitě začalo sjíždět z cesty.

Cecelia Mbwato popadla volant a vykřikla nějaké slovo, které mělo zrušit její zaklínadlo hrůzy a navrátit Snakeovi přičetnost.

Magie sice zabrala na Snakea, který okamžitě přestal řvát, ale nemohla přemoci zákony fyziky.

Lincoln se bokem opřel do značky, na které stálo „Salem 1 km“. Značka se nárazem ohnula, tak jak měla, ale potom přes ni vůz přejel zadními koly. Při rychlosti, jakou jeli, to stačilo na to, aby je to pootočilo – a neovladatelné auto sjelo ze silnice.

Continental se dvakrát překulil, než skončil na střeše nějakých patnáct metrů od billboardu se starou babiznou ve špičatém klobouku a nápisem: Nezapomeňte v Salemu navštívit Muzeum čarodějnic. Zábava pro celou rodinu.

Fenton pomalu zastavil pronajaté auto, oči upřené na vrak. „Žádný oheň,“ řekl. Sáhł do kapsy a vytáhl mobil. „Naštěstí člověk nepotřebuje vysílačku, aby mohl volat devět jedna jedna.“

Zrovna otevřel mobil, když Van Dreenan řekl: „Podívejte se – pomoc už je na cestě,“ a ukázal na zrcátko u řidiče.

Fenton se podíval nalevo, ale nic neviděl. Otočil se zpátky, zrovna včas, aby spodní čelistí zachytil Van Dreenanovu pěst.

* * *

Van Dreenan ztuhle vylezl z auta a třel si klouby levé ruky. Za mlada amatérsky boxoval a dvakrát se v policejní lize šampiónů dostal až do finále. Pořád ještě nezapomněl, jak praštit. Úderem dosáhl přesně toho, co zamýšlel – knokautovat Fentona do bezvědomí, aniž by mu způsobil nějaké trvalé následky. Van Dreenan v to alespoň upřímně doufal.

Doufal taky, že mu agent odpustí, protože si ho docela oblíbil. Ale to, co teď musel udělat, bylo důležitější než přátelství.

Zkontroloval, že má automatickou pistoli Sig Sauer bezpečně připevněnou na pravém boku, poplácal si na pravou kapsu saka a pak zavřel dveře auta.

Jak se blížil k vraku lincolnu, krátce si zmapoval okolí. Žádné domy poblíž. Na druhé straně cesty golfové hřiště, nyní zavřené. Silnice prázdná, v okolí žádní chodci. Podíval se do dálky, jestli neuvidí majáčky. Zatím nic. Výborně.

Vytáhl baterku, kterou u sebe vždycky nosil, i když úplněk svítil poměrně silně.

Pod nohama mu křupalo sklo a cítil silný zápach benzínu. Nádrž musela být někde proražená, což nebylo vzhledem k celkovému poškození vozu nic divného.

Nejprve zkontroloval místo řidiče. Model Continental byl příliš starý na to, aby byl vybavený airbagy, a brzy se ukázalo, že Snake Perkins si ani nezapnul bezpečnostní pás. Van Dreenan sice nebyl doktor, ale už viděl dost mrtvol, aby dokázal poznat rozbitou lebku a zlomený vaz.

Potom přešel na stranu spolujezdce a uviděl, že dveře se při dopadu vozu otevřely. Cecelia Mbwato měla na rozdíl od svého spoláčníka pás zapnutý, což jí bezpochyby zachránilo život. Jelikož vůz

ležel na střeše, visela teď bezmocně na pásu a snažila se ho rozepnout jednou rukou, protože její druhá ruka nebyla podle všeho použitelná. Jak Van Dreenan při bližším pohledu zjistil, měla mnohočetné zlomeniny a tudíž jí nebyla k ničemu.

Opatrně si dřepel tak, aby nešlápl do stále se zvětšující louže benzínu.

Čekal, jestli bude škemrat o pomoc, ale ona na něj hleděla jako velká, jedovatá ropucha a stále se snažila rozepnout zdravou rukou bezpečnostní pás.

Van Dreenana překvapilo, že v tomto okamžiku, za který se modlil a o kterém tolikrát za poslední čtyři roky snil, necítí žádné uspokojení. Při pohledu na Cecelii Mbwato cítil jen prázdno, jako by to, co ho tak dlouho pohánělo, konečně zemřelo.

Stále tu byl ale dluh, který bylo třeba splatit. A slib, který je třeba dodržet.

Když promluvil, hlas se mu zadrhl v sevřeném hrdle. Zkusil to znovu a tentokrát se mu to povedlo.

„Cecelie Mbwato, vy mě neznáte, ale vy a moje rodina jsme úzce spjati. Víím, že jste se setkala alespoň s jedním jejím členem.“

V dálce se ozvaly sirény. Van Dreenanovi tedy zbývalo už jen velmi málo času.

„Moje dcera Kateřina měla jen devět let, když jste ji unesla. Kateřina Van Dreenanová. Poznáváte to jméno? Zjišťujete si vůbec jejich jména, než je... použijete? Křičela, když jste ji řezala? Zápasila, kousala, rvala se s vámi ze všech sil? Vsadím se, že ano. Kateřina měla vždycky kuráž.“ Van Dreenanovi se zlomil hlas. Zarazil se a ztěžka polkl. A pak ještě jednou, než dokázal pokračovat.

„Víte, musel jsem identifikovat její tělo v márnici. Její matka toho nebyla schopná. A já jsem jí to ani neměl za zlé. Identifikoval jsem Katerinino tělo. Co jiného jsem mohl dělat? Ale tu noc jsem taky složil slib. Víím, že jsem slabý člověk a hříšník. V životě jsem porušil spoustu slibů.“

Van Dreenan vstal a v kolenou mu hlasitě zapraskalo. Sáhl do kapsy saka a vytáhl krabičku zápalek. Naposledy s nimi zapaloval svíčky na dceřině narozeninovém dortu. I při jejích posledních narozeninách.

Sirény už byly blízko.
„Ale tenhle slib ne.“
Otevřel krabičku a vytáhl z ní sirku.
„Říká se, že oheň očišťuje.“
Škrtl zápalkou o krabičku. Vzplála.
„Možná může dokonce očistit i takové, jako jste vy. Ale pochybuji o tom.“

Van Dreenan upustil sirku do louže benzinu. „Ted’ táhni ke svému Otci do horoucích pekel.“ Pak se otočil a vykročil vstříc sirénám, které zněly jako křik zatracenců.

KAPITOLA 32

Morris sjel ze silnice 128 na odbočce do Salemu. Minul přímý směr do centra města a místo toho skončil na Marlborough Road. Ale když ho dovedla až na Highland Avenue, podíval se do mapy a zjistil, že vedlejší cesta vlevo ho zavede přímo tam, kam se potřebuje dostat.

Vpravo uviděl dost velký oheň, který hořel kousek od silnice. Dva hasičské vozy se ho snažily uhasit a kolem stála skupina policijních vozů se zapnutými majáky. V záři z požáru a světlometů z hasičských aut to vypadalo, že tam havarovalo nějaké větší auto, vznítilo se a skončilo na střeše.

Morris potřásl hlavou. Doufal, že uvnitř nebyl nikdo uvězněný, když vzplálo. Uhořet, to je velice ošklivá smrt.

O několik minut později se ocitl na Washington Street, kde uviděl ceduli ‚Vítejte v Salemu‘. O patnáct metrů dále ho billboard zval k návštěvě Muzea čarodějnic.

„Mě nějaké muzeum nezajímá, kámo,“ zabručel Morris. „Já se nespokojím s ničím menším než originálem.“

Jediné slušné volné místo nakonec našel v hotelu Hawthorne, což, jak se ukázalo, bylo hned naproti Muzeu čarodějnic. To aby se člověk naladil na správnou vlnu, pomyslel si Morris, když podepisoval registrační kartu. Říkal si, jestli jsou na světě i jiná místa, kde hrabou

takové prachy na památce minulých zvěrstev. Je snad v Polsku pro turisty Osvětim Hilton, odkud je každých pár hodin vozí autobusy na prohlídku krematorií? Třeba tam mají i dárkový obchůdek s magnetky na lednici s nápisem ‚Arbeit macht frei‘.

Původně Morris plánoval vyhledat Christine Abernathyovou hned po příjezdu. Dojel ale později, než předpokládal, takže umíral únavou a nervy měl napjaté k prasknutí. A když o tom přemýšlel, říkal si, že by nebylo moudré postavit se černé čarodějnici v noci, kdy je její moc nejsilnější. *Nebo z ní jsem prostě podělaný až za ušima.*

Morris zavolal do nemocnice, aby se přepřel na Libbyin stav, kterýpak se dozvěděl, byl stále ‚velice vážný‘. Pak si vybalil, rychle se osprchoval a šel spát. Bohudíky se mu nic nezdálo.

Doktor Melling si prohlédl ženu, která ležela v bezvědomí na nemocničním lůžku. Do obou paží měla zavedenou infuzi a byla připojená na řadu monitorovacích přístrojů, které hučely, pípaly a tiše blikaly. Po celé jednotce intenzivní péče byli na podobné přístroje napojeni další těžce zranění pacienti.

Melling si zběžně prohlédl zdravotní záznam, který byl zavěšený v čele pacientčiny postele. Obrátil se k muži, stojícímu vedle něj. „Zhruba před třemi hodinami upadla do komatu?“

Doktor Gujral se podíval na hodinky a přikývl. „Skoro přesně. Vzhledem k jejím zraněním ani není divu.“ Po tu krátkou dobu byl Libbyiným ošetřujícím lékařem a Melling, vysoký Dán v brýlích s drátěnými obroučkami, mu asistoval.

„To je ta, co ji srazil nějaký maniak, když najel autem na chodník, že? Slyšel jsem to ve zprávách.“

„Ano, to je ona,“ řekl Gujral. „Podle závažnosti a rozsahu traumatu musel ten vůz jet dost rychle.“

„Vzhledem k jejímu komatóznímu stavu musím aktualizovat její stav z ‚velice vážného‘ na ‚kritický‘.“ Melling zvedl oči od záznamu, do kterého právě něco zapisoval. „Souhlasíte?“

„Jistě, to dává smysl.“ Gujral se dlouze zahleděl na svou pacientku. „Bude zázrak, jestli přežije noc.“

Melling zavěsil záznam zpátky na čelo postele. „Kdybych byl ten necitelný typ doktora, který si na podobné věci sází, nejspíš bych řekl pět ku třem, že nepřežije.“

Gujral se ještě naposledy podíval na bezvědomé tělo Libby Chastainové. „Ano,“ řekl zasmušile. „To já taky.“

Po snídani zašel Morris zpátky do svého pokoje podívat se na materiály o Salemu, které mu poskytla Americká automobilová asociace. Obsahovaly mapu města, takže bez problémů našel ulici, kterou hledal. Byla jen o šest bloků dál.

Odložil mapu a natáhl před sebe ruce dlaněmi dolů. Potěšilo ho, když viděl, že jsou klidné. Říkalo se, že v Morrisově rodu byl alespoň jeden profesionální pistolník, a některé vlastnosti přetrvávají po celé generace. Morris přemýšlel, co by asi ten dávný pistolník provedl s protivníkem, se kterým se teď má v Salemu utkat jeho potomek.

Tohle město není dost velké pro nás oba, dámo. Taste!

Kéž by to bylo tak prosté.

Nebyl tak hloupý, aby očekával dům jako z *Addamsovy rodiny*, a tak ho nijak nepřekvapilo, když zjistil, že číslo 338 na Chestnut Street je příjemný koloniální cihlový dům, v jehož předzahrádce rostou keře azalek a růží.

Nebyl ale připraven na toho, kdo mu po zaklepání přišel otevřít dveře.

Mohlo jí být tak sedmnáct a měla na sobě přiléhavé šortky a černé tričko se jménem kapely Nine Inch Nails. Obě obočí a nos měla propíchnuté malými zlatými kroužky. Černé rozježené vlasy jí v půli hlavy protínala odlehčená sluchátka od iPodu, který měla připnutý u pasu. Hlava se jí lehce pohupovala v rytmu muziky, kterou poslouchala.

Hleděla na Morrise s tou naprostou lhostejností, jaká bývá k vidění jen u státních úředníků a pubertáků. „Co chcete?“ zeptala se.

Po chvilce váhání Morris řekl: „Hledám Christine Abernathyovou.“

„Koho?“

Morris se už začínal obávat, jestli má správnou adresu. Ale dívka si právě sundala sluchátka, takže to zopakoval: „Christine Abernathyovou.“

„Aha. Hm, jo. Pojd'te dál.“

Když Morris vešel, řekla: „Tudy,“ a vedla ho chodbou pokrytou kobercem do zadní části domu. Na konci chodby byl vstup do prostorného, otevřeného pokoje, který byl zalitý slunečním světlem z několika velkých oken. Morris následoval dívku dovnitř a zjistil, že je to jakýsi obývací pokoj s nesourodými pohovkami a křesly, krbem, velkou televizí a malým biliárovým stolem. Stěny zdobily plakáty z filmů *Shrek* a *Spiderman* a pod okny rostly pokojové květiny.

Kromě Morrisa a mladé dívky, která ho sem přivedla, nebyl v pokoji nikdo jiný.

Otočil se, aby se jí na něco zeptal... ale byla pryč. Vůbec j i neslyšel odcházet.

Při tom, jak byl vydrážděný, to bylo až s podivem. Šel ke dveřím, kterými sem vstoupil, a otevřel je. Dlouhá chodba byla prázdná.

Zpoza něj se ozval ženský hlas. „Vítejte v Salemu, pane Morrisi. Doufám, že jste cestou neměl nouzi o... zajímavé zážitky.“

Morris se otočil za hlasem a uviděl, že veselý obývací pokoj zmizel.

Stál teď v místnosti bez oken, se zdmi z hrubě opracovaných kamenů a břidlicovou podlahou, na níž leželo několik koberečků s vetkanými okultními symboly. Místnost byla matně ozářená tu a tam rozmístěnými svícemi a ohněm, který hořel pod něčím, co dost silně připomínalo bublající kotel. V policích stály zaprášené láhve a přístroje, jejichž účel se dal jenom tušit. Na stěnách visely staré gobelíny s výjevy, které si Morris vůbec netoužil prohlédnout zblízka. Jeho pohled téměř okamžitě upoutala žena sedící v křesle, které připomínalo trůn. Prohlížela si jej s pobaveným opovržením.

Byla to tatáž dívka, která mu otevřela dveře. Ale i nebyla.

Černé vlasy téhle mladé ženy byly dlouhé a splývavé, ne ostříhané nakrátko, jako mělo její předešlé já. Piercing zmizel a zdálo se, že teď má světlý make-up a rtěnku barvy čerstvé lidské krve. Moderní teenagerské oblečení vystřídalý jednoduché černé šaty se zvonovými

rukávy a dlouhou, rozšířenou sukní. Zpod jejího lemu vykukovaly lesklé černé střevíce.

S vypětím všech sil ze sebe setřásl šok, jenž právě utrpěl. Popošel o několik kroků, které se na tvrdé podlaze hlučně rozléhaly, a řekl tak klidně, jak jen dokázal: „Christine Abernathyová, předpokládám.“

Mladá žena odpověděla lehkým přikývnutím. „Líbí se vám, jak to působí?“ zeptala se a drobným posunkem obsáhla celou místnost. „Když už nic, tak se tady v Salemu alespoň držíme tradice.“

„Velice působivé,“ odpověděl Morris. „Skoro tak působivé jako všechny ty malé triky, které jste na mě zkoušela po cestě sem. Předpokládám, že to všechno byly jen iluze. Čarodějnické kejkle, že? Jako při show někde v Las Vegas?“

Přimhouřila trochu oči. „Víte, existuje spousta druhů ‚čarodějnických kejklů‘, jak jste to nazval. A ne všechny jsou pouhé iluze. Pokud se nepletu, má vaše auto prasklinu na předním skle a poškozenou kapotu, z čehož lidé z Avisu patrně nebudou nadšení. To asi nebude pouhá iluze, co říkáte?“

Podívala se směrem ke krbu a obrovské nádobě, která tam bublala na ohni. „A jestli věříte, že ten kotel je jen iluze, jděte a ponořte do něj ruku, jak hluboko je vám libo. Ujist’uji vás, že popáleniny třetího stupně, které si způsobíte, žádnou iluzí nebudou.“

Oheň pod kotlem na chvíli vysoko vzplanul a pak zase poklesl. Zapraskání plamenů Morrisovi znělo jako zavrčení obrovského, hladového zvířete.

„Ode mne pak pomoc od bolesti a popálenin nečekejte,“ pokračovala. „Stejně obvykle bolest a šrámy neléčím.“ Znovu se jí na tváři objevil úsměv. „Mnohem raději je působím.“

„LaRueově rodině jste jich už způsobila hromadu,“ řekl Morris.

„Myslíte? A to jsem sotva začala.“

„Ale proč?“

„Skoro se mi chce říct: *protože můžu*, a do jisté míry je to pravda.“ Poposedla ve velikém křesle. „Ale vy přece znáte skutečný důvod, musíte ho znát. Jinak byste tu nebyl.“

„To všechno kvůli něčemu, co se přihodilo před více než třemi sty lety při čarodějnických procesech? Všichni, kdo do toho tenkrát byli zapleteni, jsou už dávno po smrti.“

„Ano, ale vzpomínka přetrvává jako zanícený bolák. A přetrvá tak dlouho, dokud nebude vyhlazen i nejposlednější potomek té dívky Warrenová. Coven, kterému naše rodina přislíbila oddanost, má toto motto, pane Morrisi: „Žádný ústrk nebude zapomenut, žádná křivda nezůstane nepotrestána.““

„A vy předpokládáte, že své pomsty dosáhnete prostřednictvím černé magie?“

„Pochopitelně. Myslela bych, že touhle dobou už je to zjevné.“

„Ovšem praktikování černé magie – to je trochu drahý špás, nemyslíte?“

„O čem to mluvíte?“

„Mluvíím o věčném prokletí, nevyhnutelném důsledku zaprodání duše ďáblu. Což musí udělat každý, kdo chce černou magii praktikovat.“

Na chvílku se její tvář zdála starší, než kolik jí skutečně bylo. Morris měl pocit, že v ní zahlédl bezmoc, ale zmizelo to tak rychle, že si nebyl jistý.

„Vychovali mě tak. Jsem to, co jsem, už od kolébky, pokud ne už z matčina lůna, pane Morrisi. Nikdy jsem neměla na výběr být něčím jiným.“ Trochu se v křesle napřímila. „Tedy ne, že bych volila jinak, mít tu možnost.“ Po chvíli zamyšleně řekla: „A kdo ví. Možná je v té smlouvě, o které mluvíte, nějaká klička. A pokud ano, já na ni včas přijdu.“

„Mám takový pocit, že nejste ani zdaleka první černá čarodějnice, která se touhle představou utěšovala,“ řekl Morris. „Trochu mi to zní, jako když si někdo píská cestou přes hřbitov.“

„Začínáte mě nudit, pane Morrisi. Proto jste tak odhodlaně vyrazil do Salemu? Abyste mě unudil k smrti?“

„Přijel jsem, abych se zeptal, co chcete výměnou za to, abyste LaRueovy nechala na pokoji.“

„Co *chci*?“ Zdálo se, že ji ta představa pobavila. „Vy jste mě přišel *uplatit*?“

„Ne, přišel jsem s vámi vyjednávat.“

„Vyjednávat? To je roztomilé. A co si myslíte, že mi můžete nabídnout?“

„To nás vrací k otázce, co chcete.“

Christine Abernathyová se nad tím zamyslela, nebo to alespoň předstírala. „Dobrá. Tak co třeba tohle? Vaše malá kamarádka Elizabeth Chastainová se ukázala být mnohem silnějším protivníkem, než jsem si zpočátku myslela. Pochybuji, že svá zranění přežije, ale mohla by. A pokud ano, mohla by pro mě představovat problém. Sice drobný, ale přece...“

Morrisovi docházelo, kam tím míří, ale mlčel.

„Dobrá tedy,“ pokračovala. „Jed'te zpátky do New Yorku a zabijte pro mě tu děvku Chastainovou. To by neměl být žádný problém. Kromě toho, že je žalostně oslabena a je snadnou kořistí, vám z nějakého mně nepochopitelného důvodu důvěřuje.“

„A pokud to udělám, pokud zabiju Libby, ukončíte svou vendetu proti LaRueově rodině.“ Morrisův hlas byl naprosto bez modulace.

„Ano, ukončím,“ odpověděla vážně. „Dávám vám své slovo.“

„Nemyslím, že bych se na něj mohl spolehnout.“ Morris teď dovolil, aby se mu do hlasu vkradl hněv. „A i kdybych si jen na vteřinu myslel, že byste skutečně svoje slovo dodržela, odpověď by stejně byla *ne*, ty perverzní stvůro.“

„Tak dobrá.“ Nevypadala překvapeně ani zklamaně. „Aspoň jsem to zkusila. Ale řekněte mi něco, Quincey Harkere Morrisi. Čeho se to bojíte nejvíc na světě?“

Hadů.

Morris mlčel.

Hadů.

Snažil se udržet si mysl prázdnou, ale bylo to, jako když si člověk řekne, že nebude myslet na růžové slony. *Hadů.*

Morrisovi bylo osm, když v travnatém poli, které sousedilo s dvorkem u jejich domu, šlápl na chřestýše kostkovaného. Těžko říct, kdo z těch dvou byl z jejich setkání více překvapený – zda malý Quincey, nebo chřestýš. Had měl ovšem rychlejší reakce, uštíkl chlapce do kotníku a pak zmizel v podrostu. Quincey s křikem doběhl domů a jeho matka poté, co mu spěšně podvázala nohu pod kolem, porušila cestou na pohotovost všechna pravidla silničního pro-

vozu platná ve státě Texas. I když lékaři i sestry věděli, co dělat, a udělali to výborně, bolest byla strašná a několik týdnů se na tu nohu nemohl postavit. Od té chvíle měl hrůzu z –

„Z hadů, že ano?“ řekla Christine Abernathyová, jako by to Morris vyslovil nahlas. „Jak freudovské. Ale nemusíte se bát, pane Morrisi. V této části Massachusetts žádní jedovatí hadi nežijí.“ Její úsměv byl ledový prst, který mu přešel směrem dolů po páteři. „A samozřejmě ani žádné čarodějnice.“

Morris se chystal promluvit, ale ona zavrtěla hlavou. „Ne, už to začíná být únavné. Vážně myslím, že je čas, abyste šel.“ Máchla malinko rukou a na to se Morris ocitl venku a hleděl na vstupní dveře, na které před několika minutami zaklepal. A neměl nejmenší chuť zaklepat na ně znovu.

Cestou zpátky do hotelu si Morris jejich setkání znovu a znovu přehrával a přemýšlel, co měl říct nebo udělat jinak. Po chvíli dospěl k závěru, že v jeho silách nebylo nic, co by mohlo nějak narušit nesmiřitelnou zášť Christine Abernathyové.

Nepřijel do Salemu s žádným jasným cílem. Měl v úmyslu střetnout se s Christine Abernathyovou a toho dosáhl, ať už z tohoto setkání vyplynulo cokoliv. Chtěl si o ní udělat obrázek a to se mu také podařilo. A musel přiznat, že je imponující – a děsivá. Ale neměl nejmenší představu, co udělá dál. Libby řekla, že je nanejvýš nutné, aby ihned odjel do Salemu, a tak tu byl.

Kéž by tady byla i Libby, aby mu řekla, co dál.

KAPITOLA 33

Morris strávil většinu dne ve svém pokoji přemýšlením o tom, co by měl dělat dál. Měl sice pár nápadů, ale všechny postupně zavrhl jako pošetilé, neproveditelné nebo sebevražedné. Zavolał do Cedar Sinai, aby se přeptal, jak je na tom Libby, a žaludek se mu stáhl, když zjistil, že její stav se změnil z ‚velice vážného‘ na ‚kritický‘.

V šest hodin už toho měl dost, a tak si zašel na večeři do steakhousu Ponderosa, který předtím minul po cestě do města. Ob-

vykle v městech, která navštívil, rád zkoušel místní speciality, ale obával se, že salemské restaurace by mohly být propagátory místního čarodějnického turistického průmyslu. Neměl nejmenší chuť najít v jídelníčku jídla jako ‚košťatový hovězí guláš‘ nebo ‚vanilkový krém z čarodějnického kotle‘.

Když byl zpátky ve svém hotelovém pokoji, chvíli roztržitě přepínal programy v televizi a pak se rozhodl dát si sprchu. Často dostával nejlepší nápady pod proudem horké vody. A nápad by se mu zrovna teď zatraceně hodil.

Morris vypnul televizi a začal se svlékat.

Christine Abernathyová si na pracovní stůl rozložila náčiní a ingredience, které bude potřebovat. Rozčilovalo ji, že africký fetiš, na který čekala, ještě nedorazil, ale věděla, že tohle zaklínadlo bude fungovat i bez něj. Nejdříve celou hodinu meditovala, aby očistila svou mysl. Zaklínadlo, ke kterému se chystala, bylo složité a vyžadovalo nejvyšší koncentraci. Vzhledem k tomu, co se chystala pro Morrisa vyčarovat, neměla nejmenší zájem dopustit se nějaké chyby.

Nakonec bylo vše hotovo. Krátce se ještě zahleděla do křišťálové koule, aby se ujistila, že Morris je stále ve svém hotelovém pokoji. Obraz v magické kouli ukázal Morrisa nahého, jak otáčí kohoutky ve sprchovém koutě. Tím lépe. Ať je mokrý a nahý, až se střetne s malým dárkem, který mu posílá.

Christine Abernathyová se na Morrisovo nahé tělo skoro ani nepodívala, ne však kvůli nějakým posledním zbytkům slušnosti. Když totiž zakusíte sex s démony, kouzlo, které mohou nabídnout lidské bytosti obou pohlaví, pozbude takřka úplně na účinku.

Pomocí dlouhé sirky, kterou si vlastnoručně vyrobila, zapálila pět tlustých černých svící, rovněž své dílo. Pak přiložila plamen k hutné žluté hmotě, kterou předtím vložila do malé nádoby na oheň. Okamžitě se z ní začal linout tenký pramínek aromatického kouře.

Smíchala několik ingrediencí z různých lahviček a krabiček a rozdrtila je v hmoždíří nájemný prášek. Ten pak vsypala do malé, krvavě rudé misky.

Misku přemístila na pracovní stůl s pentagramem. Tento symbol nebyl namalovaný, ale vyrytý do dřeva. Christine Abernathyová ho

vyryla před lety s úzkostlivou pečlivostí, aby jej nemusela kreslit pokaždé, když chtěla čarovat. Ušetřila si tím spoustu času a chránila se před stálou hrozbou chybného výpočtu při tvorbě pentagramu.

Levou rukou sáhla do misky, nabrala hrst prášku a začala ho sypat a vytvářet z něj uvnitř pentagramu symboly. Když jí došel, nabrala si další hrst a pokračovala. A znovu.

Za chvíli byl pentagram zaplněn čarami – dlouhými a klikatými. A všechny měly stejný tvar – tvar hada.

Pak na stůl přenesla prastarou knihu. Její vazba vyrobená z materiálu, ve kterém by snad jen hrstka forenzních expertů poznala lidskou kůži, byla popsána kabalistickými znaky. Christine Abernathyová otevřela knihu na straně, kterou si předtím založila černou stuhou.

Hlasitě přečetla první slova zaklínadla.

Quincey Morris zastavil vodu, otevřel dveře sprchového koutu a natáhl se pro ručník. Jak se utíral, říkal si, že je sice čistější, ale určitě ne blíž k řešení problému. Stále nevěděl, co dělat s tou zatracenou Christine Abernathyovou, pro kterou platilo označení ježibaba v původním i přeneseném významu.

Když byl hotov, hodil ručník do kouta a odešel do vedlejšího pokoje, aby se oblékl. Zrovna otvíral zásuvku prádelníku, aby si z něj vzal čisté spodní prádlo, když uslyšel zvuk, který ho zarazil.

Na okamžik se mu vybavil starý dům jeho rodičů v Austinu s jeho dávno přežitým parním vytápěním. I v Texasu bývá chladno, zvláště když přijde studená fronta od Kanady. Mnohá lednová rána začínala pro Morrisa syčením radiátoru u něj v pokoji, jak se plnil parou z kotle ve sklepě.

Morris se zamračil. Tenhle hotel byl na parní vytápění příliš moderní, a navíc neměl zapnuté topení, ale klimatizaci.

Pak to uslyšel znovu – táhlé, nevysvětlitelné syčení.

A vzápětí uviděl, jak se zpod jeho postele plazí had.

Morris sice nebyl expert na plazy, ale každý, kdo sleduje televizi nebo chodí do kina, ví, jak určité druhy hadů vypadají. A obzvláště ty druhy, které představují jasnou hrozbu pro hlavního hrdinu či jinou postavu na plátně.

Morris viděl první z řady filmů o Indiána Jonesovi *Dobyvatelé ztracené archy* třikrát nebo čtyřikrát. Důsledkem toho si byl dost jistý, že ví, na co se právě dívá.

Když ze sebe setřásl chvilkový pocit neskutečna, zaměřil se na dva nejpodstatnější body situace, ve které se ocitl.

První: nachází se v jednom pokoji s kobrou královskou.

Druhý: obrovský plaz se nachází mezi ním a dveřmi.

Zpod postele se ozvalo další syčení. O chvíli později se vyplazil druhý had, aby se připojil ke kobře. Toho Morris neznal, ovšem o několik vteřin později se k němu přidalo něco, co poznal okamžitě.

Ani po těch letech nezapomněl, jak vypadá chřestýš.

Zrovna se chystal vběhnout zpátky do sprchy a zabouchnout za sebou dveře, když z toho směru zachytil pohyb. Podíval se právě včas, aby spatřil smrtelně jedovatého ploskolebce mokasínového plazícího se ze sprchového koutu, který před chvílí opustil. Tyhle v Texasu taky viděl.

O dvě vteřiny později už dřepěl nahý Quincey Morris na hotelovém prádelníku a zděšeně sledoval, jak zpod postele vylézají další a další hadi. Poznal ještě minimálně jeden druh kobry, menší a jinak zbarvenou než ta první, a byl si zatraceně jistý, že v rostoucí plejádě zahlédl i pár dalších ploskolebců. Ostatní neznal, ale neměl pochyb, že jsou smrtelně jedovatí, a nedělal si iluze ani o té, která je na něj seslala. Došlo mu, že Christine Abernathyová s iluzemi skončila. Tentokrát se to rozhodla dohrát až do konce.

Zoufale se rozhlédl kolem sebe. Telefon byl na opačném konci pokoje, což znamenalo, že by klidně mohl být třeba na Měsíci. Navíc, co by hotelové recepční řekla? „Rád bych oznámil, že mám v pokoji několik desítek hadů.“ Nejspíš by mu doporučila, ať se z toho vyspí.

Hadi se plazili po pokoji a zvědavě zkoumali nábytek i sebe navzájem. Zatím nejevili o Morrisovi zájem, protože pro ně byl k snědku moc velký a nepředstavoval ani žádnou hrozbu. Morris si řekl, že má několik minut k dobru, aby vymyslel, jak z té překerní situace ven.

Pak uslyšel jemné křupnutí, jak začínalo laciné dřevo pod jeho vahou povolovat.

Několik hadů na chvění zareagovalo a otočilo se směrem k Morrisovi. Jejich rozdvojené jazyky kmitaly dovnitř a ven, aby ve vzduchu zaregistrovaly další vibrace.

V Morrisově mozku se hlasitě dožadovala pozornosti panika, ale on ji nemilosrdně zapudil. Horečně se snažil vymyslet způsob, jak přežít, až se pod ním prádelník rozsype a on dopadne do hemžícího se klubka smrti.

Věděl, že uštknutí i toho nejjedovatějšího hada nezpůsobí okamžitou smrt. Často to trvá hodinu i víc, než dospělá oběť bez lékařské pomoci zemře.

To ovšem platilo o jediném uštknutí. Co ale takových dvacet nebo třicet? A i kdyby se mu podařilo dostat se na chodbu, jak dlouho by trvalo, než by někoho přesvědčil, aby zavolal sanitku pro nahého šílence, který blouzní o pokoji plném jedovatých hadů? A která nemocnice v okolí Salemu by mohla mít po ruce zásobu protijedů? Východní Massachusetts hady zrovna neoplýval.

Tedy až dosud.

Pod jeho nohama dál praskalo laciné dřevo, ze kterého byl prádelník vyroben.

Morris si všiml, že se prsty pravé nohy dotýká něčeho tvrdého, co leží na prádelníku. Podíval se dolů a zjistil, že je to příruční zrcátko, které mu dala Libby Chastainová v nemocnici.

Cože to říkala? ‚Měj ho u sebe, až se setkáš s Abernathyovou,‘ – nebo tak něco. Tehdy mu připadalo, že se mu Libby snaží říct, že zrcátko je nějak začarované.

Opatrně sáhl dolů a zrcátko popadl. Zvedl ho k obličeji a podíval se do něj. Vůbec ho nepřekvapilo, že to, co v něm uviděl, byl obličej člověka polomrtvého strachy.

Nebyl si jistý, co vlastně od zrcátka očekával, ale nestalo se nic.

Kousek pod ním se hadi dál hemžili a svíjeli.

V tu chvíli na jednotce intenzivní péče Newyorské městské nemocnice začaly monitory, na které byl napojen pacient Chastainová, Elizabeth J. (stav: kritický), vykazovat náhlé změny, jež by zmátly každého profesionálního zdravotníka, kdyby byl nějaký poblíž a viděl je.

EEG ukazovalo zřetelnou změnu mozkové aktivity, zatímco manželka na měření krevního tlaku zaznamenala prudký vzrůst systolického i diastolického tlaku. Významně se zlepšilo dýchání i pulz. I když měla stále zavřené oči, z pacientčiny rtů se ozvalo tiché zasténání.

Monitory ale nespustily žádný alarm a nepřišel ani žádný lékař nebo sestra, aby ty krajně neobvyklé události viděli na vlastní oči.

Ve své sklepní pracovně uhasila Christine Abernathyová pět svící a začala sklízet pomůcky i materiál. V ledově krásné tváři měla samolibý výraz.

Premýšlela, jak dlouho bude Morrisovi trvat, než zemře.

* * *

Laciný hotelový prádelník znovu hlasitě zapraskal. Nejspíš se ulomila jedna z nožek, takže se celý kus nábytku najednou nahnul dopředu a začal se kácet. Morris z čiré hrůzy a zoufalství seskočil z hroustícího se prádelníku, aby se přenesl přes půl druhého metru dlouhou vzdálenost, která ho dělila od postele.

Myslel si, že je to na skok příliš daleko, ale hrůza je silný stimul. Při dopadu na matraci udělal setrvačností kotrmelec a svižně vyskočil na nohy. I při vší té námaze se mu nějak podařilo udržet Libbyino zrcátko, i když nevěděl, k čemu mu to bude dobré.

Prádelník se sesypal na několik hadů. Morris si nebyl jistý, jestli to některé z nich zranilo nebo zabilo, ale bylo jasné, že ostatní se tím rozzuřili. Několik plazů se se vzteklým syčením napřímilo, zatímco ostatní se neklidně plazili pokojem a hledali buď něco, na co by zaútočili, nebo kudy by se dostali pryč, to Morris nevěděl.

Pak se něco objevilo v nohou postele. Byla to hlava kobry královské. Už dřív si Morris všiml, že smrtelně jedovatý had je skoro dva metry dlouhý, a momentálně zvedl část svého dlouhého těla, aby si prohlédl toho velikého teplokrevného živočicha, který v jeho novém teritoriu působil takový rozruch.

Morris a had se na sebe dlouze dívali. Pak kobra královská začala šplhat na postel.

Libby Chastainová začala těžce oddychovat a tělo se jí zalesklo potem, který vsakoval do nemocniční noční košile a přikrývek. Rty se jí rychle pohybovaly, jako by mluvila, ale z úst jí nevycházel žádný zvuk. Oči měla sice stále zavřené, ale řasy se jí chvěly jako křídla polapeného ptáka.

Libby se začala na lůžku svíjet a prohýbat jako při nějakém urputném souboji. Její úsilí se stále zvyšovalo a netrvalo dlouho, než čerstvé chirurgické stehy začaly povolovat pod tahem, pro jaký nebyly určeny. Libby Chastainová začala na několika místech krvácet, pak povolily další stehy a to způsobilo silné vnitřní krvácení. To jí ale nezabránilo dál sebou házet, dokonce ji to ani nezpomalilo.

Libbyina horečná činnost nakonec spustila alarm napojený na některý z přístrojů sledujících její stav a jedna z ošetrovatelek z oddělení se přispěchala podívat, co se děje. Sestra Greta Becková vytřeštila oči, když viděla pacientku svíjející se v křečích a pak záznamy monitoru, který se podle všeho úplně zbláznil.

Greta Becková neztrácela čas tupým zíráním s otevřenou pusou a vrhla se po nejbližším telefonu, aby vyhlásila poplach.

Morris se stáhl, jak nejdále mohl. Pohyboval se co nejpomaleji, aby nepopudil kobru, která se k němu vplazila na postel. Dál už ale na dvojposteli couvnout nešlo a Morris brzy stál zády přilepený na zdi. Už nebylo kam ustoupit.

Morris se právě rozhodl, že za daných okolností budou jeho šance nejvyšší, když se vrhne střemhlav ke dveřím pokoje. Téměř jistě mu po cestě hadi ušetří několik jedovatých kousnutí, ale aspoň pak bude venku a bude moci před tou hemžící se noční můrou zabouchnout dveře.

Pak by mohl někomu říct, aby zavolal sanitku. A možná bude ještě naživu, až přijede. A třeba na zdejší pohotovosti budou mít něco proti hadímu uštknutí. Možná i proti mnohonásobnému kousnutí od hadů, které tady nikdy nikdo neviděl.

Jo, a možná taky prasata umějí létat, zatraceně.

Ale jedinou alternativou k tomu bylo vzdát to – schoulit se do klubička a umřít v hadí jámě.

A to se prostě nedělá – ne v Morrisově rodině.

První Quincey Morris statečně bojoval až do úplného konce, a to se zatracenou přesilou. Byl na počátku dlouhé linie Morrisových, mužů i žen, kteří zasvětili svůj život boji s temnotou. Ne proto, že by Morrisovi byli banda pobožných svatoušek s mučednickým komplexem, ale proto, že když jednou pohlédnete do skutečné tváře zla, nemáte jinou možnost než proti němu bojovat, když si chcete uchovat alespoň trochu sebeúcty.

Mnozí členové Morrisovy rodiny kvůli svému závazku trpěli. Někteří kvůli němu přišli i o život.

Ale žádný z nich to nevzdal. Nikdy.

Morris napjal lýtkové svaly a chystal se ke skoku z postele. Bylo značně pravděpodobné, že jeho náhlý pohyb vyprovokuje kobru královskou k útoku. Morris zkrátka bude muset akceptovat kousnutí velkého hada a nezastavit se. A stejně tak bude nejspíš muset přijmout i další uštknutí cestou ke dveřím.

Pohlédl do černých, nehybných očí kobry. *Fajn, ty parchante, koukej se ukázat, protože –*

Něco se stalo.

Morris měl nejdřív pocit, že mu selhává zrak, protože kobra se před ním začala... rozplývat.

Že by mě už některý z těch podělaných hadů uštkl a já jsem si toho ani nevšiml? Umírám? Tak takhle to vypadá?

Pak si ale uvědomil, že zbytek pokoje je stále zřetelný. To jen had před ním ztrácel obrysy a reálnost. Vypadalo to, jako když se vyvolává polaroidový snímek, jenom v opačném sledu. Kobra královská prostě mizela.

Odvážil se podívat na podlahu, kde se svíjeli ostatní hadi. Na chvíli spatřil něco jako paobraz jejich svíjejících se a syčících těl a pak... byli pryč.

Morris se znovu podíval na kobru královskou, ale kromě pokrčených příkrývek už tam nebylo nic. Velký had zmizel.

Aniž by se pohnul z místa, Morris se bedlivě rozhlédl po pokoji, ale nezahlédl jediného hada. Nastražil uši, ale jedinými zvuky bylo hučení klimatizace a Morrisův těžkopádný dech.

Morris cítil, jak se mu podlamují kolena. Nebránil se tomu a ztěžka dosedl na postel. Celý se roztrásl jako někdo, koho právě vytáhli z ledové řeky.

Hrála si s ním zase ta mrcha Abernathyová? Nějak mu to tak nepřípadalo. Stačilo několik vteřin a měl by v sobě tolik jedu, že by ho už žádná lékařská pomoc nezachránila. Kdepak, ona si s ním nehrála – chtěla mu zasadit smrtelný úder.

Co tedy?

Uvědomil si, že má stále v pravé ruce Libbyino zrcátko. Svíral ho tak pevně, až měl na palci a na dlani tenounké zářezy od jeho hran.

Rozevřel ruku a křečivě zkřivil obličej. Upustil zrcátko na matraci. Že by Libbyino kouzlo ze zrcátka nechalo hady zmizet dřív, než stačili dokonat své smrtelné dílo?

A jestli hady zahnilo Libbyino kouzlo, *kam se sakra poděli?*

* * *

Christine Abernathyová odložila poslední magický nástroj. Na okamžik uvažovala, že ještě nahlédne do křišťálové koule, aby se podívala, jak vypadá Morrisova nafouknutá mrtvola, ale pak si řekla, že to za tu námahu nestojí. Později si v televizi pustí regionální zprávy – zajímalo ji, co budou o záhadném úmrtí v hotelu Hawthorne říkat. Nebylo moc pravděpodobné, že by místní policie považovala čarodějnictví za *modus operandi*, i když město bylo proslulé –

Najednou se zamračila. Co to bylo za zvuk? Znělo to jako... Syčení?

Christine Abernathyová se obrátila čelem ke svému pracovnímu stolu zrovna ve chvíli, když se jí kobra královská zakousla ze strany do krku.

Překvapením pozpátku zavrávala, ale ještě dřív jí stačila kobra stočená na pentagramu uštvout další dvě rychlá kousnutí do tváře.

Další krok vzad a zakopla o velkého křovináře němého, který se jí ovinul kolem kotníku. Ztěžka dopadla mezi další hady, kteří se ještě před chvílí plazili hotelovým pokojem Quinceyho Morrisa. V příštích několika vteřinách byla uštknuta třicetkrát a ještě víckrát, když se z posledních sil pokoušela zvednout z podlahy.

Ochromující infuze jedu už na ní začínala konat svoje dílo, ale ještě měla čas na dlouhý výkřik plný bolesti, strachu a vzteku – ten zvuk, který podle pověstí bývá tak často slyšet hned za branami Pek-la.

Morris už byl vzhůru, když mu nějaký svědomitý hotelový zaměstnanec vsunul pode dveře pokoje výtisk místního plátku zdarma. Byl vzhůru celou noc a v ruce třímal Libbyino zrcátko jako talisman, kterým – jak už teď dobře věděl – skutečně bylo.

Netušil, jestli na něho Christine Abernathyová sešle znovu hady, nebo si vymyslí nějakou jinou čertovinu. Ale ať už se mělo stát cokoliv, chtěl se s tím střetnout v bdělém stavu. Jenže zbytek noci už byl klidný.

Byl za ten novinový výtisk vděčný, alespoň byl ušetřen námahy s jejich sháněním. Během nekonečné noci si Morris vytvořil plán, jak naložit s Christine Abernathyovou. Nebyl si sice jistý, jestli to je ten nejlepší možný plán, ale byl každopádně nejlepší, jaký si dokázal vymyslet.

Nejdůležitější z toho, co potřeboval, byla zbraň, a dostat se k nějaké dnes představuje trochu problém. Doma měl několik pistolí, ale přivést si nějakou v letadle z Texasu, byť v zavazadle, které projde bezpečnostní kontrolou, na to by potřeboval policejní odznak nebo výjimku ze zákona. Navzdory stereotypům spojeným s jeho rodnou zemí Morris, obecně vzato, schvaloval zákony, které znesnadňovaly lidem kupovat si zbraně, kdykoliv je napadne. V tuto chvíli mu ale připadaly jako zatraceně otravné.

Samozřejmě existují lidé, kteří vám prodají zbraň nelegálně, ale Morris celkem logicky předpokládal, že tady v Salemu se moc takových vyskytovat nejspíš nebude. V Bostonu možná – k čertu, skoro určitě. Ale i tam by bylo třeba vědět, kam jít a s kým si promluvit. Překupníci zbraní ve Zlatých stránkách neinzerují a Morris neměl v bostonském podsvětí žádné kontakty.

Řekl si, že nejjistější bude vsadit na inzeráty, projít si rubriku sportovní potřeby a najít někoho, kdo nabízí individuální prodej zbraně za hotové. V nouzi by postačila i brokovnice nebo puška, ale

Morris doufal, že se mu podaří sehnat pistoli – revolver ráže.38 nebo.357 nebo ještě lépe automatickou pistoli ráže.45.

Pak až bude ozbrojený, zajde znovu do domu Christine Abernathyové. A s Libbyiným zrcátkem na ochranu před Christininou magií – Morris alespoň doufal, že se pro ty účely ještě bude hodit – se ze všech sil vynasnaží ustřelit jí tu její pěknou hlavinku.

I v případě, že by v tom uspěl, ho nejspíš zatknou za vraždu, ale tak daleko Morris momentálně nemyslel. Za posledních čtyřiaadvacet hodin pochopil, jak se LaRueovi museli cítit celé ty týdny, kdy žili pod neustálou hrozbou nadpřirozených sil, kterým nemohli uniknout ani s nimi bojovat, a bylo mu z toho doopravdy na nic. Christine Abernathyovou bylo třeba zastavit, a to jednou provždy.

Morris sebral noviny ze země a donesl si je k posteli. Rozložil je a chystal se otevřít stránku s inzeráty, když ho zaujal titulek ve spodní polovině přední strany.

SMRT MÍSTNÍ DÍVKY PODEZŘENÍ NA TRESTNÝ ČIN

Morris několikrát zamrkal a teprve pak četl dál.

Minulou noc byla mladistvá dívka nalezena mrtvá ve svém domě v Salemu. Policie nevylučuje jako možnou příčinu smrti vraždu.

Tělo Christine Abernathyové, 18 let, našla policie v přízemí domu číslo 328 na Chestnut Avenue. Policie reagovala na volání sousedů, kteří oznámili, že o půl jedenácté v noci zaslechli z domu křik.

Policejní mluvčí řekl, že smrt dívky je považována za podezřelou, ale žádné další informace neposkytl.

Oficiální vyjádření k příčině smrti bude zveřejněno až po pitvě, která je podle našich zdrojů naplánovaná na dnešek.

Podle sousedů žila slečna Abernathyová v domě na Chestnut Avenue sama od loňského roku, kdy jí zemřela matka. Říkali, že mladá žena byla spíše uzavřená a s nikým se příliš nepřátelila...

Morrisova tvář se postupně roztáhla do úsměvu, když ale dočetl a odložil noviny, vystřídal ho zamyšlené mračení.

Už viděl, co dokázala Christine Abernathyová vykouzlit s novinami. Co když to byl jen trik, který ho měl ukonejšit, aby přestal být opatrný?

Po chvíli zvedl telefon, zmáčkl jediné číslo a čekal. „Mohla byste mě přepojit do hotelového obchodu se suvenýry? Díky.“

Znovu čekal a pak:

„Dobré ráno. Vedete *The Salem News*, že ano? Zbývá vám ještě nějaký dnešní? Výborně, měl bych takovou zvláštní prosbu. Ještě jsem ty noviny neviděl, ale někdo mi řekl, že je tam na přední straně článek o ženě, kterou v noci našli v Salemu mrtvou. Ano, to bude ono. Kamarád mi řekl, že má pocit, že to jméno znělo jako jméno mé neteře, a tak jsem si říkal, že než začnu zmatkovat... jistě, díky. Abernathyová? Tak se jmenovala? Chestnut Street? Tak to bohudíky není moje neteř. Díky, to mi spadl kámen ze srdce, mockrát vám děkuji za vaši laskavost...“

Quincey Morris zavěsil telefon a pak si s dlouze a hlasitě oddechl. O tři minuty později už spal.

KAPITOLA 34

Bylo chvíli po čtvrté odpoledne, když Quincey Morris vystoupil z nemocničního výtahu a zamířil na jednotku intenzivní péče. Nesl kytici růží, gardénií a lilií, která ho v květinářství v přízemí přišla na čtyřicet pět babek.

Na jednotku intenzivní péče nemá přístup nikdo kromě lékařů a sester, a tak Morris přistoupil ke skleněné přepážce, která ho od ní oddělovala, a nakoukl dovnitř. Pokud byla Libby vzhůru a nepodstupovala zrovna nějakou lékařskou proceduru, mohl by snad personál přemluvit, aby ho k ní na chvíli pustili. Pochyboval, že mu dovolí tam ty květiny nechat, ale doufal, že je Libby alespoň uvidí, než ho zase vykopnou.

Najít postel, kde naposledy viděl bezvědomé tělo Libby Chastainové, mu trvalo pouhý okamžik. Postel byla prázdná.

Odvezli ji zase na operačním sál?

Vypadalo to, že postel je čerstvě povlečená. Přístroje, které dříve zaznamenávaly Libbyiny životní funkce, teď byly odpojené a vypnuté. Infuzní vaky na vysokých nerezových stojanech byly pryč.

No dobře, zřejmě ji zrovna odvezli na normální pokoj. To je dobré znamení, znamená to, že už je jí lépe. To jsou přece dobré zprávy. Není třeba si dělat starosti.

Přesto neztrácel čas a spěchal zpátky k sesterně, kde mladá žena v naškrobeném bílém oděvu něco psala na počítači.

„Promiňte,“ řekl. „Moje přítelkyně byla ještě včera na jednotce intenzivní péče, ale vypadá to, že ji někam přestěhovali. Myslíte, že byste mi mohla říct číslo jejího nového pokoje?“

„Jistě, pane. Jak se ta pacientka jmenuje?“

„Elizabeth Chastainová.“

Sestře na vteřinu zamrzl výraz ve tváři, ale i to stačilo, aby Morrisovi vyrostl v břiše hotový ledevec.

Pak, aniž by nahlédla do počítače, do seznamu pokojů nebo kamkoliv jina, se podívala na Morrisa a zeptala se: „Jste její příbuzný, pane?“

„Ne, jak jsem říkal, jsem její přítel, byl jsem tu včera. Děje se něco?“

„Ne, to jenom... ehm, nejlepší by asi bylo, kdybyste si promluvil s doktorem Mellingem. Zjistím, jestli je ještě tady.“ Sáhla pro telefon.

Morris se naklonil přes pult. Už už se chystal popadnout ji za její škrobené klopky a vytřást z ní informace, když se za ním ozval známý ženský hlas. „Nebo by sis mohl promluvit rovnou se mnou.“

Morris se prudce obrátil a hleděl do rozesmáté ženské tváře, na níž nebylo ani stopy po podlitinách, obvazech nebo jakémkoliv zranění.

Byla to tvář Libby Chastainové.

„Tak pojd,“ řekla s úsměvem. „Zajdeme si dolů. Umírám... touhou po šálku kávy.“

Fenton trval na tom, že Van Dreenana odveze na Kennedyho letiště osobně.

Muži spolu v autě skoro nepromluvili, i když v jednu chvíli Van Dreenan prohlásil: „Víte, že se o sebe dovedu postarat. Nepotřebuji eskortu.“

„Buďte rád, že nejedete v želízkách,“ odsekl Fenton. Po zbytek cesty už neřekl ani slovo. Po pravdě řečeno, moc toho Van Dreenanovi neřekl už od té noci na opuštěné silnici za Salemem.

Fenton použil svůj odznak FBI, aby mohli obejít dlouhou frontu u bezpečnostní kontroly. Když si Van Dreenan vyzvedl palubní lístek a prošel kontrolou zavazadel, trval Fenton na tom, že ho doprovodí až do odletové haly. Cestující letu do Londýna s přípojem do Johannesburgu měli začít nastupovat za čtyřicet minut.

Nějaký čas seděli mlčky bok po boku v poloprázdné odletové hale, když Fenton náhle řekl: „Připravil jsem si hotový proslov o tom, jak moc neschvaluji u braní spravedlnosti do vlastních rukou, o právech lidí obviněných z trestného činu a jak moc potřebný je řádný proces, aby se tahle země nezměnila v podělaný policejní stát.“

„Jestli máte potřebu mi to sdělit, vyslechnu si to,“ řekl Van Dreenan. „Ani se s vámi o tom nebudu přít.“

„Jak jsem řekl, měl jsem ten proslov připravený. Ale včera mě napadlo zavolat několika lidem, co jsou na dost vysokých postech u jihoafrických policejních složek.“

„Takže jste mi místo toho zařídil vyhazov.“ Nezdálo se, že by Van Dreenana ta vyhlídka nějak zvlášť děsila.

„Ne. Jak jsem řekl, promluvil jsem si s nimi. O vás. Jeden z nich vás zná osobně a druhý má přístup ke všem možným úředním záznamům.“

Van Dreenanův výraz ztuhl. „Ano. A?“

Fentonův hlas zjihn. „A dověděl jsem se o vaší dceři. Myslím *všechno*.“

Uplynula dlouhá, bolestná chvíle. Pak si Van Dreenan zhluboka povzdechl. „Ano, no, už je to nějaký čas.“

„Hm-mm. No, trochu jsem přemýšlel o tom, co jsem se dozvěděl. Ptal jsem se sám sebe, co bych dělal, kdyby jedna z mých holčiček... však víte.“

Van Dreenan jen přikývl.

„Jak jsem řekl, jsem proti braní spravedlnosti do vlastních rukou. Ale někdy... k čertu, já vlastně ani nevím, co se to vlastně snažím říct.“

„Nemusíte říkat nic, příteli. Už se stalo.“

„Jo, já vím...“ Fenton se otočil k Van Dreenanovi a napřáhl k němu ruku. Jihoafričan ji přijal a pevněji stiskl. To gesto bylo maximum, čeho byli oba vůči tomu druhému schopni. Rovnalo se téměř objetí.

Agent Fenton vstal. „Ještě jednu věc jsem vám chtěl říct a je to vzkaz shora: *Nevracejte se.*“

Fenton rázně vykročil k odchodu, pak udělal ještě jeden krok a zase se zastavil. Otočil se a stál tam s rukama v kapsách, chvíli netěčně hleděl na Van Dreenana, než řekl: „Pokud vás nezavolám.“

„Chtěli, abych tu ještě zůstala kvůli nějakým dalším testům,“ říkala Libby a přitom si do kávy zamíchávala umělé sladidlo. „Ale už jsem se odepsala.“

„Tak proč jsi ještě tady?“ Morris se nemohl na Libby vynadávat a pořád srovnával její nedotčenou tvář se vzpomínkou na potlučenou, obvázanou ženu, kterou viděl před pouhými dvěma dny.

„Pochopitelně tu čekám na tebe. Věděla jsem, že se tu ukážeš, hned jak budeš moci. A nechtěla jsem tě vyděsit tím, že tu nebude.“

„Cením si tvé důvěry ve mne. A ano, doopravdy mě pořádně vyděsilo, když jsem viděl tvou postel na JIPce prázdnou.“

„Já vím. Omlouvám se, Quincey.“ Libby kajícíně potřásla hlavou. „Jak jinak. Celou dobu jsem seděla tady, odkud mám výhled na šesternu i na JIPku, a pak jsem si jen na pět minut odskočila na toalety a samozřejmě...“

„Jo, tvoje načasování stálo vždycky za houby, Libby.“

Oba se tomu zasmáli a Morris dodal: „Zato tvoje kouzla fungují výborně.“

„Myslíš zrcadlové zaklínadlo. Jo, na to jsem docela hrdá. Měla jsem v plánu ti o něm říct cestou do Massachusetts, ale... zasáhly okolnosti.“

„Myslel jsem, že jsi říkala, že bílá magie nemůže ubližovat lidem. Christine Abernathyová, ať už je teď kdekoliv, by k tomuto tvrzení patrně měla výhrady.“

„Řekla jsem jen, že bílá magie se nedá použít k *iniciování* zla,“ opravila ho Libby. „Ale jak už jsi několikrát viděl, umožňuje obranu.“

Morris přikývl. „To zaručeně.“

„No a zrcadlové zaklínadlo je jeden ze způsobů sebeobrany. Odráží zlý úmysl černé magie a obrací ho proti jeho původci. Jako v judu, kde využíváš energii útoku svého protivníka, abys ho nechal žuchnout na zadek.“

„Takže Christine najednou zjistila, že má na krku všechny ty hady, které na mě poslala.“

„Přesně. Nejspíš by se ubránila, kdyby byla na tu možnost připravená, ale byla to arogantní mrcha – to jsem okamžitě pochopila z kouzel, která použila proti nám.“

„Jelikož jsem se s tou dámou setkal, můžu tvůj názor jen potvrdit.“

„Arogantní, ale mocná, to bezpochyby. Její magie byla dokonce tak mocná, že jsem mohla odebrat část její energie přeměněné zrcadlovým zaklínadlem a použít ji ke svému uzdravení – s výsledkem, který vidíš před sebou.“

„A vidím ho zatraceně rád.“

„Ten malý trik jsem mohla provést díky tomu, že moje zranění byla nepřímo způsobena Christininou magií. To mi umožnilo transmutovat energetické vlny po drahách... no, raději nebudu zacházet do technických detailů. Pro každého, kdo není z oboru, je to nuda.“

„Vsadím se, že pro tvé lékaře to nuda nebyla,“ opáčil Morris.

Libby se zasmála s ním. „No tedy, měl jsi je vidět! Nevěděli, jestli kontaktovat *Žurnál americké lékařské asociace*, nebo Vatikán. Nechtěla jsem způsobit takový zmatek a potíže. Ale kdybych se jim pokusila říct pravdu, jsem si jistá, že by mě urychleně přesunuli do pátého patra.“

„A tam je-?“

„Psychiatrické oddělení, pochopitelně. Tak jsem hrála hlupáka. Řekla jsem jim, že nemám ponětí, co se stalo, ale jelikož už je mi podle všeho dobře, není důvod tu dál okounět.“

„Není divu, že chtějí další testy. Měli by z tebe pořádný článek do časopisu, Libby. Nebo celou sérii článků.“

„Já vím. Personál je z toho dost zmatený, což mě vcelku mrzí. Ale k dobru si můžu připočíst, že jsem způsobila nejméně tři případy obrácení na víru.“

„Hele, než tě začnou blahořečit, co kdybychom odsud vypadli? Vezmeme tvoje věci a zavazadla a dovezeme je k tobě domů. A pak bych tě mohl pozvat na oběd do nejlepší restaurace ve městě – ať už je to tento týden kterákoliv.“

„Máš to mít, kovboji.“ Vstala a protáhla se. „Bude fajn spát zase ve své posteli.“

Morris přikývl. „Alespoň pro dnešek.“

Tázavě se na něho podívala.

„Zapomněla jsi?“ zeptal se Morris. „Ještě musíme někoho navštívit, než tohle ukončíme.“

Libby trvalo jen vteřinku, než pochopila, co tím myslí. „To je pravda,“ řekla. „Musíme.“

V sídle, které bylo jen o trochu menší než stát Alabama, seděl Walter Grobius ve svém oblíbeném křesle a v rukou svíral výtisky dvou e-mailů, které dorazily před třemi hodinami. Jeden obsahoval smutné detaily o skonu jisté Christine Abernathyové, druhý sděloval jména dvou nedávno zesnulých osob, jejichž těla byla vyproštěna ze shořelého auta v Massachusetts a byla identifikována pomocí analýzy DNA.

Walter Grobius si nepotrpěl na nějaké výlevy citů. Vybudoval své ohromné jmění na chladné kalkulaci a nervech ze železa a neplýtvat časem na vyjadřování zklamání vulgárními fyzickými projevy.

Pravda, krátce zvažoval, že pošle některého ze sluhů koupit psa, aby ho pak mohl ukopat k smrti. Ale opustil tu myšlenku jako nemístnou a nedůstojnou. To bylo důležité.

Vždycky reagoval na porážky větším odhodláním uspět a tentokrát tomu nebude jinak. Na konec světa pohlížel jako na jakýkoliv jiný obchodní projekt. Jen měřítko bylo větší, tot' vše.

Zvedl telefon, který měl vedle křesla. Jakmile se u jeho ucha ozvalo „Pane?“ řekl: „Řekni Pardeemu, ať ke mně přijde.“

Zavěsil, aniž by počkal na „Ano, pane,“ které by okamžitě následovalo.

Bude jen třeba provést nějaké úpravy, tot' vše. Projekt bude úspěšný. K Velikému očištění dojde.

O chvíli později Walter Grobius znovu zvedl telefon. S tím psem si to rozmyslel.

Epilog

*Madison, Wisconsin
Současnost*

Když Morris zastavil před domem, Libby Chastainová se podívala na hodinky. „Už je po deváté,“ řekla. „Doufám, že LaRueovým nebude vadit, že jdeme tak pozdě.“

„Walter do telefonu říkal, že tak to bude lepší. Děti budou spát, takže nebudou někde za dveřmi poslouchat náš rozhovor. Není důvod je znovu děsit, když se teď začínají vracet k víceméně normálnímu životu.“

Otevřela jim Marcia LaRueová, která vypadala o deset let mladší, než když ji Morris viděl naposledy.

V obývacím pokoji už čekal Walter LaRue, aby se s nimi pozdravil. Jeho široký úsměv byl kopií toho, který zářil na tváři jeho ženy.

„Tak rádi vás oba zase vidíme,“ řekl, když si třásl rukou.

„To ano,“ řekla Marcia, přišla k manželovi a zůstala stát po jeho boku. Po dlouhé chvíli se zeptala: „Opravdu je to za námi?“

„Ano, je,“ odpověděla jí Libby. „Jednou a provždy.“

Když se všichni usadili, Morris řekl: „Po tom, čím vším jste si prošli, Libby a já si myslíme, že vám dlužíme úplný výčet toho, co jsme dělali od chvíle, kdy jsme se viděli naposledy.“

„Jde nám hlavně o to,“ navázala Libby, „abyste pochopili, že vaše muka jsou opravdu u konce. Mysleli jsme si, že byste měli vědět, co přesně to znamená.“

„No to si určitě rádi poslechneme,“ řekl Walter LaRue a jeho žena přikývla.

„Takže bylo to takhle,“ řekl Morris. „Když jsme od vás posledně odjeli, zamířili jsme do Bostonu...“

O třiadvacet minut později to Libby Chastainová ukončila: „A tak jsem využila zbytkovou energii jejího kouzla na vyhojení svých zranění z té nehody. A teď jsme tady.“

LaRueovi několik okamžiků jen tiše seděli. Nakonec Walter LaRue řekl: „Hodně jste toho kvůli nám zkusili.“

„To je zahrnuto v ceně,“ řekl Morris s úsměvem.

„Kdepak, myslím, že to je vysoko nad rámec běžných povinností,“ odpověděl LaRue. Sáhł do kapsy u košile pro kousek papíru, rozložil ho a položil ho na konferenční stůl před Morrise a Chastainovou. Byl to šek na dvacet tisíc dolarů.

Morris se na něj podíval, pak zvedl hlavu a zamračil se. „Proto jsme sem s Libby nepřijeli. Už jsem vám řekl, že jsme vyrovnaní.“

„Já vím,“ přikývl LaRue. „A přijal jsem to. Ale podle toho, co jste nám vyprávěli, vám musely neuvěřitelně vyšplhat výdaje. Jen letenky musely stát aspoň třetinu téhle sumy.“

„To skutečně není –“ začala Libby.

„Oba chceme, abyste si tohle vzali,“ přerušila ji Marcia LaRueová. „Žádná suma nemůže splatit to, co jste udělali pro nás a pro naše děti, je to jen vyjádření našeho uznání. Nechte nás to udělat – prosím.“

Morris a Libby se na sebe dlouze podívali. Pak Morris zvedl šek a dal si ho do kapsy saka. „Tak tedy... na výdaje. A děkujeme.“

Marcia LaRueová řekla, že uvařila konvici kávy bez kofeinu, a zeptala se, jestli si někdo dá. Také se zmínila, že má v lednici tvarohový koláč. Morris i Libby souhlasili dát si od každého trochu.

„Libby, mohla byste mi pomoci se šálky a talířky?“ zeptala se Marcia LaRueová.

„Jistě.“ Libby se zvedla a následovala ji do kuchyně.

O několik minut později, když Libby krájela tvarohový koláč, jí Marcia řekla: „Jsem vážně ráda, že jste si s Morrisem nakonec ty peníze vzali.“

Libby přátelsky pokrčila rameny. „Od vás a Waltera bylo moc hezké, že jste nám je nabídli. Určitě se nám budou hodit.“

„Pravdou je, že se za tím skrývá jistý postranní úmysl. Tedy z mé strany.“

Libby vzhledla a zvedla obočí. „Ano?“

Marcia přikývla. „To, že jste ty peníze přijali, mi trochu usnadňuje – myslím morálně – požádat vás o jistou laskavost.“

Libby opatrně odložila nůž. „Co přesně máte na mysli?“

„No, říkala jsem si, že někdy, když zrovna nebudete mít s Quinceym plné ruce práce s honěním démonů a zombiů, možná byste...“

„Co, Marcio?“ zeptala se Libby vlídně.

„Možná byste mohla, víte, naučit mě základům práce s bílou magií.“

Libby znovu vzala nůž a vrátila se ke krájení koláče. „Sestro moje,“ řekla, „to by mi opravdu bylo potěšením.“

PODĚKOVÁNÍ

Spousta lidí mi pomohla přivést tento román po dlouhé cestě z mé pracovny do vašich rukou.

John Carroll, který je mým nejdávnějším přítelem, mě přivedl na myšlenku Waltera Grobiuse – o kterém ještě bude brzy řeč. Omlouvám se za to v první třídě, kamaráde.

Jim Butcher byl tak laskav a udělal si při vymýšlení malérů pro Harryho Dresdena čas, aby si přečetl raný koncept mé knihy. Jeho povzbuzení a podpora mě přiměly pokračovat v hledání vydavatele ve chvíli, když jsem to už chtěl vzdát. Jimovu spisovatelskému talentu se vyrovná jen ušlechtilost jeho ducha. Až vyrostu, chci být přesně takový, jako je on.

Christian Dunn ze Solarisu zakoupil rukopis *Ženy černé magie* a s velkou trpělivostí se mnou pracoval na tom, aby byl ještě lepší. Je to *vzácná* osoba. Pro mě určitě.

Lawrence Osborn, kterému není rovno, mne ohromil rozsahem a hloubkou svých znalostí. Člověk, který je schopen dohledat a opravit mé chyby z historie plus latiny plus počítačové technologie, je polyhistor nejvyšších kvalit.

Jistý neznámý rozhodčí ve spisovatelské soutěži Colorado Gold Writers Contest mi dal před několika lety skvělé rady k upravení Prologu a navíc mi dodal spoustu odvahy.

Michael Kanaly a C. J. Henderson si zaslouží poděkování za všechnu jejich laskavost a dobrotu.

Terry Bear se postaral o nutriční poradenství a navrhl bohatý jídelníček, který byl mnou povětšinou zanedbáván. Je postrachem rozvozců pizzy.

Moje žena Patricia Grohanová je to nejlepší, co mě v životě potkalo. Kdybych si s ní nemohl zatančit svůj „šťastný tanec“, nic z toho by nemělo cenu. Miluji tě navždy, medvídku.

Justin Gustainis
Žena černé magie

Z anglického originálu *Black Magie Woman*
vydaného nakladatelstvím Solaris (BL Publishing),
Games Workshop Ltd,
přeložila Pavlína Šustková.
Obálku namaloval Chris McGrath,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo CZ, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podříčí 218, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2010 jako svou 264. publikaci.
Tisk: Printo s.r.o., Gen. Sochora 1379, Ostrava Poruba.
Vydání první.

Cena: 259 Kč

ISBN 978 – 80 – 7332 – 152 – 9

Justin Gustainis ve
vydavatelství POLARIS:

ŽENA ČERNÉ MAGIE

Připravujeme:

